

ואשׁב אֶתְכֶם רָבֶר וַאֲמַר לְהֹת אֶלְךָ כ
הַשְׁמִים הֵא צָלִיחַ לְנִי וְאֶנְחַט עַבְרוֹ
בְּקֻם וְבְגִינִי וְלָכַט אֵין־חַלְקַת פְּדָקָה
וְזָכוֹן בִּירוּשָׁלָם :

20. Da antwortete ich ihnen und sprach: Der Gott vom Himmel wird uns gelingen lassen; denn wie, seine Fäuste, haben uns ausgemacht, und bauen; ihr aber habt "kein hell, noch rechte, noch gedächtnis in Jerusalem." Ephy. 2., 12.

Das III. Capitel.

Ordeutliche beschreibung, wer, wieviel, und wo ein jegliches haus und geschiehte an der Sabinauer schenke habe
וַיַּקְם אֶלְישָׁב הַלְוֹן הַגּוֹל וְאֶחָיו א
הַלְהָנִים וַיִּבְנֶנֶן אֶת־שַׁעַר הַצָּאן הַמָּה
כְּרֶשֶׁתוֹ וַיַּעֲמִידוּ דְלַתְתָו וְעַד־מְגַל
הַמְּאֹרֶה כְּרֶשֶׁתוֹ עַד מְגַל חַנְנָאָל :
וְעַל־יְרוּבָן אֶנְשִׁי יְרָחוֹ וְעַל־יְרוֹבָן אֶנְשִׁי בְּנָה ²
וְכּוֹר בְּן־אָמְרוֹי : וְאֶת שַׁעַר הַדְּגִים בְּנָו ³
בְּנָי חַסְנָה הַמָּה כְּרֶשֶׁתוֹ וַיַּעֲמִידוּ דְלַתְתָו
מְנֻעָלוֹי וּבְרִיחָיו : וְעַל־יְקָם הַחֹזֵק ⁴
מְרֻמּוֹת בְּנָאָרִיהָ בְּן־הַקֹּז וְעַל־יְקָם
הַחֹזֵק מְשֻלָּם בְּן־בְּרִכְיהָ בְּן־מְשִׁיבָאָל
וְעַל־יְרָם הַחֹזֵק צָרוֹק בְּן־בְּעָנָא : וְעַל־ה
יְרָם הַחֹזֵק הַתְּקוּנִים וְאַרְרִיאָם לֹא־
הַכְּבָיאוּ צָוָרָם בְּעַבְרַת אַרְנִירָם : וְאֶת ⁶
שַׁעַר רִישָׁנָה הַחֹזֵק יְנוּרָע בְּן־פְּסָח
וּמְשֻלָּם בְּן־בְּסָרְרִיהָ הַמָּה כְּרֶשֶׁתוֹ וַיַּעֲמִידוּ
דְלַתְתָו וּמְנֻעָלוֹי וּבְרִיחָיו : וְעַל־יְרָם ⁷
הַחֹזֵק מְלֻטָּה הַגְּבָעָנִי וְיְרוֹן הַפְּרָנָתוֹ
אֲנָשִׁי גְּבָעָן וְהַמְּצָפָה לְכֹסָא פְּחַת עַבְרָה
הַנֶּרֶר : עַל־יְרוֹן הַחֹזֵק עֲוִיָּאל בְּן־ ⁸
חַרְתָּה צָרְלָפִים וְעַל־יְרוֹן הַחֹזֵק חַנְנִיה
בְּנָהָרֶקֶתִים וַיַּעֲזִיבּוּ יְרוֹשָׁלָם עַד הַחֹמֶר
הַרְחָבָה : וְעַל־יְוּבָם הַחֹזֵק רְפִיה ⁹
בְּן־חַוֵּר שֶׁר תַּאי פְּלָה יְרוֹשָׁלָם :
וְעַל־יְרָם הַחֹזֵק יְנִיה בְּן־חַרְמָף
וְנִגְרָבִית וְעַל־יְרוֹן הַחֹזֵק חַטְבִּשׁ בְּן־
חַשְׁבָנִיה : מְדֵה שְׁנִירָת הַחֹזֵק ¹¹
מְלָכָה בְּן־חַרְמָם וְחַשְׁובָן־פְּתָחָת
מוֹאָב וְאֶת מְגַל הַתְּנוּרִים :

Und Eliasib, der hohenpriester, machte sich auf mit seinen brüdern, den priestern, und baute das schischor, sie heilten es, und setzten seine thüren ein; sie heilten es aber bis an den thurn Mea, nemlich bis an den thurn Hananeel.

2. Neben ihm baute die männer von Jericho; auch baute neben ihm Sachur, der sohn Imri.

3. Aber das fischthor baute die kinder Senaa: sie deckten es, und setzten seine thür ein, schlösser und riegel.

4. Neben sie baute Meremoth, der sohn Uriah, des sohns Hafoz. Neben sie baute Mesullam, der sohn Berechja, des sohns Mesesabeel. Neben sie baute Zabod, der sohn Baena.

5. Neben sie baute die von Theba, aber ihre gewaltigen brachten ihren hals nicht zum dienst ihrer herren.

6. Das alte thor baute Jojada, der sohn Passeeah; und Mesullam, der sohn Besodja: sie deckten es, und setzten ein seine thür, und schlösser und riegel.

7. Neben sie baute Melathja von Gibeon, und Jodon von Merono, männer von Gibeon und von Mizpa, am stuhl des landpflegers disseit des wassers.

8. Neben ihm baute Ussiel, der sohn Harhaja, der goldschmid. Neben ihm baute Hananja, der sohn der apotheker: und sie baute aus zu Jerusalem, bis an die breite mauren.

9. Neben ihm baute Rephaja, der sohn Hur, der oberste des halben viertheils zu Jerusalem.

10. Neben ihm baute Jedaja, der sohn Harumaph, gegen seinem hause über. Neben ihm baute Hattus, der sohn Hasabenja.

11. Aber Malchja, der sohn Harim, und Hasub, der sohn PahathMoab, baueten zwey stück und den thurn bey dem ofen,

12. Neben

nigs briese. Und der König sandte mit mir die Hauptleute und reuter.

10. Da aber das hörete Saneballat, der Horoniter; und Tobia, ein Ammonitischer knecht: verdroß es sie sehr, daß ein mensch kommen wöde, der gutes suchte für die kinder Israel.

II. 11. Und da ich gen Jerusalem kam, und drey tage da gewesen war:

12. Machte ich mich des nachts auf, und wenig männer mit mir. Denn ich sagte keinem menschen, was mir mein Gott eingegeben hatte zu thun an Jerusalem: und war kein thier mit mir, ohne da ich aufricte.

13. Und ich ritt zum thalhor aus bei der nacht, vor dem drachenbrunn, und an das misthor: und thät mir wehe, daß die mauren Jerusalem zerrissen waren und die thore mit feuer verzehret.

14. Und ging hinüber zu dem * brunnthor, und zu des Königs teich: und war da nicht raum meinem thier, daß es unter mir hätte gehen könnten. * c. 3, 15.

15. Da zog ich bey nacht den bach hinan und thät mir wehe, die mauren also zu sehen: und kehrete um, und kam zum thalhor wieder heim.

16. Und die obersten wußten nicht, wo ich hinging oder was ich machte: denn ich hatte bis daher den Jüden, und den priestern, den rathsherrn und den obersten, und den andern, die am werck arbeiteten, nichts gesagt.

III. 17. Und sprach zu ihnen: ihr sehet das unglück, darinnen wir sind, daß Jerusalem wüste liegt und ihre thore sind mit feuer verbrant; kommt, lasset uns die mauren Jerusalem bauen, daß wir nicht mehr eine schmach seyn.

18. Und sagte ihnen an die hand meines Gottes, die gut über mir war: dazu die worte des Königs, die er mir geredet hatte. Und sie sprachen: So lasset uns auf seyn! Und wir baueten, und ihre hände wurden gestärkt zum guten.

IV. 19. Da aber das Saneballat, der Horoniter; und Tobia, der Ammonitische knecht; und Gosem, der Araber, hörete: spotteten sie unsrer, und verachteten uns, und sprachen: Was ist das, das ihr thut? wollt ihr wieder von dem könige absallen?

לְהַמָּר אֶת אֲגֹרֹת הַמֶּלֶךְ וְשִׁלְחֵ עַמִּי
יְהַמְּלֵךְ שָׂרֵ חִיל וּפְרִישִׁים: וַיִּשְׁמַע
סָנְבָלַט הַחֲרָנוֹן וַטּוֹבֵל הַעֲמֹנוֹן
וַיַּרְא לְהַמָּר בָּעָה גְּרָהָ אֲשֶׁר־בָּא
אָרָם לְבַקֵּשׁ טֹבָה לְבָנֵי יִשְׂרָאֵל:

11. וַיָּבוֹא אֶל־יְרוּשָׁלָם וְאֶרְאָשָׁם יְמִינֵי
כֵּשֶׁלֶשָׁה: וְאַקְוּם לִילָה אָנוּ וְאֶנְשִׁים
מַעַט עַמִּי וְלֹא־הַגְּרָתִי לְאַרְם מִהָּ
אַלְהֵי נָתַן אֶל־לְבִי לְעַשֹׂות לְיְרוּשָׁלָם
וּבְרִמָה אֵין עַמִּי כִּי אָס־הַבְּחָמָה אֲשֶׁר

12. אֲנִי רָכַב בָּה: וְאַצְאָה בְּשַׁעַר־הַגִּיא
לִילָה וְאֶל־פָּנֵי עַזְן הַתְּנוּן וְאֶל־שַׁעַר
הַאֲשָׁפָת וְאֶלְיוֹן שָׁבֵר בְּחוּמָה וְיְרוּשָׁלָם
כ' פְּתֻוחָה בְּסוֹף יָמִינָה

13. אֲנִי רָכַב בָּה: וְאַצְאָה בְּשַׁעַר־הַגִּיא
לִילָה וְאֶל־פָּנֵי עַזְן הַתְּנוּן וְאֶל־שַׁעַר
הַאֲשָׁפָת וְאֶלְיוֹן שָׁבֵר בְּחוּמָה וְיְרוּשָׁלָם
בְּאֵשׁ: וְאַעֲבַר אֶל־שַׁעַר עַזְן וְעַל־

14. בְּרָכָה הַפְּלָר וְאֵין מָקוֹם לְפָהָמָה לְעַבְרָה
טוֹמְחָתִי: וְאֶחָד עַלְה בְּנָרָל לִילָה
וְאֶחָד שָׁבֵר בְּחוּמָה וְאֶשְׁוֹב וַיָּבוֹא

15. בְּשַׁעַר הַגִּיא וְאֶשְׁוֹב: וְהַסְגִּינָם לֹא
יַרְעַע אֲנָה הַלְּכָתִי וְמוֹתָה אֲנִי עָשָׂה
וְלִיהוּרִים וְלִפְנִים וְלִחְוִרִים וְלִפְנִים
וְלִלְתָל עָשָׂה הַמֶּלֶךְ עַד־כֵּן לֹא

פח בכ' 17. חַגְרָתִי: וַיֹּאמֶר אֶלְהָם אַתָּם רַאֲתָם
הַרְעָה אֲשֶׁר אַנְחָנוּ בָה אֲשֶׁר יְרוּשָׁלָם
חַרְבָּה וְשַׁעֲרָה נִצְחָה בָּאֵשׁ לְנוּ וּנְבָנָה

אַתָּה חַזְמָרָת יְרוּשָׁלָם וְלֹא־נָהִית

18. עַזְרָת חַרְפָּה: וְאַגְּדָר לְהַמָּר אֶת־יְרָא
אֶלְיוֹן אֲשֶׁר־הִיא טֹבָה עַלְיָה וְאֶפְ-צְבָרִי
הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר אָמַר לִי וַיֹּאמֶר גְּנָוָם

19. וּבְנִינוּ וְיַחֲזִקּוּ יְרוּשָׁם לְטוֹבָה: וַיִּשְׁמַע
סָנְבָלַט הַחֲרָנוֹן וְתְבִנָה הַעֲמֹנוֹן
וְגַשְׁתַּקְעָבִי וְיַלְעָנוּ לְנוּ וַיַּבְנֵו עַלְנוּ

וַיִּאמְרוּ מִתְּחִילָה הַרְבָּר הַוָּה אֲשֶׁר־אַתָּם
עַשִּׂים הַעַל הַמֶּלֶךְ אַתָּם מִרְגָּרִים:

12. Neben ihm baute **Gassum**, der sohn **Halches**, der oberste des halben viertheils zu Jerusalem, er und seine töchter.
13. Das thalthor baute **hanun**, und die bürger von **Sanoah**: sie bautes und setzte ein seine thür, schlösser und riegel, und tausend ellen an den mauren bis an das missthor.
14. Das missthor aber baute **Malchja**, der sohn **Rechab**, der oberste des viertheils der weingärtner: Er baute es und setzte ein seine thür, schlösser und riegel.
15. Aber das brunnthor baute **Gassum**, der sohn **Chal Hose**, der oberste des viertheils zu **Mispa**: Er bautes und deckets, und setzte ein seine thür, schlösser und riegel; dazu die mauren am teich **Selobah** bey dem garten des kings bis an die stufen, die von der stadt David herab gehen.
16. Nach ihm baute **Nehemia**, der sohn **Ashvuk**, der oberste des halben viertheils zu **Bethzur**: bis gegen die gräber David über, und bis an den teich **Ashja**, und bis an das haus der helden.
17. Nach ihm baute die **Levitens**, **Rebum**, der sohn **Bani**. Neben ihm baute **Hosabja**, der oberste des halben viertheils zu **Regila**, in seinem viertheil.
18. Nach ihm baute ihre brüder **Bavai**, der sohn **Henadad**, der oberste des halben viertheils zu **Regila**.
19. Neben ihm baute **Eser**, der sohn **Jesua**, der oberste zu **Mispa**, zwey stück den windel hinan gegen dem harnischhause.
20. Nach ihm auf dem berge baute **Baruch**, der sohn **Sabai**, zwey stück vom windel bis an die hausthür * **Eliasib**, des hohenpriesters. ^{c. 3. 1.}
21. Nach ihm baute **Meremoth**, der sohn **Urio**, des sohns **Hakoz**, zwey stück von der hausthür **Eliasib** bis ans ende des pauses **Eliasib**.
22. Nach ihm baute die priester, die männer aus den gegenden.
23. Nach dem baute **Benjamin** und **Hosub**, gegen ihrem hause über. Nach dem baute **Usarja**, der sohn **Maejeja**, des sohns **Utanja**, neben seinem hause.
24. Nach ihm baute **Venui**, der sohn **Henadad**, zwey stück vom hause **Usarja** bis an den windel und bis an die eseln.
12. עעל־חצ'י החזק שלט בון־הלוֹחַ
שר חצ'י פלה ירושלים היה וبنותיו:
13. את שער הגיא החזק חנן וישבי צוֹחַ
המה בנווה ויעמידו לסתתו מנעלוֹ
ובריתיו ואלה אפרה בחומרה עיר שער
14. השפות: ואת שער העין החזק
מלכיה בן־רלב שער פלה בית־הברט
היא יבננו ויעמיר דלתתו מנעלוֹ
טו ובריתיו: ואת שער העין החזק
שלון בן־כל־חוּה שער פלה המפה
הוא יבננו ויטלנו ויעמידו לסתתו
מנעלוֹ ובריתו ואת חומרה ברכבת השלוח
לן־הפלה ועיר־הפעלות היורדות
15. מעריך רוי: אחריו החזק נתמינה
ברעיפוק שער חצ'י פלה בית־אור עד־
נגר קברנו רוייר ועיר הברכה העשויה
16. ועד בית הנברים: אחריו החזק
הלוֹם רחום בן־בני על־ירן החזק
חסביה שער־חצ'י־פלה קעילה לפלאו:
17. אחריו החזק אחיהם בן־בן־חנוך
שר חצ'י פלה קעילה: ויחזק על־
ירן עיר בן־ישוע שער המפה מריה
שניות מנגר עלות הנשך המקצע
ונר קרי כאחריו החזק ברקה בן־نبي
מריה שנרת מדור הפקעה עד־פתח בית
אלישיב הפלן הפלן: אחיו החזק
מרימות בון־אוריה בן־הקוץ מריה שניות
מפתח בית אלישיב ועיר־תבלית בית
אלישיב: ואחריו החזק הילגנס אנשי
הכבר: אחריו החזק בנימין וחשוב נגר
ביתם אחריו החזק עיריה בונמעשרה
בן־ענניה אצל ביתו: אחריו החזק
בעוי בונחנוך מריה שניות מבית עיריה
עיר־המקצע ועיר־הכבר:

פָּלֶל בָּן - אֲחֵר מִנְגָּר הַפְּקָדָע וְהַפְּגָלָל כָּה
הַיֹּצֵא מִבֵּית הַמֶּלֶךְ הַעֲלֵיָן אֲשֶׁר לְחַצֵּר
הַפְּתַחְתָּה אֲחָרוֹ פָּרָץ בָּן - פְּרָעָשׁ
וְהַגְּתִינִים הֵיו שְׁכִים בְּעַל עַד - גָּנָר ²⁶
שַׁער הַפִּים לְפִזְרָח וְהַפְּגָלָל הַיּוֹצֵא :
אֲחָרוֹ הַחַזְקָה הַתְּקֻעִים מִרְחָה שְׁגִירָת ²⁷
מִנְגָּר הַפְּגָלָל הַגְּרֹל הַיֹּצֵא וְעַד חֹמָת
הַעֲפָל : מַעַל שַׁער הַטְּסִים ²⁸
הַחַזְקָה הַפְּגָלָל אֲשֶׁר לְגָדֵר בַּיּוֹתָן :
אֲחָרוֹ הַחַזְקָה צְדוֹק בָּן - אֲפָר גָּנָר ²⁹
בַּיּוֹתָן וְאֲחָרוֹ הַחַזְקָה שְׁמַעְיָה בָּן -
שְׁכִינָה שְׁמַר שַׁער הַפְּרָורָה :
אֲחָרוֹ הַחַזְקָה חַנְנָה בָּן - שְׁלָמָה וְחַנְנָן לְאֲחָרוֹ כָּר
בָּן - צָלָה הַשְׁשִׁי מִרְחָה שְׁנִי אֲחָרוֹ הַחַזְקָה
מִשְׁלָט בָּן - בְּרָכִיה גָּנָר נְשָׁכָתוֹ :
אֲחָרוֹ הַחַזְקָה מְלָכִיה בָּן - הַצְּרָפִי עַד - וְאֲחָרוֹ כָּר
בֵּית רַנְתִּינִים וּבְרַכְלִים גָּנָר שַׁער הַפְּפָקָד
וְעַד עַלְיָת הַפְּנָה : וּבֵין עַלְיָת הַפְּנָה ³⁰
לְשַׁער הַצָּאן הַחַזְקָה הַצְּרָפִים וּבְרַכְלִים :

Das IV. Capitel.

I. Saneballat will den Mauernbau nicht leiden. II. Gebet wieder ihn zu Gott. III. Das werk geht dennoch fort. IV. Bund der feinde. V. Gutachten wegen einstellung des baues VI. Zurverehrung gegen den feindlichen uebersall. VII. Erfolg. VIII. Man fährt im bau mit gewaschener hand fort.
וַיְהִי בָּאָשֶׁר שָׂמַעַת סְנַכְלָת כִּי - אֲנַהֲנוּ בָּנִים אֶת - חֹמָת וַיַּחֲרַב
הַרְבָּה וַיָּלֹעַן עַל - הַיְהוּדִים :
וַיֹּאמֶר לִפְנֵי אֲחָיו וּחֹיל שְׁמָרוֹן וַיֹּאמֶר
מִה יְהוּדִים הַאֲמְלָלִים עֲשֵׂים הַוּזָבָג
לְהַסְּתָּרְבָּהוּ תִּכְלִי בַּיּוֹם הַחַזְקָה אֶת -
הַאֲבָנִים מִעֲרָמוֹת הַעֲפָר וְהַפְּתָחָה
שְׁרוֹפוֹת : וַיַּבְנֵה הַעֲמָנִי אַצְלוֹ ³¹
וַיֹּאמֶר גָּם אֲשֶׁר - הַסְּבָנִים אָס -
יעַלְהַ שִׁעְלָה וּפְרַץ חֹמָת אֲבָנָיהם :
שָׂמַעַת אַלְרָהָנוּ בִּי - הַוּנִי בְּנֵה וְהַשֵּׁב ³²
חַרְפָּתָם אֶל - רַאשָּׁם וַיְתַנֵּם לְבָהָה
בָּאָרֶץ שְׁבִנָּה :

25. Dala, der sohn lisa, gegen dem windel und dem hofen thurn, der vom bl. nigs haus heraus siehet, bey dem *ter. terhofe. Nach ihm Debaja, der sohn Dares. Jer.32,2.

26. Die Methinim aber wohneten an Ophel bis an das wassertor gegen morgen, da der thurn heraus siehet.

27. Nach dem baueten die von Uheles zwey stück gegen dem grossen thurn, der heraus siehet, und bis an die mauen Ophel.

28. Aber von dem rosthor an baueten die priester, ein ieglicher gegen seinem hause.

29. Nach dem bauete Zadok, der sohn Immer, gegen seinem hause. Nach ihm bauete Semaja, der sohn Sechanja, der thordörer gegen morgen.

30. Nach ihm bauete Hananja, der sohn Selemja, und hanun, der sohn Zalaph, der sechste, zwey stück. Nach ihm bauete Mesullam, der sohn Berechja, gegen seinem kasten.

31. Nach ihm bauete Malchja, der sohn des goldschmids, bis an das haus der Methinim und der främer, gegen dem ratschtor und bis an den saal an der ecke.

32. Und zwischen dem saal an der ecke zum schasthor baueten die goldschmiede und die främer.

¶ Da aber Saneballat horete, daß wir die mauren baueten: ward er zornig, und sehr entrüstet, und *spottete der Jüden. *c. 2.19.

2. Und sprach vor seinen brüdern, und den mächtigen zu Samaria: Was machen die ohnmächtigen Jüden? wird man sie so lassen? werden sie opfern? werden sie es einen tag vollenden? werden sie die steine lebendig machen, die staubhaussen und verbrant sind?

3. Aber Tobia, der Ammoniter, neben ihm sprach: Läß sie nur bauen; wenn sichse hinauf zögeln, die zerrissen wol ihre steinerne mauren.

II. 4. Höre, unser Gott, wie verachtet sind wir: kehre ihre schmach auf ihren kopf, daß du sie gebest in verachtung im lande ihres gesängnisses.

5. De-

5. Deße ihre missachtet nicht zu, und ih-
re feinde vertilge nicht vor dir: denn sie
haben die bauleute gereicht.

III. 6. Aber wir baueten die mauren, und
sügerten sie ganz an einander bis an die
halbe höhe. Und das volk gewann ein
herz zu arbeiten.

IV. 7. Da aber Saneballat, und Tobla,
und die Araber, und Ammoniter, und As.
doditer höreten, daß die mauren zu Jeru-
salem zugemacht waren und daß sie die
lücken angefangen hatten zu büssen: wur-
den sie sehr fornig.

8. Und machten allesamt einen bund zu
haussen: daß sie kämen, und stritten wieder
Jerusalem, und machten darinnen einen
irchum.

V. 9. Wir aber beteten zu unserm Gott,
und stelleten hut über sie tag und nacht
gegen sie.

10. Und Juda sprach: Die krafft der trä-
ger ist zu schwach, und des staubs ist zu viel;
wir können an der mauer nicht bauen.

11. Unsere wiedersacher aber gedachten:
Sie sollens nicht wissen noch sehen, bis wir
mittens unter sie kommen und sie erwürgen
und das werk hindern.

VI. 12. Da aber die Juden, die neben ihnen
wohneten, famen; und sagtens uns wol
zehnmal, aus allen orten, da sie um uns
wohneten:

13. Da stellete ich unten an die örter hin-
ter der mauer in die graben das volk nach
ihren geschlechten mit ihren schwerdttern,
spießen und bogen.

14. Und besah es, und machte mich auf,
und sprach zu den rathsherren und ober-
sten und dem andern volk: Fürchtet
euch nicht vor ihnen, gedencket an den
grossen schrecklichen Herrn; und streitet
für eure brüder, söhne, töchter, weiber
und häuser. * c. 1, 5.

VII. 15. Da aber unsere feinde höreten, daß
es uns war fund worden: * machte Gott
ihren rath zu nichts. Und wir fehreten
alle wieder zur mauren, ein ieglicher zu
seiner arbeit. * Hiob 5, 12.

VIII. 16. Und es geschach hinsürder, daß
die jünglinge die hälfte thäten die arbeit;
die andere hälfte hielten spieße, schilde,
bogen und panzer; und die obersten
stunden hinter dem ganzen hause Juda:

7. וְאֶל־חַכְמָם עַל־עֲוֹנָם וּרְפָאָתָם מִלְפְנֵיכֶךָ
אֶל־חַטְבָּה כִּי חַכְמָתוֹ לְגַדֵּר הַבּוֹנִים:

8. וּבְנָה אֶת־חַזְמָה וְתַקְשֵׁר כָּל־חַזְמָה
עַד־חַזְיָה וַיַּחַזֵּק לְבָם לְעָשׂוֹת:

[Cap. IV.]

9. וַיְהִי כַּאֲשֶׁר שָׁמַע סְנַבְלָת וּטוֹבִיה
וּהָעָרִבִים וּהָעָמְנִים וּהָאַשְׁדוּרִים כִּרְעַלְתָה
אוֹרָכָה לְחַמּוֹת יְרוּשָׁלָם בִּיהְחִלּוֹהַפְּרִצִים

10. לְהַטְמָה וַיַּחַר לְהָם מָאָר: וַיַּקְשְׁרַוְכָּלָם
יְתַחַזֵּן לְכֹא לְהַלְחָס בִּירוּשָׁלָם וּלְעָשׂוֹת לוֹ

11. תֹּועָה: וַיַּתְפְּלַל אֶל־אֱלֹהֵינוּ וּנוּמֵיד
מִשְׁמָר עַלְיכֶם יוֹמָם וּלִילָה מִפְנִימָה:

12. וַיַּאמְרֵי חִירָה כְּשֶׁכֶם הַסְּפָלָה וְהַעֲפָר
חַרְבָּה וְאַנְכָּנוּ לֹא נָכַל לְבִנּוֹת בְּחוֹמָה:

13. וַיֹּאמְרוּ צְרִינוּ לֹא יַדְעֵוּ וְלֹא יַרְאֵו עַד
אֲשֶׁר־נָבוֹא אֶל־תּוֹכָם וּהָרְגָנִים וּהַשְּׁבָרִינוּ

14. אֶת־הַמְּלָאכָה: וַיַּהַי כַּאֲשֶׁר־בָּאוּ
חִיהָרִים הַיּוֹשִׁים אַצְלָם וַיֹּאמְרוּ לְנָנוּ

15. עַשְׂרָה פֻּעַמִּים מִכֶּל־הַמְּקֹדְשׁוֹת אֲשֶׁר־
7. תָּשִׁיבוּ עַלְנוּ: וְאַעֲמִיד מִתְחִתּוֹת
לְמִקְוּם מְאַחֲרֵי לְחוֹמָה בְּצָחֹנִים וְאַעֲמִיד
אֶת־הָעָם לְמִשְׁפָחוֹת עַם־חַרְבָּתִיהם
8. רַמְחִים וּקְשָׁתִיהם: וְאֶרְאָוּ אֶקְוּם
אָמֵר אֶל־הַתְּרִים וְאֶל־הַסְּגָנִים וְאֶל־
וְתַרְעָם אֶל־מִירָאָמְפָנִים אֶת־אַרְנִי
הַגְּרוֹל וְהַנְּרָא זְכוּרָוּ וְהַלְּחָמָיו עַל־אֲחִיכָם
9. בְּנִיכָם וּבְנִתְיכָם נְשִׁיכָם וּבְתִיכָם: וַיַּהַי
כַּאֲשֶׁר שָׁמַעְנוּ אָוּבִינוּ בַּיּוּנָרָע לְנוּ וַיַּפְרֵר
הָאֱלֹהִים אֶת־עַצְתָם וַיַּשְׁובֵ בְּלִנְגָבָל
10. הַחוֹמָה אִישׁ אֶל־מְלָאכָה: וַיַּהַי מִן־
הַיּוֹם הַהִיא חַצִּי נָעָרָי עָשָׂים בְּפִלְאָכָה
וְחַצִּים מְחוֹיקִים (הַרְבָּהָם הַפְּנִינִים
וְקַשְׁתּוֹת וּהָרְגִינִים וּהַשְּׁרִים אַחֲרֵי
כָּל־בּוֹת וְחוֹרָה):

Digitized by Google

17. Die

חֲבוֹנִים פְּחוֹתָה וְגַשְׁאִים בְּפֶכַל עַמְשָׂס ¹¹
בְּאַחֲת יְדֵי עַשְׂתָּה בְּפֶלְאָכָה וְאַחֲרָה
מְחֻזָּקָה הַשְׁלָחָה: וְהַבּוֹנִים אִישׁ חָרְבוֹ
אֲסּוּרִים עַל־מְחַנְיוֹ וּבְנוֹנִים וְהַתְּקֻעָה
בְּשַׁופֵר אַצְלֵי: וְאָמַר אֶל־הַחֲרִיכִים ¹²
וְאֶל־הַסְּגִינִים וְאֶל־יְהֹרֶךְ הַעַם הַפְּלָאָכָה
הַרְבָּה וְרַחֲבָה וְאַנְחָנִי נְפָרִירִים עַל־
הַחָומָר רְחֹקִים אִישׁ מְאַחֲרָה:
בָּמְקוֹם אֲשֶׁר תִּשְׁמַעוּ אֶת־קָול הַשְׁוֹמֵר ¹⁴
שְׁפָה תִּקְבְּצָו אַלְיָנוּ אֱלֹהֵינוּ יְלִחְם לְנוּ:
וְאַנְחָנוּ עַשְׂיוּ בְּפֶלְאָכָה וְחַצִּים מְחֻזָּקִים ¹⁵
בְּרַמְחִים מְעוֹלָות הַשְׁחָר עַד צָאוֹת ¹⁶
הַכּוֹכְבִים: גַם בְּעֵת הַרְאָא אַמְרָתִי ¹⁶
לְעַם אִישׁ וְגַנְעָרוֹ יְלִינָה בְּתֹוחַ יְרֻשָּׁלָם
וְהַרְוֹ - לְנוּ הַלִּילָה מְשֻׁמָּר וְהַיּוֹם מְלָאָכָה:
וְאַין אָנָי וְאַתְּנוּ וְגַעֲרוּ וְאַנְשֵׁי הַפְּשָׁמָר ¹⁷
אֲשֶׁר אָחָרִי אַזְזֵל אַנְחָנוּ פְּשָׁטִים בְּגַרְגִּינוּ
אִישׁ שְׁלֹחוֹ הַקְּמִים:

Das V. Capitel.

I. Das arme volk wird mit wüchserlichem überlast gepreßt. 1. Das armes volk wird mit wüchserlichem überlast gepreßt. 2. Der ernstlich verboten, III. und die wider-
erstattung des abgenommenen befohlen wird. IV. Nehemia gehet mit gutem exempl vor.
וְתָהִי צַעֲקָת הַעַם וְנִשְׁׁרָם אָ
גְּרוֹלָה אֶל־אֲחִירָם הַיּוֹרִים:
וַיְשַׁׁאֲשֵׁר אָמְרָם בְּנֵינוֹ וּבְנֵיתָנוֹ אַנְחָנוּ
רְבִים וּנְקַחַת דָּגָן וּנְאַכְלָה וּנְחִירָה:
וַיְשַׁׁאֲשֵׁר אָמְרָם שְׁרָתָנוּ וּכְרָמָנוּ ³
וּבְתִינָנוּ אַנְחָנוּ עֲרָבִים וּנְקַחַת רָגֵן בְּרַעֲבָה:
וַיְשַׁׁאֲשֵׁר אָמְרָם לְוַיָּה כְּסִי לְמִתְּהָ ⁴
הַמְּלָה שְׁרָתָנוּ וּכְרָמָנוּ:
וְעַלְהָ כְּבָשָׂר אַחֲנָנוּ בְּשָׁרָנוּ כְּבָנֵינוּ הַ
בְּנֵינוּ וְהַבָּתָה אַנְחָנוּ בְּבָשִׂים אַתְּ
בְּנֵינוּ וְאֶת־בְּנֵינוּ לְעַבְלוּם וַיְשַׁׁ
מְבָנָתָנוּ נְכָבְשָׂוֹת (אַין לְאֶל בְּנָנוּ
וּשְׁרָתָנוּ וּכְרָמָנוּ לְאֲחִירִים:

17. Die da bauteen an den mauen, und trugen last von denen, die ihnen ausfuhren; mit einer hand thäten sie die arbeit, und mit der andern hielten sie die waffen.

18. Und ein jeglicher, der da bautee, hezte sein schwert an seine lenden gegurtert und bautee also: und der mit der posau- nen blies, war neben mir.

19. Und ich sprach zu den rathsherrn und obersten, und zum andern volk: Das volk ist groß und weit, und wir sind zerstreut auf der mauren ferne von einander.

20. An welchem ort ihr nun die posau- ne lauten höret, dahin versamlet euch zu uns: unser Gott wird für uns strecken,

21. So wollen wir am werd arbeiten. Und ihre hälfte hielt die spisse, von dem aufgang der morgenröthe bis die sterne her- vor kamen.

22. Auch sprach ich zu der zeit zu dem volk: Ein jeglicher bleibe mit seinem knaben über nacht zu Jerusalem, daß wir des nachts der hut und des tags der arbeit warten.

23. Aber ich und meine brüder, und mei- ne knaben, und die männer an der hut hin- ter mir, wir zogen unsere kleider nicht aus: ein jeglicher ließ das baden anstecken.

II. Der ernstlich verboten, III. und die wider-
erstattung des abgenommenen befohlen wird.

Und es erhub sich ein groß geschrey des volks und ihrer weiber wieder ihre brüder, die jüden.

2. Und waren etliche, die da spra- chen: Unserer söhne und töchter sind viel; lasset uns getreide nehmen und essen, daß wir leben.

3. Über etliche sprachen: Lasset uns unse- re äcker, weinberge und häuser versezen und getreide nehmen in der theurung.

4. Etliche aber sprachen: Lasset uns geld entleihen auf zinsen dem könige, auf un- sere äcker und weinberge.

5. Denn unserer brüder leib ist wie unser leib, und ihre kinder wie unsere kinder: sonst würden wir unsere söhne und töchter unterwerfen dem dienst; und sind schon unserer töchter etliche unterworfen, und ist kein vermögen in unsren händen, auch würden unsere äcker und weinberge der an- dern.

11. 6. Da ich aber ihr schreien und solche worte hörte, ward ich sehr zornig.

7. Und mein herz ward ratsch mit mir, daß ich schaue die ratscherten und die obersten und sprach zu ihnen: Wollt ihr einer auf den andern wucher treiben? Und ich brachte eine große gemeine wieder sie,

* 2 Mof. 22, 25. 3 Mof. 25, 36. 37.

8. Und sprach zu ihnen: Wir haben unsere brüder, die Juden, erkaufft, die den heiden verkauft waren, nach unserm vermögen; und ihr wolle auch eure brüder verkaussen, die wir zu uns gekauft haben? Da schwiegen sie, und fanden nichts zu antworten.

9. Und ich sprach: Es ist nicht gut, das ihr thut; Soltet ihr nicht in der furcht Gottes wandeln um der schwach willen der heiden, unserer feinde?

10. Ich und meine brüder und meine knaben haben ihnen auch geld gethan, und getreide: den wucher aber haben wir nachgelassen.

III. 11. So gebet ihnen nun heutiges tages wieder ihre acker, weinberge, öhlgarten und häuser: und den hundersten am gelde, am getreide, am most und am öhl, das ihr an ihnen gewuchert habt.

12. Da sprachen sie: Wir wollens wiedergeben, und wollen nichts von ihnen fordern; und wollen thun, wie du gesagt hast. Und ich rieß den priestern: und nahm einen eid von ihnen, daß sie also thun solten.

13. Auch schüttelte ich meinen busem aus, und sprach: Also schüttete Gott aus jedermann von seinem hause und von seiner arbeit, der das wort nicht handhabet; daß er sey ausgeschüttelt und leer. Und die ganze gemeine sprach, Amen: und lobeten den HERRN. Und das volk thät also.

* Matth. 10, 14.

IV. 14. Auch von der zeit an, da mir besohlen ward ein landpfleger zu seyn im lande Juda, nemlich vom zwanzigsten jahr an bis in das zwey und dreissigste jahr des königs Achasascha, das sind zwölf jahr, nehrete ich mich und meine brüder nicht von der landpfleger kost.

15. Denn die vorigen landpfleger, die vor mir gewesen waren, hatten das volk beschworet: und hatten von ihnen genom-

6 וְחַרְלִי מָאֵר בְּאֶשֶׁר שְׁמַעְתִּי אֶת־זֹעֲקָתָם
7 וְזָאת תְּקֻבָּרִים בְּאֶלְהָה: וַיַּפְלֵךְ לְפִי

8 עַל־וְאַלְבָרָן אֶת־חַדְרִים וְאֶת־
הַסְּנָנוֹת וְאָמְרוּ לָהֶם מֵשָׁא אִישׁ־בָּאָחִיו
אַתָּם נְשָׂאִים וְאַתָּן עַלְיָהֶם קְהֻלָּה

9 גְּרוֹלָה: וְאַמְתָּה לְהֶם אֲנָחָנוּ קְנִינוּ
אֶת־אֲחָינוּ הַיְהוּדִים הַמְּפֻרְבִּים לְגַוִּים
כְּתַבְנָה וְגַם־אַתָּם חִמְפְּרָוּ אֶת־
אֲחִיכָּם וְנוּמְפָרוּ לְנָנוּ וַיַּחֲרִלוּ וְלֹא

10 מַצְאָיָ רְבָר: וַיֹּאמֶר לֹא־טוֹב הַרְבָּר
אֲשֶׁר־אַתָּם עֲשִׂים הַלֹּא בִּירָאַת אֱלֹהִינוּ
יְתַלְבֵּן מַחְרְפָתָה הַזָּנוֹם אֲוִיבָנוּ: וְגַם־

11 אֲנִי אַתְּ וְנוּרָי נְשִׁים בְּהַמִּסְבֵּחַ כְּסֵף וּרְגָנָן
גְּעוּבָה־נָא אֶת־הַמְּשָׁא חֹהָה:

12 הַשִּׁיבוֹ נָא לְהֶם נְהָזָם שְׁלֹתִיהם
כְּרִמּוֹתִים זְוִיחָם וּבְתִיהָם יְמָאַת

13 חַנְסָפִי וְתַבְגַּן הַתְּיוֹרָשׁ וְרִיצָעָר אֲשֶׁר
אַתָּם נְשִׁים בְּהַמִּסְבֵּחַ: וַיֹּאמְרוּ נְשִׁיבָה
וּמְהֻטָּל אֲנֵבָשׁ כְּנָשָׁה כְּאַשְׁר
אַתָּה אָמֶר בָּאָכְרָא אֶת־הַפְּנִינִים
וְאַשְׁבִּיעָם לְעָשׂוֹת כְּרָבָר חֹהָה:

14 גַּם־חַנְנִי גַּעֲרָתִי וְאַמְלָהָנִי גַּנְחָנִי
הַאֲלֹהִים אֶת־כָּל־הָאִישׁ אֲשֶׁר לְאַדִּיקִים
אֶת־הַרְבָּר הַזָּהָב מִבְּתוֹן וּמִגְּנוֹן
יְתִיהָ נְעוּזָה וְרָקָן וַיֹּאמְרוּ כָּל־הַקָּרְלָל אָמֵן
וַיַּהַלְלָה אֶת־יְהָהָה וַיַּעֲשֵׂה רָעָם כְּרָבָר

15 הֹהָה: גַּם מִינּוּ אֲשֶׁר־צָוָה אָזִזִּי
לְהַרְחֹת פְּחַם בְּאֶרְץ יְהוָה מִשְׁנְתָה עַשְׂרִים
וּשְׁעָרָה שְׁנָתָשְׁלִשִּׁים יְשִׁיטִים לְאַרְתְּחַשְׁתָה
הַמְּלָה שְׁנָתָשְׁלִשִּׁים שְׁתִים עַשְׂרָה אָנִי
וְאַתָּה לְחַמְּס הַפְּחָה לֹא אָכְלָתִי:

טו וְהַפְּחוֹתָן תְּרִיאָשְׁנוֹת אֲשֶׁר־לְפִנֵּי
הַכְּבָדוֹן עַל־הַעַם יְקִיחָה מִרְחָם

בלחם גוֹזֵן אֶחָר כְּסִף - שְׂמִלִּים
אֲרַבְּעִים גַּם נְעוּרִים שָׁלְטוּ עַל־הָעָם
וְאַנוּ לֹא־עֲשִׂיתִי כִּי מִפְנֵי יְרָאָת אֱלֹהִים:
וְגַם בְּמִלְאָכָת חֻזּוֹמָה הַזֹּאת הַחֲזָקָתִי 16
מִשְׁרָה לֹא קָנָנוּ וְכָל־נְעוּרִים קָבְצָוּ שָׁם
עַל־הַמֶּלֶךְ: וְהַיּוֹרְם וְהַפְּנִינִים 17
מְאֹה וּחִמְשִׁים אֲישׁ וּהַבָּאים אַלְנוּ מִן־
הַגּוֹיִם אֲשֶׁר־סְבִיבָתֵינוּ עַל־שְׁלֹתֵינוּ:
וְאֲשֶׁר הַיה נָעָשָׂה לִזְمָם אֶחָר שָׁור אֶחָד 18
צָאן שָׁשׁ - בְּרֹרוֹת וּצְפִירֹת נְעַשְׂוָה לְיַיִן
וּבֵין עַשְׂרָת יְמִינָם בְּכָל - גוֹזֵן לְהַרְבָּה
וּעַם דָּה לְחַם הַפְּחָה לֹא בְּקַשְׁתֵּי פִּי -
כְּבָרָה הַעֲבָרָה עַל־הָעָם הַזֹּהֶה:
זְבָרָה - לְיַיִלְלָה לְטוֹבָה כָּל אֲשֶׁר - 19
עֲשִׂיתִי עַל־הָעָם הַזֹּהֶה:

Das VI. Capitel.

I. Der Jüden wiederwärts laden Nehemiam betrüglich zu sich: II. Beslich mit einem Briefe. III. Der aber der schalt merket. IV. Neuer schreck anstößig, V. wird ebenmäsig zu wasser. VI. Gebet. VII. Die mauer wird fertig. VIII. Die feinde verwundern sich. IX. Ursach dieses handelt.

וַיְהִי כַּאֲשֶׁר נִשְׁמַע לְסִנְכְּלָט וְטוֹבִיה א
וּלְגַם הַעֲרָבִי וְלֹיתָר אֲבִינוּ בַּי בְּנֵיתֵינוּ
אֶת־חֻזּוֹמָה וְלֹא־נוֹתֵר בָּהּ פְּרַץ גַּם
עַד־הָעֵת הַהִיא רְלֹחוֹת לֹא־הַעֲמֹרְתִּי
בְּשֻׁעְרִים: וַיְשַׁלֵּח סִנְכְּלָט וּגְשֵׁם אַלְיָה
לְאָמֵר לְכָה וּנוֹעֲרָה יְחִירוֹ בְּכָפְרִים בְּבַקְעָה
אוֹנוֹ וּרְפֵה חַשְׁבִּים לְעַשְׂתֵּל רַעַת:
וְאֲשֶׁר־הָרְחָה עַלְתֵּם מַלְאֲנִים לְאָמֵר 3
מַלְאָכָה גָּדוֹלָה אַנְיָעָה וְלֹא אָוכָל
לְרַרְתָּה לְמַה תְשַׁבְּתָה הַמֶּלֶךְ כַּאֲשֶׁר
אֲרָפָה וּוּרְתִּי אַלְכִים: וַיְשַׁלֵּח אַלְיָה 4
כְּרָבָר הַזֹּהֶה: וַיְשַׁלֵּח אַלְיָה סִנְכְּלָט כְּרָבָר
הַזֹּהֶה פְּעַם בְּמִשְׁיתָאָתָן־גַּעַרְוָן וְאַגְּרָתָן
פָּתָוחָה בִּירָוּ: כְּתוּב בָּהּ בְּגֻווִּים נִשְׁמַע 6
וּנִשְׁמַע אָמַר אַתָּה וְהַיּוֹרְם חַשְׁבִּים
לְמַרְוֹד עַל־כֵּן אַתָּה בְּזַהָּה הַרְבָּיה וְאַתָּה
הַזֹּהֶה קָהָט לְמַלְאָה כְּרָבָרִים בְּאַתָּה:

men brode und wein, dazu auch vierzig Schel Silbers; auch hatten sie knaben mit gewalt gefahren über das volk. Ich thut aber nicht also, um der furcht Gottes wollen.

16. Auch arbeitete ich an den mauern arbeit, und kauffte keinen adler; und alle meine knaben mussten daselbst an die arbeit zu haussen kommen.

17. Dazu waren der Jüden und obersten hundert und funfzig an meinem rath; die zu mir kommen waren aus den helden, die um uns her sind.

18. Und man machte mir des tages einen ochsen, und sechs erwehlte schafe, und vogel, und ie inwendig zehn tagen allerley mein die menge. Noch forderte ich nicht der landpfleger kost, denn der dienst war schwer auf dem volck.

19. Gedachte mir, mein Gott, zum besten alles, das ich diesem volck gehan habe.

Und da Saneballat, Lobia und Gossem, der Araber, und andere unsere feinde erfuhren, daß ich die mauren gebauet hatte und keine lücke mehr daran wäre; wiewol ich die thüren zu der zeit noch nicht gehenget hatte in den thoren:

2. Sandte Saneballat und Gossem zu mir, und ließen mir sagen; Komm, und laß uns zusammen kommen in den dörfern, in der fläche Ono. * Sie gedachten mir aber böses zu thun.

* I Mos. 50, 20.
3. Ich aber sandte boten zu ihnen, und ließ ihnen sagen: Ich habe ein groß geschäfte auszurichten, ich kann nicht hinab kommen: es möchte das werk nachbleiben, wo ich die hand abthate und zu euch hinab jöge.

4. Sie sandten aber wol viermal zu mir auf diese weise, und ich antwortete ihnen auf diese weise.

II. 5. Da sandte Saneballat zum fünften mal zu mir seinen knaben mit einem offenen briefe in seiner hand.

6. Darinnen war geschrieben: Es ist vor die heiden kommen und Gossem hat gesagt, daß du und die Jüden gedencket abzufallen, darum du die mauren bauest; und du wollest ihr könig seyn in diesen sahen;

7. Und

7. Und du habest die propheten bestellt,
die von dir ausschreien sollen zu Jerusa-
lem und sagen, et ist der König Juda.
Nun solches wird vor den König kommen.
So kommt nun, und las uns mit einander
rathschlagen.

III. 8. Ich aber sandte zu ihm, und ließ ihm sagen: Solches ist nicht geschehen, das du sagst; du hast es aus deinem Herzen erbacht.

9. Denn sie alle wolten uns furchtsam machen, und gedachten: Sie sollen die hand abdrun vom geschäfte, daß sie nicht arbeiten. Aber ich stärkete desto mehr meine hand.

IV. 10. Und ich kam ins haus Semaja, des sohns Delaja, des sohns Mehetabeel; und er hatte sich verschlossen, und sprach: lasz uns zusammenkommen im hause Gottes mitten im tempel, und die thüre des tempels zuschliessen; denn sie werden kommen dich zu erwürgen; und werden bei der nacht kommen, daß sie dich erwürgen.

V. II. Ich aber sprach: Solte ein solcher
mann fliehen? Solte ein solcher manu,
wie ich bin, in den tempel gehsen, daß er le-
bendig bleibe? Ich will nicht hinein gehsen.

12. Denn ich merkte, daß ihn Gott nicht gesandt hatte. Denn er sagte wohl sagung auf mich, aber Tobia und Neballat hatten ihm Geld gegeben.

13. Darum nahm er geld: auf daß ich mich fürchten sollte, und also thun, und sündigen; daß sie ein böse geschränkt hätten, damit sie mich lästern möchten.

VI. 14.* Gedenke, mein Gott, des Tobia
und Sanballat nach diesen seinen wer-
ken: auch der prophetin Noadja, und der
andern propheten, die mich wolten abschre-
cken. * Ps. 74. 22.

VII. 15. Und die mauer ward fertig im fünf und zwanzigsten tage des monden Elul, in jwoen und funfzig tagen.

VIII. 16. Und da alle unsre feinde das hö-
retten; furchten sich alle heiden, die um uns
her waren, und der * much entfiel ihnen;
denn sie merckten, daß dis werck von Göt-
war. * 1 Mos. 42, 28. 1 Sam. 17, 22.

IX. 17. Auch zu derselben zeit waren viel
der obersten Juda: derer briese gingen zu

IX. 17. Auch zu derselben zeit waren viel
der obersten Juda: derer briese gingen zu
Tobia, und von Tobia zu ihnen.

ונם - נביים העטרת לקרא עליך
בירושלים לאמר מלחה ביהודה
ועתה ישבע לפלה בדברים הללו
עתה לבת ונענשת יחרו :

ברבאים הأهل אשער אמר אומר כי מלבה אמר בראבא:

9 כי כלם מיראים אותנו לאמר ירפו
ויריחם מון-הפלאה ולא תעשה
ועתיה חום אתך רון

ואני באתי בית שמעיה בן רליה
בן מוחיטבאל והוא עזoor ויאמר נוער
אל בית האלים אל פותח ההייל
ונסגרה רשותות ההייל כי באם
להרגה וליליה באם להרגה:

ונאמרה האיש במנוי יברח ומוי במוני
אשר יבא אל-ההיכל ותני לא אבואה;
ואלינית והפת לא אל-הרים שלחו
כى הבקואה דבר עלי וטובייה וסנבלת
שברנו;

למען שכור הוי למען־אריא
וاعשה־גנו וחתאתך והיה להם
לשם רע למטה יתרכזון;

... זכרה אלה לטוּבָה ולוֹסְגַּלְתּ בְּמַעֲשָׂו
אלָה וָגָם לְנוֹעֲרָה הַנְּבִיאָה וְלֵיתָר
הַגּוֹיִים אֲשֶׁר בָּוּ מִירָאִים אָתוּן

לאלוֹל לחמשים ושנים יומם; ו**וְתַשְׁלָטْ חֲזֹוֹמָה בְּעִשְׂרִים וּחֲמִשָּׁה**

16. וַיֹּה כִּאֵשׁ שָׂמָעוּ כָל־אֲנִיבִינוּ וַיַּרְא אֶבְלָה
הַגּוֹט אֲשֶׁר סִבְתָּנוּ וַיַּפְלוּ מֵאָר
בְּעִינֵיכֶם וַיַּרְא יְהוָה כִּי מֵאָת אֱלֹחִים גָּעָשָׂה

הפלאקההאות: גס, בפיעים הרים מרביבים
חוּרָה יְהוּרָה אַגְדָתֵיהֶם חֹלְקֹת עַל-טוֹבִיאָן
שָׁוֹשָׁנָה-זָבָבָה גָּאוֹן עַלְבוֹרָן

12 Dec 2011

כִּי־רַבִּים בְּיוֹחָנָה בֶּעֱלֵי שְׁבֻעָה לְ 8
כִּי־תְּמֻן הִיא לְשָׁנָגָה בָּנו־אֶרְחָה
וַיְהִצְנָן בָּנו לְלָח אֶרְד־בָּרְז־מְשָׁלָם
בָּן בְּרִיכָה: גַּם טָבוֹחָיו הָיו אֲמָרִים 9 וְסִטְלָן גָּלָאת

Das VII. Capitel.

1. Kirchensänger bestellt. II. Stadt- und Thor: wache. Babel heraus kommen. IV. Summa aller menschen und viefes. V. Hebe zum heilsham.

וַיְהִי כַּאֲשֶׁר נִבְנָה הַחֹמָה וְאַעֲמִיד אֶת־
הַרְלָתוֹת וַיִּפְקַרְנֵי רְשֹׁעוֹרִים
וְתְּלוּנִים: וְאַצְוָה אֶת־חַנְנָנִי אֶחָיו אֶת־²
תְּנִינָה שֶׁר הַבִּירָה עַל־יְרוֹשָׁלָם כִּירְחוֹא
פְּאַישׁ אַמְתָּה וַיַּרְא אֶת־הָאֱלֹהִים מְרַבִּים:
וַיֹּאמֶר לְהָם לֹא יִפְתַּחוּ שַׁעֲרֵי יְרוֹשָׁלָם 3
עַד־זָמָן הַשְּׁמֶשׁ וְעַד הַס עַמּוֹדים
יִגְּפִי הַרְלָתוֹת וְאַתָּהוּ וְהַעֲמִיר
מִשְׁמְרוֹתָהּ וַיַּשְׁבַּן יְרוֹשָׁלָם אִישׁ
בְּמִשְׁמָרוֹ וְאִישׁ נִגְרַבְּיוֹ: 4
וְהַעִיר רְחַכָּת בְּלִיס וְגַדְלָה וְתַעַם
מַעַט בְּחִזְכָה וְאַין בְּתִים בְּנִים:
וַיֹּתְן אֱלֹהִי אֶל־לְבִי וְאַקְבָּצָה אֶרְד־ה
הַרְלָות וְאֶת־הַסְגָּנוֹנִים וְאֶת־הַעַם לְהַתִּיחַשׁ
וְאַמְצָא סְפָר הַיְחִשׁ הַעֲלָוִים בְּרָאשׁוֹנָה
וְאַמְצָא כְּתוּב בָּנו: אֱלֹהִי בְּנֵי הַמְּרִינָה 5
הַעֲלִים מִשְׁבַּן הַגּוֹלָה אֲשֶׁר הַגָּלָה
בְּכּוֹכְרָנָצָר מֶלֶה בְּבָבָל וַיַּשְׁבַּן לִירוֹשָׁלָם
וְלִיהְוָה אִישׁ לְעִירָוֹ: הַבָּאִים עַמּוֹד 6
וּרְבָבָל יִשְׁעוּ נְחִמָה עֲוֹרָה בְּעַמִּיה
נְחִמָנִי מְרַקְכִי בְּלִשְׁוֹן מִסְפָּרָה בְּנֵי נְחִים
בְּעַגְגָה מִסְפָּר אֲנָשָׁי עַמּוֹד יִשְׂרָאֵל:

בְּנֵי פְּרָעָשׁ אֲלָפִים מְאַחַ וְשְׁבָיעִים 8
וְשְׁנִים: בְּנֵי שְׁפָטוֹת שְׁלַש מְאַחַ 9
שְׁנִים וְשְׁנִים: בְּנֵי אֶרְחָה שְׁלַש 10
מְאַחַ חִמְשִׁים וְשְׁנִים:

18. Denn sieer waren sie in Juda, die ihm geschworen waren: denn er war ein schwager Sachanja, des sohns Arah; und sein sohn Johanan hatte die tochter Mlesusalem, des sohns Berechja.

19. Und sagten guis von ihm vor mir, und brachten meine rede aus zu ihm. So sandte denn Tobia briefe mich abzuschrecken.

¶ a wir nun die mauen gebauet hatten, hendete ich die thüren: und wurden bestellet die thorhüter, singer und leviten. ^{*Str. 49, 15.}

II. 2. Und ich gebot meinem bruder Hanani; und Hananja, dem pallastwoeg zu Jerusalem (denn er war ein treuer mann, und gottesfürchtig vor vielen andern);

3. Und sprach zu ihnen: Man soll die thore zu Jerusalem nicht aufsuchen, bis das die sonne heiss werde; und wenn man noch arbeitet, soll man die thür zuschlagen und verriegeln. Und es wurden hütter bestellt aus den bürgern Jerusalem, ein ieglicher auf seine hut und um sein haus.

4. Die stadt aber war weit von raum und groß: aber wenig volck drinnen, und die häuser waren nicht gebauet.

III. 5. Und mein Gott gab mir ins herz, dass ich versamlete die rathsherren und die obersten und das volck, sie zu rechnen. Und ich fand ein register ihrer rechnung:

6. Die vorhin heraus kommen waren aus dem gefängniß; die NebucadNezar, der könig zu Babel, hatte weggeführt; und zu Jerusalem wohneten und in Juda, ein ieglicher in seiner stadt.

7. Und waren kommen mit Serubabel, Jesua, Nehemja, Asaria, Raamja, Nehemani, Mardochai, Bilsan, Mispereth, Bigevai, Nehum und Baena. Dis ist die zahl der männer vom volck Israel.

8. Der kinder Pareos waren zwey tausend, hundert und zwey und siebenzig.

9. Der kinder Sephatja, drey hundert und zwey und siebenzig.

10. Der kinder Arah, sechs hundert und zwey und funfzig.

ii. Der

11. Der kinder *Dobach Bloob unter den kindern Jesua und Jacob, zwey tausend, acht hundert und achtzig. Efr. 2, 6.
12. Der kinder Elam, tausend, zwey hundert und vier und funfzig.
13. Der kinder Sathu, acht hundert und fuenf und vierzig.
14. Der kinder Sacat, sieben hundert und sechzig.
15. Der kinder Benui, sechs hundert und acht und vierzig.
16. Der kinder Bedai, sechs hundert und acht und zwanzig.
17. Der kinder As gab, zwey tausend, doch hundert und zwey und zwanzig.
18. Der kinder Adonikam, sechs hundert und sieben und sechzig.
19. Der kinder Bigevai, zwey tausend und sieben und sechzig.
20. Der kinder Abin, sechs hundert und fims und funfzig.
21. Der kinder Ater von Hiskia, acht und neunzig.
22. Der kinder Hasum, drey hundert und acht und zwanzig.
23. Der kinder Bejai, drey hundert und vier und zwanzig.
24. Der kinder Hariph, hundert und zwölfe.
25. Der kinder Gibeon fünf und neunzig.
26. Der männer von Bethlehem und Retopha, hundert und acht und achtzig.
27. Der männer von *Anathoth, hundert und acht und zwanzig. * Jer. 1, 1.
28. Der männer von Beth Aスマバֵת, zwey und vierzig.
29. Der männer von Kiriat Jearim, Caphira und Beeroth, sieben hundert und dey und vierzig.
30. Der männer von Ramia und Gaba, sechs hundert und ein und zwanzig.
31. Der männer von Nachmas, hundert und zwey und zwanzig.
32. Der männer von Bethel und Ai, hundert und drey und zwanzig.
33. Der männer vom andern Nebo, zwey und funfzig.
34. Der kinder des andern Elam, tausend, zwey hundert und vier und funfzig.
35. Der kinder Harim, drey hundert und zwanzig.
11. בְּנֵי־מִתְרָת מֹאכֶב לְבָנִי יִשְׂרָאֵל וַיָּאֹב אֱלֹפִים וְשְׁמַנְהָ מֹאוֹת שְׁמַנְהָ עָשָׂר :
12. בְּנֵי עַלְםָ אֲלֹף מִאתִים תְּמִשִּׁים
13. חָרְבָּוֹרָה : בְּנֵי וְתֹוא שְׁמַנְהָ מֹאוֹת אָרְבָּעִים וְחָמֵשָׁה :
14. בְּנֵי זְבִי שְׁבַע מִאוֹת שְׁשִׁים :
- טו בְּנֵי בְּנֵי שְׁשָׁ מִאוֹת אָרְבָּעִים וְשְׁמַנְהָ :
- טו בְּנֵי בְּבִי שְׁלַשׁ מִאוֹת עָשָׂרִים וְשְׁמַנְהָ :
- לו בְּנֵי עַזְגֵּר אֱלֹפִים שְׁלַשׁ כֹּאֹת עָשָׂרִים וְשְׁנִים :
- לו בְּנֵי אַרְנִיקָם שְׁשׁ מִאוֹת שְׁשִׁים וְשְׁכָעָה :
- לו בְּנֵי בְּנֵי אֱלֹפִים שְׁשִׁים וְשְׁכָעָה :
- כו בְּנֵי עֲדִין שְׁשׁ מִאוֹת חָמֵשִׁים וְחָמֵשָׁה :
- כו בְּנֵי אַטְרָ לְחֹזְקִיהָ תְּשִׁיעִים וְשְׁמַנְהָ :
- כו בְּנֵי חָסֵם שְׁלַשׁ מִאוֹת עָשָׂרִים וְשְׁמַנְהָ :
- כו בְּנֵי בָּצֵי שְׁלַשׁ מִאוֹת עָשָׂרִים וְאָרְבָּעָה :
- כו בְּנֵי הַרְחָ מָאתָ שְׁנִים עָשָׂר :
- כו בְּנֵי גְּבֻעָן תְּשִׁיעִים וְחָמֵשָׁה :
- כו אֲנָשִׁי בּוֹרֵץ־לְחֵם וְנִטְפָּה מָאתָ שְׁמַנְים וְשְׁמַנְהָ :
- לו אֲנָשִׁי עַנְחֹותָ מָאתָ עָשָׂרִים וְשְׁמַנְהָ :
- לו אֲנָשִׁי בֵּית־עִזּוּמָה אָרְבָּעִים וְשְׁנִים :
- לו אֲנָשִׁי קְרִירָה יְעָרָט בְּפִירָה וּבְאַרְוָת שְׁבַע מִאוֹת אָרְבָּעִים וְשְׁלִשָּׁה :
- לו אֲנָשִׁי הַרְמָה גְּבֻעָה שְׁשׁ מִאוֹת עָשָׂרִים וְאֶחָד :
- לו אֲנָשִׁי מְכַמֵּס מָאתָ עָשָׂרִים וְשְׁנִים :
- לו אֲנָשִׁי בֵּית־אַלְמָה עָשָׂרִים וְשְׁנִים :
- לו אֲנָשִׁי בְּלִשָּׁה :
- לו אֲנָשִׁי נְבוּ אַחֲרָ חָמֵשִׁים וְשְׁנִים :
- לו בְּנֵי עַילְםָ אֲלֹף מִאתִים חָמֵשִׁים וְאָרְבָּעָה :
- לו בְּנֵי חָרָם שְׁלַשׁ כֹּאֹת וְעָשָׂרִים :

בְּנֵי וַחֲזָה שֶׁלֶשׁ מֵאוֹת אַרְבָּעִים וּמִצְלָחָה : 36
 בְּנֵי לְדָרְדָר וְאָנוֹ שְׁבֻעַ מֵאוֹת 37
 עַשְׂרִים וְאֶחָד :
 בְּנֵי סְפָאָה שְׁלֹשֶׁת אֶלְפִּים תְּשֵׁעָ 38
 מֵאוֹת שְׁלֹשִׁים :
 הַפְּנִינִים בְּנֵי יְדִיעָה לְכִיתְיָשָׁע תְּשֵׁעָ 39
 מֵאוֹת שְׁבָעִים וְשְׁלֹשָׁה :
 בְּנֵי אַפְרֵר אֶלְף חַמְשִׁים וָשְׁנִים : ט
 בְּנֵי פְּשָׁחוֹר אֶלְף מֵאתִים אַרְבָּעִים 41
 וּשְׁבָעָה : בְּנֵיתְרָם אֶלְף שְׁבָעָה עָשָׂר : 42
 חַלוּוּם בְּנֵי יְשָׁעָה לְקַרְמִיאָל לְבָנִי 43
 לְחֹרְזָה שְׁבָעִים וְאֶרְבָּעָה :
 הַמְשֻׁרְרִים בְּנֵי אַסְף מֵאתִים אַרְבָּעִים 44
 וּשְׁמַנְנָה : הַשְׁעָרִים בְּנֵי שְׁלָמִים בְּנֵי מָה
 אַטְרָה בְּנֵי־טַלְמָן בְּנֵי־עָקוֹב בְּנֵי חַטִּיפָא
 בְּנֵי שְׁבָעָה מֵאתִים שְׁלֹשִׁים וְשְׁנִנָּה :
 חַפְתִּינִים בְּנֵי־צְחָא בְּנֵי־חַשְּׁפָא 46
 בְּנֵי טְבָעוֹת :
 בְּנֵי־קַיְלָס בְּנֵי־סְעָא בְּנֵי־פְּרוֹן :
 בְּנֵי־לְבָנָה בְּנֵי־חַגְבָּא בְּנֵי־שְׁלָמִי :
 בְּנֵי־חָנָן בְּנֵי־גְּרָל בְּנֵי־גְּחָרָה :
 בְּנֵי־רָאִיה בְּנֵי־רָצִין בְּנֵי־נְקוֹרָא : כ
 בְּנֵי־גְּנָם בְּנֵי־עֲזָא בְּנֵי־פְּסָחָה : ז
 בְּנֵי־בְּסִי בְּנֵי־מְעוּנִים בְּנֵי־נְפֹשָׁטִים : זְנַפְּשִׁיטִים
 בְּנֵי־בְּקָפָוק בְּנֵי־בְּקָפָא בְּנֵי־חַרְחוֹר : קי 53
 בְּנֵי־בָּצְלִית בְּנֵי־מְתוּרָא בְּנֵי־חַרְשָׁא : 54
 בְּנֵי־בְּרָכוֹת בְּנֵי־סִיסְרָא בְּנֵי־חַמָּה : נָה
 בְּנֵי־נְצִיחָה בְּנֵי־חַטִּיפָא : 56
 בְּנֵי־עַכְרִי שְׁלֹמָה בְּנֵי־סְטוּרִי בְּנֵי־ 57
 סְפָרָת בְּנֵי־פְּרִירָא :
 בְּנֵי־יְעָלָא בְּנֵי־דְּרָכוֹן בְּנֵי־גְּרָל : 58

36. Die Kinder Jericho, drei hundert und fünf und vierzig.
 37. Der Kinder Ied, Hadd und Oos, sieben hundert und ein und vierzig.
 38. Der Kinder Senaa, drei laufend, neun hundert und dreißig.
 39. Die Priester: der Kinder Jedaaja, vom house Jesu, neun hundert und drei und siebenzig.
 40. Der Kinder Zimmer, laufend und zwei und funfzig.
 41. Der Kinder Dassur, laufend, zwei hundert sieben und vierzig.
 42. Der Kinder Hatim, laufend und siebenzehn.
 43. Die Leviten: der Kinder Jesua von Kadmiel, unter den Kindern Hodua, vier und siebenzig.
 44. Die Sänger: der Kinder Assaph, hundert und acht und vierzig.
 45. Die Thorhüter waren: die Kinder Sallum, die Kinder Ater, die Kinder Thalmon, die Kinder Akub, die Kinder Hatita, die Kinder Sobai; allesamt hundert und acht und dreißig.
 46. Die Neithinim: die Kinder Zisa, die Kinder Hasupha, die Kinder Zabaoth.
 47. Die Kinder Keros, die Kinder Sia, die Kinder Padon.
 48. Die Kinder Libana, die Kinder Hagaaba, die Kinder Salmai,
 49. Die Kinder Hanan, die Kinder Gibel, die Kinder Gahar,
 50. Die Kinder Reaja, die Kinder Regin, die Kinder Nekoda,
 51. Die Kinder Gasam, die Kinder Usa, die Kinder Passeah,
 52. Die Kinder Bessai, die Kinder Megumim, die Kinder Nephussim,
 53. Die Kinder Bakbuk, die Kinder Haupha, die Kinder Harbur,
 54. Die Kinder Bazlith, die Kinder Meshire, die Kinder Harsa,
 55. Die Kinder Barkos, die Kinder Sisfera, die Kinder Chamah,
 56. Die Kinder Nejlah, die Kinder Haptpha.
 57. Die Kinder der knechte Salomo waren: die Kinder Sotai; die Kinder Sophereth, die Kinder Prida;
 58. Die Kinder Jaela, die Kinder Darfon, die Kinder Giddet;

59. Die kinder Sephasja, die kinder Haril, die kinder Dachereth von Zebaim, die kinder Amon.

60. Aller * Neithinim und kinder der knechte Salomo, waren drey hundert und zwey und neunzig. ^{Est. 8, 20.}

61. Und diese zogen auch mit heraus, Michel, Melah, ThelHarsa, Cherub, Adon und Immer: aber sie konten nicht anzeigen ihrer väter haus, noch ihren sa- men, ob sie aus Israel wären.

62. Die kinder Delaja, die kinder Zo- bia, und die kinder Nekoda waren sechs hundert und zwey und vierzig.

63. Und von den priestern waren die kinder Hobaja, die kinder Hako, die kin- der Barsiliai, der aus den töchtern Bar- sillai, des Gileaditers, ein weib nahm und ward nach derselben namen genennet.

64. Diese suchten ihr geburtsregister: und da sie es nicht funden, wurden sie los vom priesterthum.

65. Und Hathirsatha sprach zu ihnen: sie solten nicht essen vom allerheiligsten, bis daß ein priester aufstāme ^{* mit dem licht und recht.} ^{2 Mos. 28, 30.}

IV. 66. Der ganzen gemeine wie Ein man war zwey und vierzig tausend, drey hundert und sechzig:

67. Ausgenommen ihre knechte und magde, der waren sieben tausend, drey hundert und sieben und dreyzig; und ha- ten zwey hundert und fünf und vierzig sän- ger und sängerinnen;

68. Sieben hundert und sechs und drey- sig rosse, zwey hundert und fünf und vier- zig mäuler;

69. Vier hundert und fünf und drey- sig carnele, sechs tausend, sieben hundert und zwanzig esel.

V. 70. Und etliche der obersten väter ga- ben zum werck. Hathirsatha gab zum schak tausend guldén, funzig bezchen, fünf hundert und dreyzig priesterrocke.

71. Und etliche oberste väter gaben zum schak aus werck, zwanzig tausend gül- den, zwey tausend und zwey hundert pfund silbers.

72. Und das andere volck gab zwanzig tausend guldén, und zwey tausend pfund silbers, und sieben und sechzig priester- rocke.

59. בְּנֵי שְׁפָתִים כָּנִינִים רַחֲלֶל בְּנֵי פְּנִידָה הַצְבִּינִים בְּנֵר אַסְטִין :

סְכִלָּה חַנְתִּינִים וּבְנֵי עַכְרִי שְׁלֹמָה שְׁלֹשׁ מֵאוֹת תְּשֻׂעִים וּשְׁנִים :

וְאֶלְהָה הַעוֹלִים מִתְּהָלָל מֵלֵח הַלְּחֶשָׁא כָּרוֹב אַפְּן וְאַפְּרָר וְלֹא יָכֹל לְהַזִּיר בֵּית־ אַבְתָּם וּרְעָם אֶם מִשְׁנָאֵל הַס :

בְּנֵי־דָּרְלָה בְּנֵי־טוֹבָה בְּנֵי נְקוֹדָה שְׁשׁ מֵאוֹת אַרְבָּעִים וּשְׁנִים :

וּמְנוּדְחָפְחָנִים בְּנֵי חַבְיהָ בְּנֵי הַקּוֹז בְּנֵי בְּרוּלִי אֲשֶׁר לְקַח מִכְנּוֹת בְּרוּלִי הַגְּלָעָרִי אֲשֶׁר נִקְרָא עַל־שְׁמָם :

64 אֱלֹהָה בְּקַשְׁוִי כְּתָבָם הַמְּתִיחִים וְלֹא נִמְצָא וַיָּאֹלו מִן־הַבְּנָה :

סָה וַיֹּאמֶר הַתְּרַשְׁתָּא לְהָם אֲשֶׁר לֹא יַאֲכִלו מִקְרֵשׁ הַקְּרָשִׁים עַד עֶמֶר רְכָחָן לְאִירִים וְתַמְפּוֹן :

66 כָּל־הַקְּרָל כָּאַחֲרָ אַרְבָּעִים רְבוֹא אֲלָפִים שְׁלֹשׁ־מֵאוֹת וּשְׁשִׁים :

67 מְלָבֵד עֲבָדִים וְאַמְתִּיחִים אֶלְהָה שְׁבָעָת אֲלָפִים שְׁלֹשׁ מֵאוֹת שְׁלֹשִׁים וּשְׁבָעָה וּלְהָם מִשְׁרָרִים יִמְשְׁרוֹת מֵאוֹת וְאַרְבָּעִים וְחַמְשָׁה :

68 סּוֹרִים שְׁבָעָת מֵאוֹת שְׁלֹשִׁים וְשְׁשָׁה פְּרִוִּים מֵאוֹת אַרְבָּעִים וְחַמְשָׁה וְחַמְשָׁה :

69 גְּכִילִים אַרְבָּעִים שְׁשִׁים עֲשָׂרִים וְמֵקְצָה חַמְשָׁה חַמְשָׁה שְׁשִׁים אֲלָפִים שְׁבָעָת מֵאוֹת וְעַשְׂרִים :

70 וְמֵקְצָה רָאשִׁי הַאֲבוֹת נְתָנָה לְמַלְאָכָה הַתְּרַשְׁתָּא בְּנֵן רְאֹצֶר זְהָב וְרֶפְמָנִים אַלְפִים מִזְרָקּוֹת חַמְשִׁים כְּתָנָה :

71 קְהָנִים שְׁלֹשִׁים וְחַמְשָׁה מֵאוֹת וְמֵרָאשִׁי הַאֲבוֹת נְתָנָה לְאֹזֶר הַמְּלָאָכָה זְהָב וְרֶפְמָנִים שְׁתִּינִים רְבּוֹת וְכַסְף מִינִים אֲלָפִים וְמֵאתִים :

72 וְרֶפְמָנִים שְׁתִּינִים וְכַסְף מִינִים אֲלָפִים וְמֵאתִים וְאֶשְׁר נְתָנָה שְׁאַרְתִּת הַעַם וְרֶבֶב וְכַהֲנוֹת פְּרָנִים שְׁשִׁים וְשְׁבָעָה :

73 בְּשָׁבֵב חַגְנִיס וְלִוִּיס וְהַאֲוֹרִיס
וְהַמְּשֻׁרְתִּים וּמִן־הַעַם וְהַרְגִּינִים וְכֵל־
יִשְׂרָאֵל בְּעָרִים וַיַּגַּע תְּחִרְשָׁ
הַשְּׁבִיעִי וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל בְּעָרִים :

Das VIII. Capitel.

1. Esra predigt dem volk, und leget ihm die schrift aus, und freuden: ill. wie auch das laubbütt-est. 2. Und Esra, der priester, brachte das gesetz vor die gemeine, beide männer und weiber und alle, die es vernehmen konten, im ersten tage des siebenten monden: 3. Und las darinnen auf der breiten gasse, die vor dem wasserthor ist, von lichtmorgen an bis auf den mittag vor mann und weib und wers vernehmen konten. Und des ganzen volks ohren waren zu dem gesetzbuch gefehret. 4. Und Esra, der schriftgelehrte, stand auf einem hölzernen hohen stuhl, den sie gemacht hatten zu predigen: und stand neben ihm Matithja, Sema, Anaja, Uria, Hilkia und Maeseja zu seiner rechten; aber zu seiner linken, Pedaja, Misael, Malachia, Hasum, Hasbadana, Sacherja und Mesullam. 5. Und Esra thät das buch auf vor dem ganzen volk: denn er ragete über alles volk; und da ers aufthät, stand alles volk. 6. Und Esra lobete den JEHWHN, den grossen Gott. Und alles volk antwortete, Amen, amen, mit ihren händen empor: und neigeten sich, und beteten den JEHWN an mit dem anlig zur erden. 7. Und Jesua, Bani, Serebja, Jamin, Akub, Sabthai, Hodaja, Maeseja, Kli-ta, Asaria, Josabad, Hanan, Plaja und die leviten machten, daß das volk aufs gesetz merckete: und das volk stand auf seiner stätte. 8. Und sie lassen im gesetzbuch Gottes klarlich und verständlich, daß mans verstand, da mans lasse.

וַיַּאֲסַפֵּו כָּל־הָעֵט כָּאֵישׁ אֶחָד אֶל־הַרְחֹבוֹ אֲשֶׁר לִפְנֵי שַׁעַר־הַמִּזְבֵּחַ וַיֹּאמֶר לְעוֹרָא הַסְּפֵר לְהַבְיא אֶת־סְפֵר תּוֹرַת מֹשֶׁה אֲשֶׁר־צְקָה רְחוּת אֶת־יִשְׂרָאֵל:
וַיֹּאמֶר עוֹרָא הַפְּהֵן אֶת־הַתּוֹרָה לִפְנֵי הַקְּהָל מְאִישׁ וְעֵד אֲשֶׁת וְכָל־מִבֵּן לְשָׁמְעוּ בַּיּוֹם אֶחָד לְחַרְשׁ הַשְּׁבִיעִי:
וַיִּקְרָא בָּזֶה לִפְנֵי הַרְחֹבוֹ אֲשֶׁר לִפְנֵי שַׁעַר־הַמִּזְבֵּחַ מִן־הַאֲוֹר עַד־מָחֳצִית הַיּוֹם גָּבֵר הָאָנָשִׁים וְהַנְּשִׁים וְהַמְבִנִים וְאַנְגָּי כָּל־הָעֵט אֶל־סְפֵר הַתּוֹרָה:
עוֹרָא הַסְּפֵר עַל־מִגְדָּל־עַז אֲשֶׁר־עָשָׂו לְרַבֵּר וַיַּעֲמֵד אֲצָלוֹ מִתְתִּיבָה וְשָׁמַע נָעִנָה אַוּרִיה וְחַלְקִיה וּמוֹעֲשֵׂיה עַל־זָמִינוֹ וְמִשְׁמָאָלוֹ פְּרִיחָה וּמִישָׁאָל וּמִלְכִיה וּחַשְׁטָם וְחַשְׁבָּרְנָה זְכָרָיה מְשֻׁלָּם: וַיִּפְתַּח הַעֲרָא הַסְּפֵר לְעַיִן כָּל־הָעֵט כִּרְמִיעֵל כָּל־הָעֵט רִיתָה וְנִפְתְּחוּ עַמְרוּ כָּל־הָעֵט:
וַיִּבְרָא עוֹרָא אֶת־רְחוּת הָאֱלֹהִים הַגָּדוֹל וַיַּעֲנֵן כָּל־הָעֵט אָמֵן אָמֵן בְּמַעַל יְרִיחָם וַיִּקְרֵר וַיִּשְׁתַּחַוו לְרֹהֶה אֲפִים אַרְצָה:
וַיַּשְׁוע יְבָנִי וְשָׁרְבָנִי יְמִין עַקְוֹב לִיְתַּעַן וְהַרְיָה מְעָשָׂה קְלִיטָא עֲוֹרִיה יְנוּבָר חָנָן פְּלָאִיה וְלִוִּים מְבִנִים אֶת־הָעֵט לְתּוֹרָה וְתּוֹעֵט עַל־עֲמָרָם:
וַיִּקְרָאוּ בְּסְפֵר בְּתוֹרַת הָאֱלֹהִים מִפְּרַש וְשָׁוֹם שְׁכָל וַיַּכְנֵנוּ בְּמִקְרָא:

7. Und die jüngster und die lebsten, die schöchter, die jünger, und sämliche des volks, und die meschianit, und ganz Israel, setzten sich in ihre städte.

Das VIII. Capitel.
1. Esra predigt dem volk, und leget ihm die schrift aus, und freuden: ill. wie auch das laubbütt-est. 2. Man hält ein deng.

3. Da nun herzu kam der siebente mond, und die kinder Israel in den städten waren: versammelte sich das ganze volk, wie Ein mann, auf die breite gasse vor dem wasserthor; und sprachen zu Esra, dem schriftgelehrten, daß er das gesetzbuch Moses holte, das der JEHWH Israel geboten hat.

2. Und Esra, der priester, brachte das gesetz vor die gemeine, beide männer und weiber und alle, die es vernehmen konten, im ersten tage des siebenten monden:

3. Und las darinnen auf der breiten gasse, die vor dem wasserthor ist, von lichtmorgen an bis auf den mittag vor mann und weib und wers vernehmen konten. Und des ganzen volks ohren waren zu dem gesetzbuch gefehret.

4. Und Esra, der schriftgelehrte, stand auf einem hölzernen hohen stuhl, den sie gemacht hatten zu predigen: und stand neben ihm Matithja, Sema, Anaja, Uria, Hilkia und Maeseja zu seiner rechten; aber zu seiner linken, Pedaja, Misael, Malachia, Hasum, Hasbadana, Sacherja und Mesullam.

5. Und Esra thät das buch auf vor dem ganzen volk: denn er ragete über alles volk; und da ers aufthät, stand alles volk.

6. Und Esra lobete den JEHWHN, den grossen Gott. Und alles volk antwortete, Amen, amen, mit ihren händen empor: und neigeten sich, und beteten den JEHWN an mit dem anlig zur erden.

7. Und Jesua, Bani, Serebja, Jamin, Akub, Sabthai, Hodaja, Maeseja, Kli-ta, Asaria, Josabad, Hanan, Plaja und die leviten machten, daß das volk aufs gesetz merckete: und das volk stand auf seiner stätte.

8. Und sie lassen im gesetzbuch Gottes klarlich und verständlich, daß mans verstand, da mans lasse.

II. 9. Und **Nephemia**, der da ist * Harfensiehe; und **Efra**, der priester, der schriftgelehrte; und die Leviten, die das volk aufmerken machten, sprachen zu allem volk: Dieser tag ist heilig dem **HEKRN**, eurem Gott: darum seyd nicht traurig, und weine nicht. Denn alles volk weinete, da sie die worte des gesetzes hörten. * c. 7, 70.

10. Darum sprach er zu ihnen: Gehet hin, und esst das fette, und trincket das süsse; und sendet denen auch theil, die nichts für sich bereitet haben; denn dieser tag ist heilig unserm **HEKRN**; darum bekümmert euch nicht, denn die freude am **HEKRN** ist eure stärke.

11. Und die Leviten stilleten alles volk, und sprachen: Seyd stille, denn der tag ist heilig, bekümmert euch nicht.

12. Und alles volk ging hin, daß es ässe, trüncke, und theil sendete, und eine grosse freude machte: denn sie hatten die worte verstanden, die man ihnen hatte kund gehan.

III. 13. Und des andern tages versamleten sich die obersten väter unter dem ganzen volk, und die priester und Leviten zu Efra, dem schriftgelehrten: daß er sie die worte des gesetzes unterrichtete.

14. Und sie funden * geschrieben im gesetz, das der **HEKRN** durch Mosen geboten hatte, daß die kinder Israel in laubhütten wohnen solten aufs fest im siebten monden. * 3 Mos. 23, 42.

15. Und sie ließens laut werden, und ausrufen in allen ihren städten und zu Jerusalem, und sagen: Gehet hinaus auf die berge und holet öhlzweige, balsamzweige, myrrenzweige, palmenzweige und zweige von dichten bäumen; daß man laubhütten mache, wie es geschrieben steht.

16. Und das volk ging hinaus, und holeten: und machten ihnen laubhütten, ein ieglicher auf seinem dach, und in ihren häfen, und in den häfen am hause Gottes, und * auf der breiten gasse am wasserthor, und auf der breiten gasse am thor Ephraim. * v. 1.

17. Und die ganze gemeine derer, die aus dem gefängniß waren wieder kommen, machten laubhütten, und wohneten

וְאָמַר נָרְבָּה וְאָחִירְשָׁתָא וְעַדְגָּא
הַלְּקָן רְשָׁפֵר וְלְלָלִיט הַפְּכִינִים אֶת־
הַעַם לְלַלְעָם וְיִם קְרָשׁ וְהָא לְהֹנֶה
אַלְהָכָם אֶל־חַתָּאָבָל וְאֶל־תְּבָבוֹ כִּי־
בְּנוּמִס גָּל־חָם כְּשֻׁמְעָם אֶת־דְּבָרִי
וְהַתּוֹרָה: וַיֹּאמֶר לְהַסְלָכוֹ אֲכָלוֹ
מִשְׁמְנִים וְשַׁטוֹּ מִמְתָּקִים וְשַׁלְחוֹ
מִנּוֹת לְאַזְנָכֶן לוֹ כִּי־קְרֹשׁ הַיּוֹם
לְאַרְנִינוֹ וְאֶל־תְּעַצְּבָו כִּי־חַדּוֹת
וְהַתּוֹרָה רְאָה מְעוּמָם:

וְהַלְוִים מְחַשִּׁים לְכָל־חָם לְאָמֵר
הַסּוֹבֵד הַיּוֹם קְרָשׁ וְאֶל־תְּעַצְּבָו:

וְיַלְגָּוְכָל־חָם לְאָבָל וְלַשְׂתָּוֹת וְלַשְׁלָחָ
מִנּוֹת וְלַעֲשׂוֹת שְׁמַרְתָּ גְּרוּלָה כִּי־
הַבִּינוֹ בְּרַכְּבָרִים אֲשֶׁר חָרוּעָו לָהֶם:

וְנוֹיֵב הַשְׁנִי נָאָסְפָּו רְאֵשִׁי הַאֲנוֹתָ
לְכָל־חָם הַלְּהָנִים וְהַלְוִים אֶל־עֹזָרָא
הַפְּנִיר וְלַהֲשִׁכְיל אֶל־דְּבָרִי הַתּוֹרָה:

וְיִמְצָאוּ בְּתֻובָה בְּתוֹרָה אֲשֶׁר עָזָה יְהֹוָה
בִּירְדְּ מִשְׁרָה אֲשֶׁר יַשְׁבָּו בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל
בְּסִכּוֹת בְּחִג בְּחִרְשׁ הַשְׁבִּיעִי:

טו וְאֲשֶׁר יִשְׁמְעוּ וְיַעֲבִירוּ קָוָל בְּכָל־
עֲרֵיהֶם וּבְיוֹשָׁלָם לְאָמֵר צָאוּ רְחוֹר
וְרַבְּיוֹ אַל־זִוְּרָת זַוְּלָת וְעַלְיָת עַז שְׁמִין
וְעַלְיָת הַרְס וְעַלְיָת תְּמִרִים וְעַלְיָת עַז
עֲבָרָת לְעַשְׂתָּס סְכִינָתְכֶתְכֶבֶב:

וְיִצְאָו וְעַם וְיַבְּיאָו וְיַעֲשָׂו לְהַסָּמֵךְ
סְכוֹנָת אִישׁ עַל־גָּנוֹ וּבְחַצְרַתְּהִימָּם
וּבְחַצְרוֹת בֵּית הַאלֹהִים וּבְרוֹחָב
שַׁעַר הַמִּזְבֵּחַ וּבְרוֹחָב שַׁעַר אֶפְרַיִם:

ז וַיַּעֲשָׂו כָּל־הַקְהָל הַשְׁלִים מִן־
הַשְׁבִּיעִי סְכוֹנָת וַיַּשְׁבַּט בְּסִכּוֹת

**כַּי לֹא - עָשָׂה מִמְלֵךְ יְשֻׁעָה מִן - טָן כַּן
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עַד הַיּוֹם תְּרוֹא וְתוֹךְ שְׁמַחַת
גְּדוֹלָה מְאָרָר : וַיַּלְאָא בְּסֶפֶר תּוֹרָה 18
הָאֱלֹהִים יוֹמָי בַּיּוֹם מִן - הַרְוָם הָרָאשָׁן
עַד הַיּוֹם הַאֲנָחָן וַיַּעֲשֵׂה חֲנִינָה שְׁבָעָת
יְמִינָם וְבַיּוֹם הַשְׁמִינִי עַזְרָת בְּפֶלֶשֶׁפֶט :**

Das IX. Capitel.

I. Der Jüden sünden-bekenntniß. II. Im Gesetz wird alle tage viermal gelesen. III. Der Leviten psalms mahnung. IV. Schönes gebet, darin die mancherlei rohtharten Gottes erzählt, die sünden abgethan, und ein neuer bund mit ihm aufgerichtet wird.

**וּכְיוֹם עִשְׂרִים וְאֶרְבָּעָה לְתִרְשָׁ חָזָה א
נַּאֲסֹפֹו בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּצֹום וּבְשְׁקָוֹם
וְאַרְמָמָה עַלְיהֶם : וַיַּבְלֹלוּ זָרָעָ
יִשְׂרָאֵל מִכֶּל בְּנֵי נָנָר וּבְעַמּוֹד וַיִּתְנוּדוּ
עַל - חֲטָאתָהֶם וּזְנוּנוֹת אֲבָתָיהם :
וַיָּקְרִימָו עַל - עַמְּרָס וַיַּקְרָאָו בְּסֶפֶר תּוֹרָה 3
יְהֹוָה אֱלֹהִים רַבִּיעִית הַיּוֹם וּרְבִיעִירָת
מִתְעוּרִים וּמִשְׁתְּחוּרִים לְיהֹוָה אֱלֹהִים :
וַיָּקָם עַל - מָעָלה הַלּוּם יְשֻׁעָה וּבְנֵי 4
כְּרָמִיאָל שְׁבָנִית בְּנֵי שְׁרָבִיה בְּנֵי נָנָר
וַיַּזְעַקְרֵב בְּכָל גָּרוֹל אֱלֹהָה אֱלֹהִים :
וַיָּאמְרוּ הַלּוּם יְשֻׁעָה וּכְרָמִיאָל בְּנֵי ה
חַשְׁבָנִית שְׁרָבִיה חֹרֶיה שְׁבָנִית פָּתְחָה
כְּמוֹ בְּרָכוֹ אָרֶץ יְהֹוָה אֱלֹהִים מִן -
הַעֲזָלָם עַד - הַעֲזָלָם וּבְרָכוֹ שֵׁם כְּבָרָךְ
וּמְרוּמָם עַל - כָּל - בְּרָכה וּתְהִלָּה :**

כָּל

**אַתָּה - הָיָה יְהֹוָה לְבָרָךְ אֶת עַשְׂתֵּת אֶת 6 אַתָּה קָרֵ
רְשָׁמִים שְׁמֵי הַשְׁמִים וְכָל - צְבָאָת
הָאָרֶן וְכָל - אֲשֶׁר עַלְיהֶה הַיּוֹם וְכָל - אֲשֶׁר
בְּרוּם וְאַתָּה מְחַיָּה אֶת - כָּלָם וְעַבָּא
הַשְׁמִים לְכִמְשְׁתָחֳרִים : אַתָּה הָיָה יְהֹוָה 7
הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר בְּחִרְתָּ בְּאַבְרָם וְהַזְּאת
כְּוֹאָר בְּשָׁרִים וְשְׁמִינִית שְׁנָנוּ אֶבְרָהָם :
וְמִצְאָת אֲתִילְבָבָן נָאָנוּ לְפָנֶיךָ וּכְרוֹת עַמּוֹ 8
הַבְּרִית לְתַת אֶת - אָרֶץ הַכָּנָעָן הַחֲתֵן
הָאָמָר וְחִפְרֵן וְהִיבְסֵן וְגַרְבְּנֵן לְתַת
לְרָגִיעָו וְתַקְסֵם אֶת - דְּרָבִיהָ בְּצִדְקָךְ אַתָּה :**

drinnen. Denn die Kinder Israel haben seit der zeit Jesaja, das siebte Jahr, die auf diesen tag nicht eins gehabt: und eine sehr grosse freude.

18. Und warb im gesetzbuch des Gottes gelesen alle tage, vom ersten tage an bis auf den letzten; und hielten das fest sieben tage, und am achten tage die versammlung, wie sichs gebühret.

Das Das IX. Capitel.

**וְעַת וְרַבְּנָגִיטָן таги днів
Син вірт і відомості таги днів
Син місяців
Син місяців
Син місяців
Син місяців
Син місяців**

2. Und sonderten den samten Israel von allen fremden kindern, und traten hin und bekanten ihre sünde und ihrer vater missethat.

II. 3. Und stunden auf an ihre stätte, und man las im gesetzbuch des HERRN ihres Gottes, viermal des tages: und sie betanen, und beteten an den HERRN, ihren Gott, viermal des tages.

III. 4. Und die leviten stunden auf in die höhe, nemlich Jesua, Bani, Kadmiel, Sebanja, Buni, Serebja, Bani und Chenani: und schrien laut zu dem HERRN, ihrem Gott.

5. Und die leviten, Jesua, Kadmiel, Bani, Hasabenja, Serebja, Hodja, Sebanja, Perhabia, sprachen: Stehet auf, lobet den HERRN, euren Gott, von ewigkeit zu ewigkeit; und man lobe den namen deiner herrlichkeit, der erhöhet ist mit allem segen und lobe.

IV. 6. HERR, Du bist alleine, Du hast gemacht den himmel und aller himmel himmel mit alle ihrem heer; die erde, und alles, was drauf ist; die meere, und alles, was drinnen ist: Du machest alles lebendig, und das himmlische heer betet dich an.

7. Du bist der HERR Gott: der du Abram erwehlet hast, und ihn von Ur in Chaldäa ausgeführt, und † Abraham genennet; * i Mose. u. 31. ic. † i Mose. 17. 5.

8. Und sein herz treu vor dir sinden und einen bund mit ihm gemacht, seinem samen zu geben das land der Cananiter, Herhiter, Amoriter, Pherester, Jebusiter und Girgoster; und hast dein wort gehalten, denn Du bist gerecht.

9. Und

9. Und du hast angesehen das elend unserer vater in Egypten, und ihre schrezen erhoerte am schiffmeer : * 2 Mos. 3, 7.

10. Und zeichen und wunder gethan an Pharao, und allen seinen knechten, und an allem volke seines landes; denn du erkannst, daß sie stoss wieder sie waren; und hast dir einen namen gemacht, wie es heute gehet.

11. Und hast das meer vor ihnen zerrissen, daß sie mitten im meer trocken durchgingen; und ihre verfolger in die tiefe verworfen, wie steine in mächtigen wassern : * 2 Mos. 14, 21.

12. Und sie geführet des tages in einer wolckenseule, und des nachts in einer feuerseule; ihnen zu leuchten auf dem wege, den sie zogen. * 2 Mos. 13, 21. ic.

13. Und bist herab gestiegen auf den berg Sinai, und hast mit ihnen vom himmel geredet; und gegeben ein wahrhaftig recht, und ein recht gesetz, und gute gebote und sitten : * 2 Mos. 19, 18. † 2 Mos. 20, 1.

14. Und deinen heiligen sabbath ihnen kund gethan; und gebote, sitten und gesehe ihnen geboten durch deinen knecht Moze :

15. Und ihnen brodt vom himmel gegeben, da sie hungerte; und wasser aus dem felsen lassen gehen, da sie dürstete; und ihnen geredet, sie solten hinein gehen und das land einnehmen, darüber du deine hand hubest, ihnen zu geben. * 2 Mos. 16, 4. 14. ic.
† 2 Mos. 17, 6.

16. Aber unsere väter wurden stoss und halsstarrig, daß sie deinen geboten nicht gehorchen.

17. Und weigerten sich zu hören: und gedachten auch nicht an deine wunder, die du an ihnen thatest; sondern sie wurden halsstarrig und wursen ein haupt auf, daß sie sich wendeten zu ihrer dienstbarkeit in ihrer ungeduld. Aber Du, mein Gott, vergabest: und warest gnädig, barmherzig, geduldig, und von grosser barmherzigkeit; und verließest sie nicht. * 2 Mos. 34, 6. ic.

18. Und ob sie wol ein gegossen kalb machten und sprachen, Das ist dein Gott, der dich aus Egyptenland geführet hat; und thäten grosse lästerungen:

* 2 Mos. 32, 4.

, וְאַתָּה אֹתֶן עַנִּי אֲבָדֵית בְּמִצְרָיִם וְאַתָּה יַעֲמֹת שְׁמִינִית עַל־יְמִס־סֻרִיף :

, וְתַחַן אֶתְתָּה פְּלֹפְתִּים בְּפָרוּתָה וּכְלָל־עַם אֶרְצָה כִּי יְרֻעָתִי כִּי חִזְרוּ עַלְתָּה וְתַעֲשֶׂה לְהַשְׁמִינִית הַזֹּה :

, וְהִיא בְּקַעַת לְפִנֵּיכֶם וְיַעֲבֹר בְּתֹךְ־הַסּוּס בְּיַבְשָׂה וְאַתָּה לְרֹפִים הַשְּׁלָכָת בְּמַצְוֹלָת בְּמוֹעֵד אָכֵן בְּמִים עֲוֵינִים :

, וְבְעַמּוֹר עַדְתִּי הַנְּחִיתָם יוֹמָט וּבְעַמּוֹר אֲשֶׁר לְיַלְלָה לְהַאֲרִיךְ לְהַמֵּת הַחֲרֵה אֲשֶׁר יַלְכִּידְךָ :

, רַעַל הַר־סִינֵי יְרֻדָת וּרְבָר עַמְרָם מְשֻׁמְּדִים וְתַהַנוּ לְהַמְּשֻׁפְטִים יִשְׁרָאֵל וְתוֹרֹת אֱמוֹת תְּקִים וּמְצֹוֹת טּוּבִים :

, וְאַתָּה שְׁבַת קָרְשָׁה הַרְוָעָת לְהַמְּצֹוֹת וּחַקִּים וְתוֹרָה צְוִית לְהַמְּצֹוֹת בֵּין מָשָׁה עַבְרָךְ :

, טו זְלָחָם מְשֻׁמְּדִים נְתַת לְהַמְּטָבָם וּמְוּסִים מְסֻלָעָה חֹזְקָת לְהַמְּלָעָם וְתָאֵמֶר לְהַמְּלָאָא לְרֹשֶׁת אַת־הָאָרֶץ אֲשֶׁר נְשָׂאת אַת־גַּד לְתַת לְהַמְּטָבָם :

, וְהַסּוּס וְאֲבָדֵית הַזְּרוּקוֹ וְיַקְשֵׁל אַת־עַרְפָּם וְלֹא שְׁמַעוּ אֶל־מְצֹוֹתָךְ :

, וְיַמְעַנוּ לְשָׁמֹעַ וְלֹא־זָכוּ רְגָלָיו גַּמְלָאָתֵיךְ אֲשֶׁר עַשְׂתָּה עַמְרָם וְתַהַנוּ אֶל־עַרְפָּם וְיַתְהִנוּ רְאֵשׁ לְשׁוֹב לְעַבְרָתָם בְּמִרְיָם וְאַתָּה אֶלְוֹת סְלִיחָות חַנּוּן יְהִירָה אֶרְהָה אֶפְסִים וּרְבָד וְחַסְד וְלֹא עֲוֹבָתָם :

, אַתָּה כִּי־עָשָׂו לְהַמְּטָבָם עִגְלָה מְסֻבָּה וְנְאַמְתָּה וְהַאֲרֹחוֹ אֲשֶׁר רַעֲלָה מְפִצְבִּים וְיַעֲשֵׂה נְאַצּוֹת נְדָלוֹת :

תְּמִתָּה בְּרַחֲמֵיכֶם הָרְבִּים לֹא צִוָּבָתֶם ¹⁹
 בְּפִרְבָּרָאתֶן עַפְאֵד הַעֲקָרָא כָּרְמָעָלִימָה
 בְּיוּם לְהַנְתָּמָת בְּהַדְרָה וְאַתְּ עַפְאֵד
 הַאֲשָׁר בְּלִילָה לְהַאֲרִיר לְהַס וְאַתְּ הַגָּרָה
 אֲשֶׁר וְלִכְנָה בָּהּ: וּרְיחָל הַטְּבָה נְחָתָה כ
 לְהַשְׁבִּילָם וּמְנָקָל לֹא בְּנִיעָת מִפְיָם
 וּמִים נְחַפֵּה לְהַס לְצָמָאָם: וְאַרְבָּעִים ²⁰
 שְׁנָה בְּלִילָתָם בְּפִרְבָּר לֹא חֲסָרוּ
 שְׁלֹמְתִּיחָם לֹא בְּלוּ וּגְלִיחָם לֹא בָּזָקָו: ²¹
 וְתַחַת לְהַס מִמְּלֻכּוֹת וּמִעֲמִים וּתְחַלְקָם ²²
 לְפָאָה וּוַיְרִשָּׂו אֶת אֶרְץ סִיחָן וְאֶרְץ
 אֶרְץ מֶלֶךְ חַשְׁבָּונָה וְאֶת אֶרְץ עֹג מֶלֶךְ
 הַבָּשָׂן: וּגְנִינָתָם הָרְבִּית כְּכָבִי ²³
 הַשְׁמִינִים וְחַנִּיאָט אַל-הָאָרֶץ אֲשֶׁר-
 אָמְרָת לְאָבָתָהּ לְכֹוא לְרָשָׁת: ²⁴
 וְיַבָּאָה הַבְּנִים וּוַיְרִשָּׂו אֶרְץ הָאָרֶץ
 וְתַכְנִעָה לְפָנָיהם אֶרְץ יְשָׁבֵי הָאָרֶץ
 הַכְּנָעָנִים וְתַחַתָּם בִּירָם וְאֶת מִלְכָיִם
 וְאֶרְץ עַמְקֵי הָאָרֶץ לְעִשּׂוֹת בָּהָם
 בְּרָצָנוּם: וַיְלַכְרוּ עָרִים בְּעוֹלָתָנָה
 וְאֶרְדָמָה שְׁמָנָה וּוַיְרִשָּׂו בְּתִים מִלְאִיד
 בְּלָטָב בְּרוֹתָחָצִילִים בְּרָקִים וּוֹתִים
 וְעַזָּ מַאֲכָל לְלָבָן וְיַאֲכָל וַיְשַׁבְּעוּ
 וַיְשַׁמְּנוּ וַיְתַעֲרִנוּ בְּטוּבָה הַגְּרוֹלָה: ²⁵
 וַיִּמְרוּ וַיְמִרְדוּ בָּהּ וַיִּשְׁלַׁכוּ אֶת תְּרוּחָה ²⁶
 אַחֲרֵי גָּנָם וְאֶת נְבִיאָיו הַרְגָּגָן
 אֲשֶׁר-הָעִירָה נָס לְהַשְׁבָּם אֱלֹהָה
 וַיַּעֲשֵׂה נְאֹזּוֹת גְּרוֹלָתָן:
 וְתַחַתָּם בֵּין צָרִים וַיַּעֲרוּ לְהַס ²⁷
 וּבְעַתָּ צָרִים יַצְעָקוּ אֱלֹהָה וְאַתָּה
 נְשָׁמָנִים תְּשִׁמְעָן וְכַרְחָמִיר הַרְבִּים
 תַּחַת לְהַס מְמוֹשִׁיעִים וּוֹשִׁיעִים מִרְ
 אַרְיָהָם: וּבְנָתָהּ לְהַס יַשְׁבוּ לְעִשּׂוֹת ²⁸
 רַע לְפָנָה וְתַעֲבָם בֵּין אִיבָּהָם

10. ^{*} מִזְבְּחָה בְּרַחֲמֵיכֶם Das ist nicht in der
 wüsten, noch deines großen dazwischen-
 frie; und die woldenmäuse mich nicht von
 ihnen, des tages sie zu führen auf dem we-
 ge; noch die feuerfeile des nachts, ihnen
 zu leuchten auf dem wege, den sie jagen.

20. Und du gabest ihnen beiden guten
 Geist, sie zu unterweisen: und dein man
 wandtest du nicht von ihrem munde: und
 gabest ihnen wasser, da sie durstete.

21. Vierzig jahre verfürgetest du sie in
 der wüsten, das ihnen nichts mangelt. ^{*5} Wo
 re kleider veralteten nicht, und ihre füße
 gerischwollen nicht. ^{*5} Mof. 8, 4. C. 29, 5.

22. Und gabest ihnen königreiche und
 völker, und thellterest sie hie und daher:
 daß sie einnahmen das land. ^{*6} Sihon, des
 Königs zu Hesbon; und das land Og, des
 Königs in Basan. ^{*4} Mof. 21, 24, 35.

23. Und vermehrtest ihre kinder, wie
 die sterne am himmel: und brachtest sie ins
 land, das du ihren vätern gerecht hattest,
 daß sie einziehen und es einnehmen solten.

24. Und die kinder jogen hinein, und
 nahmen das land ein: und du demütigtest
 vor ihnen die einwohner des landes, die
 Cananiter; und gabest sie in ihre hände,
 und ihre Könige, und völker im lande, daß
 sie mit ihnen thäten nach ihrem willen.

25. Und sie gewonnen veste städte, und
 ein fett land: und nahmen häuser ein, voll
 allerley güter; ausgehauene brunnen,
 weinberge, öhlgärten; und bäume, davon
 man isst, die menge; und assen, und wur-
 den satt und fett, und lebeten in wohl lust,
 durch deine grosse gute. ^{*5} Mof. 32, 15.

26. Aber sie wurden ungehorsam, und
 wiederstrebeten dir, und wursen dein geset
 hinter sich zurück: und erwürgeten deine
 propheten, die sie bezeugeten, daß sie sol-
 ten sich zu dir bekehren; und thäten grosse
 lästerunge.

27. Darum gabest du sie in die hand ih-
 rer feinde, die sie ängsteten. Und zur zeit
 ihrer angst schrien sie zu dir: und Du er-
 höretest sie vom himmel und durch deine
 grosse barmherzigkeit ^{*} gabest du ihnen
 heilande, die ihnen holzen aus ihrer feinde
 hand. ^{*} Richt. 3, 9, 15.

28. Wenn sie aber zur ruhe kamen, ver-
 fehreten sie sich übel zu thun vor dir. So
 verließest du sie in ihrer feinde hand, daß sie
 über

Wer sie herrschen. So bekehrten sie sich denn, und schrien zu dir: und Du erhörtest sie vom himmel, und errettetest sie nach deiner grossen barmherzigkeit vielmal.

29. Und liesest sie bezeugen, daß sie sich befehlen folten zu deinem gesetze. Aber sie waren stolz, und gehorchten deinen geboten nicht, und sündigten an deinen rechten (* welche so ein mensch thut, lebet er darinnen): und wendeten ihre schultern weg, und wurden halsstarrig und gehorchten nicht.

* 3 Mose. 18, 5. sc. 30. Und du hieltest viel Jahr über ihnen, und liesest sie bezeugen durch ihren Geist in deinen propheten: aber sie nahmen nicht zu ohren. Darum hast du sie gegeben in die hand der völker in ländern.

31. Aber nach deiner grossen barmherzigkeit hast du es nicht gar aus mit ihnen gemacht, noch sie verlassen: denn Du bist ein gnädiger und barmherriger Gott.

32. Nun, unser Gott, du großer Gott, mächtig und schrecklich, der du hälttest und barmherzigkeit: achte nicht gering alle die mühe, die uns troffen hat, und unsere könige,fürsten, priester, propheten, väter und dein ganzes volk, von der zeit an der könige zu Assur, bis auf diesen tag.

33. Du bist gerecht an allem, das du über uns gebracht hast: denn du hast recht gethan, Wir aber sind götlesslos gewesen.

34. Und * unsere könige, fürsten, priester und väter haben nicht nach deinem gesetze gehandelt: und nicht acht gehabt auf deine gebote und zeugnisse, die du ihnen hast lassen zeugen.

* Dan. 9, 6. 8.

35. Und sie haben dir nicht gedienet in ihrem königreich; und in deinen grossen gütern, die du ihnen gabest; und in dem weiten und fetten lande, das du ihnen dargelegt hast: und haben sich nicht befehret von ihrem bösen wesen.

36. Siehe, wir sind heutiges tages knechte: und im lande, das du unsern vätern gegeben hast, zu essen seine früchte und güter; siehe, da sind wir knechte innen.

37. Und sein einfommen mehret sich den königen, die du über uns gesetzt hast, um unserer sünden willen: und sie herrschen über unsre leibe und viele nach ihrem willen, und wir sind in grosser not.

וְהִרְאָה בְּרַם וְלִשְׁכָבֵן וְעַמְקָה וְאֶתְהָה
מִשְׁמִינִים תְּשֻׁמְעָה וְתְּצִילָם כְּרַחְמִינִי
רְבוּתָה עַתִּים:

29. וְהַעֲדָה בְּרַם לְהַשְׁבָּם אֶל - הַזְּרָחָה
וְהַפְּרָה הַוִּירָה וְלֹא - שְׁמַעוּ לְמִצְוֹתִיךְ
בְּכַמְשְׁפָטְךָ חַטָּאוֹ - בָּם אֲשֶׁר - יִעַשְׂדוּ
אָרָם וְתִיכְתַּחַת בְּרַם וְיִתְּפַנֵּי בְּתַחַת סָרָרָה
וְעַרְפָּם הַקְּשָׁה וְלֹא שְׁמַעְוּ:

לְוַתְּמַשָּׁה עַלְיהָם שְׁנִים רְבּוֹת וְהַעֲדָה
בְּסַבְּרִיחָה בֵּיר - נְבִיאָה וְלֹא הַזְּיָנִי
וְתַחַתָּנוּ בֵּין עַמִּי הָאָרָצָה:

30. וּבְרַחְמִינִי הַרְבָּבִים לְאַעֲשִׂיתָם כָּלָה וְלֹא
עֲבוֹתָם כִּי אֶל - חָגָן וּרְחוֹת אַתָּה:

31. וְעַתָּה אֱלֹהֵינוּ הָאֶל הַגְּרוֹל הַגְּבּוֹר וְהַגְּרוֹר
שְׁמֹר הַבְּרִית וְהַחֲסֵד אֶל - יְמֻעָט לְפָנֶיךָ
את - בָּל - הַתְּלָאָה אֲשֶׁר - מִצְאָתָנִי
לְמַלְאֵינוּ לְשָׂרֵינוּ וְלְכָהֵנוּ וְלְנַבְּאֵינוּ
וְלְאַבְתֵּינוּ יַלְכֵל - עַמְקָמֵינוּ מִלְכֵי אֲשֶׁר

32. עַד הַיּוֹם הַזֶּה: וְאַתָּה צְרִיק עַל בָּל - הַבָּא
עַלְיוּנוּ כִּרְאָמוֹת עֲשָׂוִת וְאַנְחָנוּ הַרְשָׁעָנוּ
וְאַתָּה מֶלֶכֶנוּ שְׁרֵינוּ פְּהֵנֵנוּ וְאַבְתֵּינוּ לֹא

עֲשָׂוָה תּוֹרָה וְלֹא הַקְשֵׁבָל אֶל - מִצְוָה
וְלְעַרְוּתִיךָ אֲשֶׁר הַעֲרִית בָּהֶם:

33. לְה וְהָם בְּמַלְכֹות וּבְטוּבָה הָרָב אֲשֶׁר
נָתַת לָהֶם וּבְאָרֶץ הַרְחָבָה וְהַשְּׁמָנָה
- אֲשֶׁר - נָתַת לִפְנֵיכֶם לֹא עֲבָרוֹת וְלֹא

שָׁבוּ מִפְּעָלָיָהֶם הַרְעִים:
34. הַפָּה אַנְחָנוּ הַיּוֹם עֲבָרִים וְהָאָרֶץ אֲשֶׁר
בָּתַת לְאַבְתֵּינוּ לְאֶלְלָת - פְּרִיה וְאַתָּה
טוֹבָה הַפָּה אַנְחָנוּ עֲבָרִים עַלְיהָ: -

35. וְתוּבָתֶךָ מְרַבָּה לְמַלְכִים אֲשֶׁר
נָתַתָּה עַלְיוּנוּ בְּחַתּוֹתֵינוּ וְעַל - גּוֹיֵינוּ
מְשֻׁלְּאִים וּבְחַמְתֵּנוּ כְּרַצְנִים וּבְצָרָה
גְּרָלוּה אַנְחָנוּ

גְּבָל־זֹאת אֲנָה בְּרִיחַת אַמְּנָה ۹۸
וְכַתְבִּים וְעַל הַחֻתּוֹם שְׁרֵינוּ לְאַנוּ לְהַנְּנִינוּ:

Das X. Capitel.

I. Verflieger des bundes mit Gott, wer sie gewesen. II. Legen einen eid ab. III. Verpflichtung wack der priester - gebüren. IV. Anweisung, wo und wie sie zu verwehren.

וְעַל הַחֻתּוֹם נְחַמֵּה הַתְּרַשְׂתָּא בֶּפֶךְ א
חַבְלִיהָ וְצַרְקִיהָ: שְׁרוֹה עַזְרִיהָ²
יְרִמְיהָ: פְּשָׁחוֹר אִמְרִיהָ מִלְכִיהָ³
חַטְosh שְׁבִגְ�וָה מְלוֹהָ: חַרְסָ מְרֻמּוֹתָ⁴
עַבְרִיהָ: בְּנִיאָל גְּנַחָן בְּרִיהָ⁵
מְלָשָׁלָם אֲבִיהָ מִימָּן: מְעוֹזָה בְּלִגִּי⁶
שְׁמֻעִיהָ אֱלֹהָ הַכְּהָנִים: וְהַלְּיָם וְיַשְׁועָ⁷
בְּנָדָאָנָה בְּנֵי מְבָנֵי חַנְכָּר קְרַמְיָאָל:
וְאֶחָיָם שְׁבִגְ�וָה הַזְּרִיהָ קְלִיטָא פְּלָאִיהָ
חַנּוֹן: מִיכְאָר רְחוֹב חַשְׁבָּרִיהָ⁸
זְפּוֹר שְׁרַבְיָה שְׁבִגְ�וָה: הַזְּרִיהָ בְּנֵי⁹
בְּנֵיָנוֹ: רָאשֵׁי הָעָם פְּרֻעָשׁ פְּחָת¹⁰
מוֹאָב עַילְם וְתִוְאָר בְּנֵי: בְּנֵי עַזְגָּר טוֹ
בְּבִי: אַרְנִיהָ בְּנֵי עַקְרִין¹¹:
אַטְרָר חַזְקִיהָ עַוּוֹר: הַזְּרִיהָ בְּנֵי¹²
חַרְרִי עַנְתּוֹת גְּנוּבִי: מְגַפְּיעַשׁ מְשָׁלָם¹³
חוֹרִיר: מְשִׁיבָּאָל צְרוֹק יְרוּעָ¹⁴:
פְּלִטְיהָ חַנּוֹן עַנְנִיהָ: הַזְּשִׁעָן חַנְנָה¹⁵
חַשּׁוֹב: הַלְּוִיחָשׁ פְּלָחָא שִׁיבָּק¹⁶:
רְחוֹם תְּשִׁבְנָה מְעִשָּׂה: כָּה
וְאֶחָיָה חַנּוֹן עַנְנִיהָ: מְלוֹהָ חַרְסָ בְּעַנְנָה¹⁷
וְשָׁאָר הָעָם הַכְּהָנִים הַלְּוִים הַשּׁוּרִים¹⁸
הַמְּשִׁרְיָם הַפְּתִינָם וּכְלָהָגְבָּל מְעַמְּפִי¹⁹
הָאָרְצָות אֶל־תּוֹרַת הָאֱלֹהִים נְשִׁירָם²⁰
בְּנִיתָם וּבְנִתְיָגָם כָּל יְרוּעָם בְּמִבֵּן:
מְחוֹיקָם עַל־אֶחָיָם אֲדִירִים וּכְאַיִם²¹

בְּאֶלְהָ וּבְשֻׁבָּעָה לְלַכְתָּ בְּתוֹרָת
הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר נְתָנָה בֵּין מֹשֶׁה עַבְרָה־
הָאֱלֹהִים וּלְשֻׁמּוֹר וּלְעִשּׂוֹת אַת־כָּל־
כְּזֹות יְהֹונָה אֲרָגְנוּ וּמְשֻׁבְצָיו וּרְבָיו²²:

98. Und in diesem allen machen wir einen
verfliegen und schreien: und lassen uns
freiefürsten, Leviten und priester verfliegen,

Die verflieger aber waren: Me-
mia, Hatchsathe, der sohn Ha-
chalja; und Zidekia,
2. Seraja, Asarja, Jeremja;
3. Wasur, Amarja, Malchja;
4. Hattus, Sebanja, Malluch;
5. Harim, Meremeth, Obadja;
6. Daniel, Ginchon, Baruch;
7. Mesullam, Abja, Mejamin;
8. Maasja, Bilgai und Semaja; das
waren die priester.

9. Die leviten aber waren: Jesua, der
sohn Asanja; Binus; unter den kindern
Henadad, Kadmiel.

10. Und ihre brüder: Sechanja, Hob-
ja, Alita, Plaja, Hanan;
11. Micha, Nehob, Hasabja;
12. Sachur, Serebja, Sebanja;
13. Hodja, Bani und Beninu;
14. Die häupter im volck waren: Pare-
os, PahathMoab, Elam, Sathu, Bani;
15. Buni, Asqad, Bedai;
16. Adonja, Bigvai, Adin;
17. Ater, Hiskia, Asur;
18. Hodja, Hasum, Bejai;
19. Hariph, Anatloth, Neubal;
20. Magpias, Mesullam, Hesir;
21. Meselabel, Zadok, Kadua;
22. Platja, Hanan, Anaja;
23. Hosea, Hananja, Hasub;
24. Halohes, Pilba, Sodef;
25. Kehum, Hasabna, Maeseja;
26. Ahia, Hanan, Anan;
27. Malluch, Harim, und Baena.

28. Und das andere volck,* priester, Le-
viten, Thorhüter, Sänger, Netzpinim und al-
le, die sich von den volckern in landen ge-
sondert hatten zum gesetz Gottes; samt
ihren weibern, söhnen und töchtern: alle
die es verstehen konten, *Esr. 2,70.
II. 29. Und ihre mächtige nahmens an für ih-
re brüder. Und sie kamen, daß sie schworen
und sich mit eide verpflichteten: zu wan-
deln im gesetz Gottes, das durch Mose, den
knecht Gottes, gegeben ist; daß sie halten
und thun wolten nach allen geboten, rechten
und sitzen des Herrn, unsers herrschers;

30. Und

30. Und daß wir den völker im lande unsre töchter nicht geben, noch ihre töchter unsern söhnen nehmen wolten;

31. Auch wenn die völker im lande am sabbathage bringen waare und allerley futterung zu verkauffen, daß wirs nicht von ihnen nehmen wolten auf den sabbath und heiligen tagen; und daß wir das siebente jahr allerhand beschwerung frey lassen wolten. * c. 13, 13. Am. 8, 5.

III. 32. Und legten ein gebot auf uns, daß wir jährlich einen drittenteil eines sefels gäben zum dienst im hause unsers Gottes:

33. Nemlich zu schaubrodt, zu täglichem speisopfer, zu täglichem brandopfer des sabbaths, der neumonden und festtagen, und zu dem geheiligten, und zum sündopfer, damit Israel versöhnet werde; und zu allem geschäffte im hause unsers Gottes.

34. Und wir würsen das loos unter den priestern, Leviten und dem volk um das opfer des holzes: das man zum hause unsers Gottes bringen sollte jährlich nach den häusern unserer väter auf bestimmte zeit zu brennen auf dem altar des Herrn, unsers Gottes, wie es im gesetz* geschrieben steht;

* 3 Mos. 6, 12.

35. Und jährlich zu bringen die erstlinge unsers landes und die erstlinge aller früchte auf allen bäumen, zum hause des Herrn;

36. Und die erstlinge unserer söhne und unsers viehes, wie es* im gesetz geschrieben steht, und die erstlinge unserer rinder und unserer schafe; daß wir das alles zum hause unsers Gottes bringen sollen den priestern, die im hause unsers Gottes dienen.

* 2 Mos. 13, 2.

37. Auch sollen wir bringen die erstlinge unsers teiges und unserer hebe; und die früchte allerley bäume, most und ödl den priestern in die kasten am hause unsers Gottes, und den zehenten unsers landes den leviten: daß die leviten den zehnten haben in allen städten unsers acherwerks.

38. Und der priester, der sohn Aaron, soll mit den leviten auch an dem zehnten der leviten haben: daß die leviten* den zehnten ihrer zehenten herauf bringen zum hause unsers Gottes in die kasten im schatzhause. * 4 Mos. 18, 26, 28.

ל תְּאַזֵּד לֹא - גָּתָן בְּנֵינוּ לְעַפְתִּת הָרָץ
וְאֶת - בְּנֵיתֵינוּ לֹא נִקְחֵה לְבָנֵינוּ :

32 וְעַפְתִּת הָרָץ הַמְבָיאִים אֶת - רַמְפָחוֹת
וְכֵל - שָׁבֵר בַּיּוֹם הַשְׁבָּת לְמִנְזָר לֹא -
נִקְחֵה מִתְּמֻמָּת בְּשָׁבָּת וּבְיוֹם קָרְשׁ וּנְטָש
אֶת - תְּשִׁנְתָּה הַשְׁבִּיעִירָת וּמִשָּׁא כָּלִיד :

33 וְהַעֲמְרוּנוּ עַלְיָנוּ מִצּוֹת לְתֵת עַלְיָנוּ
שְׁלִישִׁית הַשְׁקָל בְּשָׁנָה לְעַבְרָת בִּירָצ
אֱלֹהֵינוּ : לְלִחְם הַמְעָרְכָת וּמִנְחָת

הַתְּפִיר וּלְעוֹלָת הַתְּפִיר הַשְׁבָּתוֹת
הַחֲדָשִׁים לְפָעוֹלִים וּלְקָרְשִׁיט וּלְחַטָּאת
לְכַפֵּר עַל - יִשְׂרָאֵל וְכֵל מְלָאכָת בֵּית -

34 אלֹהֵינוּ : וְהַגְּרָלוֹת הַפְּלָנוּ עַל - קָרְבָּנוּ
הַעֲצָם הַלְּבָנִים הַלוֹּיִם וְהַעַם לְרַכְבָּא
לְבִירָצ אֱלֹהֵינוּ לְבֵית - אֱבָתֵינוּ לְעַתִּים
מִזְמָנִים שָׁנָה בְּשָׁנָה לְכַבֵּר עַל - מִזְבֵּח
יְהֹוָה אֱלֹהֵינוּ כְּפָתָח בְּתוֹרָה :

לְה וּלְהַבְּיא אֶת - בְּנוֹרִי אַרְמָתָנוּ וּבְכּוֹרִי
כָּל - פְּרִי כָּל - עַז שְׁנָה בְּשָׁנָה
לְבִירָצ יְהֹוָה :

36 וְאֶת - בְּכָרֹות בְּנִינוּ וּבְהַמְתָּנוּ כְּכֹתֶב
בְּתוֹרָה וְאֶת - בְּכוֹרִי בְּכָרְנִינָה וּצְאַנְיָנוּ
לְהַבְּיא אֶת - בִּירָצ אֱלֹהֵינוּ לְלְבָנִים
הַמְשָׁרִתִים בְּבִירָצ אֱלֹהֵינוּ :

37 וְאֶת - רָאשָׁוֹת עַזְוִילְתָּנוּ וּתְרוּמוֹתָנוּ
וּבְרוּי כָּל - עַז הַיּוֹשׁ וּזְהָרָגְבָּא
לְלְבָנִים אֶל - לְשָׁנּוֹת בֵּית - אֱלֹהֵינוּ
וּמְעַשֵּׂר אַרְמָתָנוּ לְלוֹיִם וְהַלְּוֹיִם
הַמְעָשָׂרִים בְּכָל עַרְעִי עַבְרָנָנוּ :

38 וְהַנָּה הַבָּנוּ בְּנֵי - אַרְהֹן עַם - הַלְּוֹיִם
בְּעַשְׂרֵה הַלְּוֹיִם וְהַלְּוֹיִם יַעֲלֵה אֶת -
מְעַשֵּׂר הַפְּעַשֵּׂר לְבִירָצ אֱלֹהֵינוּ אֶל -
הַלְּשָׁבָּתוֹת לְבֵית הַאוֹצֵר :

גַּם אֶל־נָזְקֹתִים יָבֹא בְּנֵי־שְׁרָאֵל
וּבְנֵי חָלוֹן אֶת־חַוּמָת הַכְּנָן הַתּוֹרֶשׁ
וְהַצְּבָר רַשֵּׁם בְּלִי הַפְּקָדָשׁ וְהַבְּנָמָט
הַמְּשֻׁרְתִּים וְהַשְׁעָרִים וְהַמְּשֻׁרְתִּים וְלֹא
כַּעֲבֹד אֶת־בֵּית אֱלֹהֵינוּ:

Das XI.

I. Vergleichnis deren, welche zu Jerusalem gewohnt aus dem stamm Juda und Benjamin. II. Vorkinder der zweiten. III. Oberster Besitzer des Königs. IV. Wer von Juda und Benjamin auf dem Lande gewohnt.

וַיָּשִׁבוּ שָׁרֵי - הַעַם בִּירוּשָׁלָם א
וּשְׁאַר הַעַם הַפְּלִיוֹ גָּלוּת לְהַבְּיאָה
אַחֲרֵי מִן־הַעֲשָׂרָה לְשִׁכְנָת בִּירוּשָׁלָם
עִיר הַקְּרָשׁ וְתוֹשֵׁעַ הַיְּרוּת בְּעָרִים :
וּוּבְרַכְיָהּ הַעַם לְלִלְתְּ הָאָנָשִׁים הַמְּתִנְרְכִים ۲
לְשִׁכְנָת בִּירוּשָׁלָם :
וְאֶלְתָּרָאשִׁי תְּפִרְינָה אֲשֶׁר יָשַׁבְתָּ ۳
בִּירוּשָׁלָם וּבָעָרָיו יְחוּדָה יָשַׁבְתָּ אִישׁ
בָּאַחֲרָתוֹ בָּעָרִים יִשְׂרָאֵל הַכְּנָנִים
וְהַלוּם וְהַנְּתִינִים וּבְנֵי עַבְרִי שְׁלָמוֹה :
וּבִירוּשָׁלָם יָשַׁבְתָּ מִבְנֵי יְהוָה יְמִינֵי ۴
בְּגִימָן מִבְנֵי יְהוָה עַתְּה בָּן־עוֹיהֶה
בָּן־וּכְרִיחֶה בָּן־אַמְרִיחֶה בָּן־שְׁפְטִיחֶה
בָּן־מְהֻלָּלָל מִבְנֵי פָּרֶץ :
וּמְעִשְׂיָה בָּן־בְּרִיחֶה בָּן־כָּל־חֹוה ה
בָּן־חִוָּה בָּן־עֲרִיחֶה בָּן־יְזִירִיב בָּן־
וּכְרִיחֶה בָּן־הַשְּׁלִינִי :
כָּל־בְּנֵי־פָּרֶץ הַיְשִׁבְתִּים בִּירוּשָׁלָם ۶
אַרְבָּעָ מִאוֹת שָׁשִׁים וָשְׁמַנֵּה אֲנָשִׁים־חִילָּה :
וְאֶלְתָּבָנָן בְּנֵי סָלָא בָּן־מְשָׁלָם ۷
בָּן־יוֹעָר בָּן־פְּרִיחֶה בָּן־קוֹלִיחֶה בָּן־
כְּמַשְׁיחֶה בָּן־אַתְּיָאֵל בָּן־יְשָׁעִיחֶה :
אַחֲרֵיו גַּבְעִי סָלָי תְּשֵׁעַ מִאוֹת עָשָׂרִים ۸
וָשְׁמַנֵּה : וַיּוֹאֵל בָּן־זְנִיר פְּקִידָר עַלְהָם ۹
וְיְהוָה בָּן־הַסְּנוֹאָה עַל־הָעִיר
מְשֻׁנָּה : מִן־הַבְּנָגִים יְנֻעָה בָּן־יְ
יְזִירִיב יְגִינִּי :

IV. 39. Denn die Kinder Jesaä und die Kinder des Tebä sollen die Hebe des getreidet, mosis und des herauf in die fasten bringen: daselbst sind die gefäße des heilichums; und die priester, die da dienen, und die thörpider und singer; daß wie das haus unsers Gottes nicht verlassen.

* c. 13, 9. 1 Chron. 23, 19.

Capitel.

I. Vergleichnis deren, welche zu Jerusalem gewohnt aus dem stamm Juda und Benjamin. II. Vorkinder der zweiten. III. Oberster Besitzer des Königs. IV. Wer von Juda und Benjamin auf dem Lande gewohnt.

Und die * obersten des volks wohnen. Uten zu Jerusalem. Das andern volk aber wosfern das los darum: daß unter zehn ein theil gen Jerusalem in die heilige stadt zögen, da zu wohnen; und neun theil in den städten. * c. 7, 5.

2. Und das volck segnete alle die manner, die freiwillig waren zu Jerusalem zu wohnen.

3. Dis sind die häupter in der landschaft, die zu Jerusalem wohneten. In den städten Juda aber wohnete ein ieglicher * in seinem gut, das in ihren städten war: nemlich Israel, priester, leviten, Nethinim und die kinder der knechte Salomo.

* 1 Chron. 10, 2. † Nehem. 7, 57.

4. Und zu Jerusalem wohneten etliche kinder Juda und Benjamin. Von den kindern Juda: Achaja, der sohn Uria, des sohns Sacharja, des sohns Amarja, des sohns Sephatja, des sohns Mahelaleel, aus den kindern Parez;

5. Und Maesaja, der sohn Baruch, des sohns Chalhose, des sohns Hasaja, des sohns Adaja, des sohns Jojarib, des sohns Sacharja, des sohns Siloni.

6. Aller kinder Parez, die zu Jerusalem wohneten, waren vier hundert und acht und sechzig, redliche leute.

7. Dis sind die kinder Benjamin: Salu, der sohn Mesullam, des sohns Joed, des sohns Pedaja, des sohns Kolaja, des sohns Maesaja, des sohns Ichiel, des sohns Jesaja;

8. Und nach ihm Gabai, Sallai, neun hundert und acht und zwanzig;

9. Und Joel, der sohn Sichri, war ihr vorsteher; und Juda, der sohn Hasnug, über das andere theil der stadt.

10. Von den priestern wohneten Jedaia, der sohn Jojarib, Jachin.

II. Se-

11. Seraja, der sohn Hilkia, des sohns Mesullam, des sohns Jaddok, des sohns Merajoch, des sohns Ahitob, war furst im hause Gottes.

12. Und seine brüder, die im hause schafften, derer waren acht hundert und zwey und zwanzig. Und Adaja, der sohn Jeroham, des sohns Malja, des sohns Amzi, des sohns Sacharia, des sohns Dashur, des sohns Maelchia.

13. Und seine brüder, obersten unter den vätern, waren zwey hundert und zwey und vierzig. Und Amassai, der sohn Asareel, des sohns Ahusai, des sohns Mesillemoth, des sohns Immer.

14. Und seine brüder, gewaltige leute, waren hundert und acht und zwanzig. Und ihr vorsteher war Sappiel, der sohn Gedolim.

15. Von den Leviten Sesmaja, der sohn Hasub, des sohns Asrikam, des sohns Hasabja, des sohns Buni.

16. Und Sabthai und Josabab, aus der Leviten obersten, an den äusserlichen geschäften im hause Gottes.

17. Und Mathanja, der sohn Micha, des sohns Sabdi, des sohns Assaph, der das haupt war, dank anzuhaben zum gebet: und Bakbukja, der ander unter seinen brüdern; und Abda, der sohn Sammua, des sohns Galal, des sohns Jeditun.

18. Aller Leviten in der heiligen stadt waren zwey hundert und vier und achtzig.

19. Und die thorhüter, Akub und Thalamon und ihre brüder, die in den thoren hüeten, waren hundert und zwey und siebenzig.

20. Das ander Israel aber, priester und leviten, waren in allen städten Juda, ein jeglicher in seinem erbiheit.

21. Und die Nethinim wohneten an Ophel. Und Ziha und Gispa gehörten zu den Nethinim.

II. 22. Der vorsteher aber über die Leviten zu Jerusalem war Usi, der sohn Bani, des sohns Hasabja, des sohns Mathanja, des sohns Micha. Aus den kindern Assaph waren singer um das geschäfte im hause Gottes.

23. Denn es war des königs gebot über sie, daß die singer treulich handelten, einen icglichen tag sein gebühr

1. שְׁנִיה בָּנֵר חַלְקָה בָּנֵר מְלָכָלֶם בָּנֵר צָדָק בָּן-

מְרִיחָת בָּנֵר אֲחֹתָב נֶגֶר בֵּית הָאֱלֹהִים :

2. וְאַחֲרָם עַשִּׂי הַמְלָאָכה לְבֵית שְׁמֻנָה

בָּן־פְּלִילָה בָּן־אַמְצִי בָּן־זְרִירָה בָּן־

פְּשָׁחוּר בָּן־מְלִכָּה :

3. וְאַחֲרָיו רָאשָׁם לְאָבָות מְאַתִים

אַרְבָּעִים שְׁנִים וּמְשִׁסִי בָּן־עוֹרָאָל

בָּן־אָחָת בָּן־מְשִׁלְמָוֹת בָּן־אָמָר :

4. וְאַחֲרָם גָּבְרִי חִיל מֵאָה עָשָׂר

שְׁמֻנָה וּפְקֹד עַלְיָם זְבִרְיָאָל בָּן־

הַגּוֹלִים :

טו. וּמִן הַלְוִיִּם שְׁמַעְיָה בָּן־חַשּׁוֹב בָּן־

רִנְשָׁאָרוֹק עִוְרִיקָם בָּן־חַשְׁבִּיה בָּן־בָּנוֹי :

16. רְשָׁבָתִי וַיּוֹבֵר עַל־הַמְלָאָכה הַחִצְנָה

לְבֵית הָאֱלֹהִים מַרְאָשֵׁי הַלְוִיִּים :

17. וּמִתְנִינָה בָּן־מִיכָא בָּן־זְבָדִי בָּן־

אָסָף רָאשֵׁ הַתְּחִילָה יְהוָה לְחַפְלָה

וּבְקַבְקָה מְשָׁנָה מַאֲתָיו וּבְקָא בָּן־

דִּזְתּוֹן קָרִי שְׁפֹיעַ בָּנְדָלָל בָּן־דִּיְתּוֹן :

18. כָּל־הַלְוִיִּם בָּעֵיר תְּקִרְשָׁ מְאַתִים

19. שְׁמָנִים וְאַרְבָּעָה : (וְהַשּׁׁעֲרִים

עֲקֹוב טְלָמוֹן וְאַחֲרָם הַשְׁמְרִים

בְּשֻׁעְרִים מֵאָה שְׁבָעִים וָשְׁנִים :

כ. וְשָׁאָר יִשְׂרָאֵל רְלָהִים הַלְוִיִּם בְּכָל־

עָרֵי יְהוָה אִישׁ בְּנָחָלוֹן :

21. וְהַנְּתִינִים יְשִׁבָּם בְּגַפְלָל וְצִיחָא

וְגַשְׁפָא עַל־חַנְתִּינִים :

22. וּפְקֹד הַלְוִיִּם בְּנִוְשָׁלָם עֹזִי בָּן־

בָּנִי בָּן־חַשְׁבִּיה בָּן־מִתְנִינָה בָּן־

מִיכָא מִבְנֵי אָסָף הַמְשְׁרָרִים לְנֶגֶר

מַלְאָכָת בָּיוֹת־הָאֱלֹהִים :

23. בְּיַד מִצְתָה רְפָלָה עַלְיָם וְאַמְנָה עַל־

הַמְשְׁרָרִים רְבָר־יּוֹם בְּיוֹכוֹן :

וְתַחַלָה בֶן־מֶשְׁחָבָאֵל מִפְנֵי יְהוָה
וְתִזְרֵר לְבֵד הַמֶּלֶךְ לְכָל־גָּבָר לְעַם:
וְאֶל־חֲנָרִים בְּשָׂרְתָם מִפְנֵי יְהוָה כִּתְּ
יְשַׁבֵּ בְּקָרִית הָאַרְבָּעָה וּבְנִתְּתָה וּבְרִיבָן
וּבְנִתְּתָה וּבְקָבְצָאֵל וּחֲנִירִה:
וְכַלְעֵיו וּבְמֹלֶךְ וּבְבִירָץ־פָּלֶט:
וּבְחַצְרָ שְׁוֹעֵל וּבְבָאָר שְׁבָע וּבְנִתְּתָה:
וּבְעַלְגָּג וּבְמִלְגָּה וּבְכִנְתִּיה:
וּבְעַזְנָן רְפֹן וּבְעַרְעָה וּבְרִימָוֹת:
וְנִיחַ עַרְלָט וּחֲנִירִים לְכִישׁ וּשְׁוֹתִיה לְ
עַזְקָה וּבְנִתְּתָה נִתְּנָנִי מִבָּאָר־שְׁבָע
עַד־צִיאָה הַנֶּם:
וּבְנֵי בְּנִינְמָן מִגְּבָע מִכְּמָשׁ וְעַזְאָה:
וּבְיִתְּ־אָל וּבְנִתְּתָה:
עַנְתָּחוֹת נֶבֶע עַנְנִירִה:
חַצְוֹר רְמָה גִּתִּים:
חַרְרוֹר צְבָעִים נְבָלֶט:
לֵר וְאוֹנוֹ גַּי הַחֲרָשִׁים:
וְמוֹן־הַלְוִיס מְחַלְקֹות יְהוָה לְבָנִימָיו:

Das XII. Capitel.

- I. Wer die obersten väter der priester gewesen zur zeit Jesua? II. Wer die Leviten, die mit Serubabel herauf zogen? III. Wer die väter zur zeit Josafat? IV. Wer die obersten väter der Leviten? V. Einweihung der mauer. VI. Wie geschehen durch iwen danc-höre. VII. Kirchenfestens vögte.

וְאֶלְהָ הַפְּהָנִים וְהַלְוִיס אָשָׁר עַלְוָה עַם־אָ
וּרְבָּלְבָּל בֶן־שָׁאלְתֹּאֵל וּשְׁוֹעֵד שְׁרִירָה
וְרִמְמָה עֹורָא: אַמְרִירָה מֶלֶךְ חַטּוֹשׁ:
שְׁכַנְיָה רְחָם מְרֻמּוֹת:
עֲרֹזָה גַּנְתּוֹי אֲבִיהָ:
מִיכְמָן מַעֲרָה בְּלָגָה:
שְׁפָ�וּהָ יְוָיְרָב וְדַעְרָה:
סָלוֹעַמְוֹק חַלְקָה דְּרִיעָה אַלְהָ רְאָשָׁי
הַלְהָנִים וְאַחֲרִים בִּימֵי יְשֻׁעָה:
וְהַלְוִיס יְשֻׁעָה בְּנֵי כְּרִמְיָאֵל שְׁרַבִּירָה
יְהֹוָה מִתְּנִיחָה עַל־הַיּוֹתָה הוּא וְאַחֲרֵי :

III. 24. Und Bechaja, der sohn Blaspheme, aus den kindern Berach, des sohns Juda, war befchäftiger des Königs zu allen geschäffen an das volk.

IV. 25. Und der kinder Juda, die aussen auf den dorfern auf ihrem lande waren, wohneten etliche zu KiriachArba und in ihren töchtern, und zu Dibon und in ihren töchtern, und zu Lodjeel und in ihren dorfern: *Jof. 20, 7. c. 21. II.

26. Und zu Jesua, Molada, Bethpalet; 27. Hazorfual, Berseba und ihren töchtern:

28. Und zu Ziflag und Modona, und ihren töchtern: *Jof. 15, 31.

29. Und zu Entimmon, Barega, Jeremuth:

30. Sanoah, Adullam und ihren dorfern; zu Lachis und auf ihrem feld, zu Aseka und in ihren töchtern. Und lagerten sich von Berseba an bis ans thal Hinnom.

31. Die kinder Benjamin aber von Gabaa wohneten zu Michmas, Aja, BethEl und ihren töchtern:

32. Und zu Anathoch, Nob, Ananja;

33. Hazor, Rama, Gichaim;

34. Hadid, Ziboom, Neballat;

35. Lod, Ono, und im zimmerthal.
36. Und etliche leviten, die theil in Ju-
da hatten, wohneten unter Benjamin.

Capitel.

- Dis sind die priester und leviten, die mit Serubabel, dem sohn Shaltiel, und Jesua herauf zogen: Seraja, Jeremaja, Esra;

2. Amarja, Malluch, Hattus;

3. Sechanja, Rehum, Meremoth;

4. Iddo, Ginthoi, Abja;

5. Mejamin, Maabja, Vilga;

6. Semaja, Jojarib, Jedaja;

7. Salla, Amok, Hilkia, und Jedaja.

Dis waren die häupter unter den priestern und ihren brüdern, zun zeiten Jesua.

II. 8. Die leviten aber waren diese: Jesua, Benui, Kadmiel, Serebja, Juda und Mathanja, über das *dancamt, er und seine brüder. *c. II. 17.

- ונני קרי ויבקבקחה וחננו אחים לרגוטם למשטרות; 9. Barbuchja und Unni, ihre brüder, waren um sie zur hut.
- וישוע הוליד את־זקנים וחוקם הוליד ארץ־
10. Jesua zeugete Jojakim, Jojakim zeugte Eliasib, Eliasib zeugte Jojada.
11. Jojada zeugte Jonathan, Jonathan zeugte Jaddua.
11. Und zu jenen zeiten Jojakim waren die oberste väter unter den priestern: nemlich von Seraja war Meraja, von Temja war Hananja;
13. Von Esra war Mesullam, von Amaria war Johanan;
14. Von Molluch war Jonathan, von Sebanja war Joseph;
15. Von Horim war Adna, von Merajoth war Hekai;
16. Von Idvo war Sacharja, von Ginchon war Mesullam;
17. Von *Abja war Sichei, von Mejamin Moadjo war Piltai; *Euc. 1, 5.
18. Von Bilga war Sammua, von Semaja war Jonathan;
19. Von Jojarib war Mathnai, von Jedaja war Usi;
20. Von Sallai war Kallai, von Umof war Eber;
21. Von Hilkia war Hasabja, von Jedaia war Nethaneel.
22. Und zu jenen zeiten Eliasib, Jojada, Johanan und Jaddua, wurden die obersten väter unter den Leviten und die priester beschrieben unter dem königreich Darii, des Persen.
23. Es wurden aber die kinder Levi, die obersten väter, beschrieben in die chronica: bis zur zeit Johanan, des sohns Eliasib.
- IV. 24. Und bis waren die obersten unter den leviten: Hasabja, Serebja, und Jesua, der sohn Kadmiel, und ihre brüder neben ihnen, zu loben und zu danken; wie es *David, der mann Gottes, geboten hatte, eine hut neben der andern.
- *2 Chron. 26, 1. seqq.
25. Mathanja, Bakbukja, Obadja, Mesullam, Salmon und Akub waren thörpüter an der hut, an den schwellen in den thoren.
26. Diese waren zu jenen zeiten Jojakim, des sohns Jesua, des sohns Jojadat: und zu jenen Nehemja, des landpflegers: und des priesters Esra, des schriftgelehrten,
- תני קרי ויבקבקחה וחננו אחים לרגוטם למשטרות; 9. וישוע הוליד את־זקנים וחוקם הוליד ארץ־
10. זקנים הוליד את־זקנים וחוקם הוליד ארץ־
11. זקנים הוליד את־זקנים וחוקם הוליד ארץ־
12. ובימי יזקאים היה להננים ראש האבות
לשרונה מריה לירמיה חנניה:
13. לעזרא משלם לאמריה יהוחנן:
לטליכו ק' 14. למלוכנו יונתן לשכניה יוסף:
טו לחרים עננא למוריות חלאי:
ludeoa קרי: לעיריא זכריה לגנתוון משלם:
17. לאביה זכרי למנימין למושעריה פלטי:
18. לבלהה שטוף לשמעיה יהונתן:
19. גלויזיב מתחני לירעה עז:
כ לסליל גלי לעמוק עבר:
20. לחלקינה חשביה לירעה נחנאאל:
22. הלוים בימי אלישיב יונרא וווחנן
ויריע כחובים ראש אבות והננים
על־מלךות דרכיש הפרסי:
23. בני לוי ראש האבות כחובים על־
ספר רבבי קימים וער־ימי יוחנן בן־
24. אלישיב: וראש הלוים חשביה
שרביה וישי בן־קרמיאל ואחריהם
לנגרם להלל להורות במצות רoid:
איש־האלחים משמר לעבות משמר:
כח מתניתה ובקבוקית עבריה משלם
טלמן עזקוב שמרים שעורים משמר
באספי השעריים:
26. אלה בימי יזקאים בן־ישוע בן־ויצרא
ובימי נחמיה הפקת ועוזא הכהן
הטופר:

ובחגיגת חומת ירושלים בכלש אֶת־²⁷
הלוים מכל־מקומותם להניאם
ליישרים לעשת פגעה וטחון
ובחרוזות ובשרה מצלקות נבלים
ובכברות: ונאספו בני המשורדים ומן־²⁸
הגבר־סביבות ירושלים וסדר חצרו נסתה;
ומבביה הגליל ומישאות גבע ועימות כי־²⁹
חצריהם בנו להם המשורייט סביבות
ירושלים: ויטהרו הכתנים והלוים ל
ויטהרו אֶת־העם ואֶת־השערים
ואת־חומה: ואעליה אֶת־שערו
יהורה מעיל לחומה וاعמידה שתי
חוות גדורות ותחלפת לימיין מעיל לחומה
לשער האשפרת: ויליה אח־הרים³²
הושעיה וחצי שרי יהורה: ועוריה
עריא ומשלים: יהורה ובניהם³³
ושמעיה וירמיה:
ומבני הכתנים בחצרות זכריה בן־לה
יונתן בן־שמעיה בן־מתניאל בן־
מיכיה בן־צורן אַסף:
ואחיו שמעיה ועוראל מלכי גלי מיעי³⁶
בתניאל יהורה חנני בבל־שיר דvir
איש האלוהים וערא הסופר לפניהם:
ועל שער העון ונרגם על־מעלות³⁷
דניר וער שער הרים מורה:
והתורה השנית הרולכת למומאל ואני³⁸
אחריה וחצי העם מעיל לחומה מעיל
למנגל התנאים וער החומה הרחבה:
ומעל לשער אָפרים ועל־שער הישנה³⁹
על־שער הרזים ומנגל חננאל ומנגל
המאה וער שער הארץ ועמרו בשער
הפטרה: ותעمرנה שתי התורות בבitem
האלחים אני וחצי הסגנים עמי:

V. 27. Und in der einweihung der mauen zu Jerusalem suchte man die leuten aus allen ihren orten, daß man sie gen Jerusalem brächte: zu halten einweihung, in freuden, mit dansken, mit singen, cymbeln, psaltern und harfen.

28. Und es versammelten sich die kinder der sanger, und von der gegend um Jerusalem her, und von den hohen Metopati;

29. Und vom hause Gilgal, und von den ackern zu Gibea und Asmaveth: denn die sanger hatten ihnen huse gebauet um Jerusalem her.

30. Und die priester und leviten reinigten sich: und reinigten das volk, die ihor und die mauren.

VI. 31. Und ich ließ die fürsten Juda oben auf die mauen steigen: und bestellte zween grosse dancchor, die gingen hin zur rechten oben auf die mauer zum misthorwärts.

32. Und ihnen ging nach Hosaja, und die hälfte der fürsten Juda:

33. Und Asaria, Esra, Mesullam;

34. Juda, Benjamin, Semaja und Jeremia.

35. Und etliche der priester kinder mit trommeten: nemlich Sacharja, der sohn Jonathan, des sohns Semaja, des sohns Mathania, des sohns Michaja, des sohns Sachur, des sohns Assaph;

36. Und seine brüder, Semajah, Asareel, Milalai, Gilalai, Maai, Nethaneel und Juda, Hanani, mit den saiten spielen Davids des mannes Gottes; Esra aber, der schriftgelehrte, vor ihnen her,

37. Zum brunnenthorwärts. Und gingen neben ihnen auf den stufen zur stadt David die mauer hinauf zu dem hause David hinan, bis an das wassethor gegen morgen.

38. Der andere dancchor ging gegen ihnen über, und ich ihm nach; und die hälfte des volks die mauer hinan zum osenthurn hinauf, bis an die breite mauer:

39. Und zum thor Ephraim hinan, und zum alten thor, und zum fischthor, und zum thurn Hananeel, und zum thurn Mea, bis an das schwasthor; und blieben stehen im kercherthor.

40. Und standen also die zween dancchor im hause Gottes, und ich und die hälfte der obersten mit mir:

41. Und

41. Und die priester, nemlich Elja, im, Maesaja, Minjamin, Michaja, Elioenai, Sacharia, Hananja, mit trommeten.

42. Und Maesaja, Semaja, Eleasar, usi, Johanan, Malchja, Elam und Astor. Und die sänger sangen laut, und Jesrahja war der vorsteher.

43. Und es wurden deselben tages grosse opfer geopfert, und waren frölich: denn Gott hatte ihnen eine grosse freude gemacht, daß sich beyde weiber und kinder freueten; und man hörte die freude Jerusalem ferne.

VII. 44. Zu der zeit wurden verordnet männer über die schatzkästen, "da die hebten, erstlingen und zehnten innen waren; daß sie samlen solten von den äckern und um die städte, auszurtheilen nach dem gesetz für die priester und leviten: denn Juda hatte eine freude an den priestern und leviten, daß sie stunden ^{* c. 10, 37. c. 13, 5.}

45. Und warteten der hut ihres Gottes und der hut der reinigung. Und die sänger und thorhüter stunden nach dem gebot David, und seines sohns Salomo.

46. Denn zun^{*} zeiten David und Assaph wurden gesiftet die obersten sänger und leiblieder, und dancen zu Gott.

^{* 1 Chron. 26, 1. sqq.}

47. Aber ganz Israel gab den sängern und thorhütern theil zun zeiten Serubabel und Nehemia, einen ieglichen tag sein theil: und sie gaben geheiligtес für die leviten, die leviten aber gaben geheiligtес für die kinder Aaron.

41 וְהַלְהָנִים אֶלְקִים מֵעֶשֶׂת מִגְמִין מִכְבִּית אֱלֹהָנִי זְכָרָה תְּנִינָה בְּחַצְרוֹת:

42 וְמַעֲשֵׂת הַשְׁמִינִית וְאֶלְעִזִּיר וְעַזְיָן וְרוֹחַתְנוּן וְמַלְפִיה וְעַלְם וְגַזְעַר וְיִשְׁמַיעַן תְּמִשְׁרִירִים וְיוֹרְתָה הַפְּקִיר:

43 וַיַּבְחַתְוּ בַּיּוֹם הַהוּא זְבוּחִים גְּדוּלִים וְיִשְׁמַחוּ כִּי הָאֱלֹהִים שְׁמַחַת גְּדוֹלָה וְגַם הַבְּשִׁים וְהַלְּדִים שְׁמַחַת וְתַשְׁמַע שְׁמַחַת יְרוּשָׁלָם עַד־מְרֻחָק:

44 וַיַּפְּקַרְוּ בַּיּוֹם הַהוּא אֲנָשִׁים עַל־הַנְּשָׁבּוֹת לְאוֹצָרוֹת לְתֹרּוֹמוֹת לְרָאשָׁית וּלְמַעֲשָׂרוֹת לְכַנּוֹס בָּהֶם לְשִׁוְוי הָעָרִים מִנְאֹות הַתּוֹרָה לְכְהָנִים וְלְלוּיִם כִּי שְׁמַחַת יְהוָה עַל־

הַפְּתָנִים וְעַל־הַלְּוִים הַעֲמָרִים מִזְמּוֹרָת אֱלֹהִים וּמִשְׁמָרוֹת חֶתְרוֹת וּמִשְׁרָרִים בְּמִזְוֹג דָּוִיר שְׁלָמָה בָּנוֹ:

45 רָאשֵׁי קָרְבָּן יְהִי־בִּימֵי בָּנֵיךְ וְאָסָף מִקְרָם רָאשֵׁן הַמִּשְׁרִירִים וְשִׁיר־תְּחִלָּה וְרוֹקָה לְאֱלֹהִים וּכְלִישָׁרָאֵל בִּימֵי וּרְבָנֵל בְּכִימֵי נְחִמָּה נְתַנְנִים מִנְיוֹת הַמִּשְׁרִירִים וּבְשִׁערִים דְּבָרְדִּים בִּינְמוֹז וּמִקְרָשִׁים לְלוּיִם וְרְלִוִּים מִקְרָשִׁים לְבָנֵי אָחָרֶן:

46 נ בַּיּוֹם הַהוּא נִקְרָא בְּסֶפֶר מִשְׁא בְּאָזְנוֹ רַעַם וּנְמַצָּא כְּתֻוב בּוֹ אֲשֶׁר לֹא־יָבֹא עַמְנוֹן וּמוֹאָבִי בְּקָרְבָּן הָאֱלֹהִים עַר־עַזְלָם:

47 ס כִּי לֹא קָרְמָו אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּלַחַם וּבְמִים וּיְשַׁבֵּר עַלְיוֹ אֶת־בְּלָעֵם לְקָלְלֵי וַיַּפְּה אֱלֹהִינוּ אֶת־זְקָלָלֵה לְבָרָכה:

Das XIII. Capitel.

I. Ammons und Moabs thaten verleben: II. Ursach der freinden ausschaffung. III. Nehemias stellt die unordnungen ein wegen des kirchenkastens. IV. Leviten gebühr. V. Sabbathischändung. VI. Ehen. VII. Kirchenordnung.

Und es ward zu der zeit gelesen das buch Mose vor den ohren des volkes; und ward funden drinnen geschrieben, daß die Ammoniten und Moabiten sollen nimmermehr in die gemeine Gottes kommen: ^{* 5 Mos. 23, 3.}

2. Darum, daß sie den kindern Israel nicht zuvor kamen mit brodt und wasser; und dingeten wieder sie Bileam, daß er sie verfluchen solte; aber unser Gott wandte den fluch in einen segen. * 4 Mos. 22, 5. sq.

וְהַבָּשָׂמִים אֵת - הַתּוֹרָה וּבְרִיאָתֶלֶךְ 3
 עֲרָב מִשְׁרָאֵל : וְלֹפֶנִי מָזָה אַלְיָשִׁיב 4
 הַלְּחֵן נָתַן בְּלֶשֶׁת בֵּית - אֱלֹהִים קָרוֹב
 לְטוֹבִיה : וַיַּעֲשֵׂה לוֹ לְשָׁבָה גַּדְעָן ה
 לְשָׁם הַזֶּה לְפָנָים נְתַנְנִים אֶת - הַפְּנִיחָה
 הַלְּבוֹנָה וְהַכְּלִים וּמַעַשֵּׂר הַרְגָּן הַתִּירָשׁ
 וְהַזָּהָר מִזְוֹת הַלְּוִיִּם וְהַמְּשֻׁרְיוֹם
 וְהַשּׁוּעָרִים וְתְּרוּמַת הַפְּהָנִים : וּבָכֶל - 6
 וְהַזָּהָר יְהִי בַּיּוֹשֵׁלֶם לִי בְשִׁנְתָּן
 שְׁלָשָׁם וְשְׁתִּים לְאַרְתְּחַשְּׁטָתָא מֶלֶךְ -
 בְּכֶל בְּאֹתִי אֶל - הַפְּלָד וּלְקַץ יָמִים
 נְשָׁאָתִי מַזְרָחָתָה : וְאָבָא לִירוֹשָׁלָם 7
 וְאָבִינָה בָּרָעָה אֲשֶׁר עָשָׂה אַלְיָשִׁיב
 לְטוֹבִיה לְעַשְׂוֹת לוֹ נְשָׁבָה בְּחַצְרוֹן בֵּית
 הָאֱלֹהִים : וַיַּרְעֵל מֵאָרְד וְאַשְׁלִיכָה 8
 אֶת - כֶּל - כְּלֵי בֵּית - טַבְיָה הַחַיִּים מִן -
 הַלְּשָׁבָה : וְאַתָּה וַיְתַהַרְיוּ חַלְשְׁבָּזָה 9
 וְאַשְׁבָּה שָׁס כֶּלֶב בֵּית הָאֱלֹהִים אֶת -
 הַמְּבָנָה וְהַלְּבָנָה : וְאַדְעָה כִּי - מִזְוֹת
 הַלְּוִיִּים וְהַמְּשֻׁרְיוֹם עַשְׂרֵה הַמְּאָתָה :
 וְאַלְיָבָה אֶת - הַעֲגָנִים וְאַמְּרָה 10
 מִרְעֵעַ נָעֹז בֵּית - הָאֱלֹהִים וְאַקְבָּצָם
 וְאַעֲמָרָם עַל - עַמְּרָם :

וְכֶל - יְהוֹרָה הַבָּא : מַעַשֵּׂר הַרְגָּן 11
 וְהַתִּירָשׁ וְהַזָּהָר לְאַזְרָות :

וְאַזְרָה עַל - אַזְרָות שְׁלָמָה הַפְּהָנָן 12
 וְצָרוֹק הַטּוֹפֵר וּפְרִיה מִן - הַלְּוִיִּם וְעַל -
 יְרֵם חָנָן בָּן - זִקְוֹר בָּן - מַתְנִיה כִּי
 נְאָמָנִים נְחַשְּׁבִי וְעַלְיהֶם לְחַלֵּק
 לְאַמְּמָהֶם : זְנָרָה - לִי אֶלְעָזָר עַל - 13
 אֶת - וְאֶל - תִּמְחָה חַסְלִי אֲשֶׁר
 עָשָׂיתִי בְּבִית אַלְעָזָר וּבְמִשְׁמָרָיו :

II. 3. Da sie nun bis gesch hörten, hörten sie alle fremdungen von Israel.

III. 4. Und vor dem hatte der priester Eliasib in den fasten am hause unsers Gottes gelege das opfer Tobia.

5. Denn er hatte ihm einen grossen fasten gemacht: und dahin hatten sie zuvor gelege speisopfer, weisrauch, geräthe; und die zehenten vom getreide, most und öle; nach dem gebot der leviten, singer und chorhüter; dazu die hebe der priester.

6. Aber in diesem allen war ich nicht zu Jerusalem. Denn im zwey und dreysigsten jahr Artbasastha, des königs zu Babel, kam ich zum könige: und nach etlichen tagen erworb ich vom könige,

7. Dass ich gen Jerusalem zog. Und ich mercke, dass nicht gut war, das Eliasib an Tobia gehan hatte, dass er ihm einen fasten machte im hause am hause Gottes.

8. Und verdroß mich sehr, und warf alle geräthe vom hause Tobia hinaus vor den fasten:

9. Und hieß, dass sie die fasten reinigten; und ich brachte wieder daselbst hin das geräthe des hauses Gottes, das speisopfer und weisrauch.

IV. 10. Und ich erfuhr, dass der leviten theil ihnen nicht gegeben war: derhalben die leviten und singer gestohlen waren, ein ieglicher zu seinem acker, zu arbeiten.

11. Da * schalt ich die obersten, und sprach: Warum verlassen wir das haus Gottes? Aber ich versamlete sie, und stellete sie an ihre stätte. * v. 17. 25.

12. Da brachte ganz Juda die * zehenten vom getreide, most und öle zum schatz.

* Mos. 18, 21.

13. Und ich sah über die schäfe Selemja, den priester; und Zadok, den schriftelehrten; und aus den leviten Pedaja; und unter ihre hand Hanan, den sohn Sachur, des sohns Mathanja; denn sie wurden für treu gehalten, und ihnen ward besohlen ihren brüdern auszutheilen.

14. * Gedenke, mein Gott, mir daran: und tilge nicht aus meine barmherzigkeit, die ich an meines Gottes hause und an seiner hut gehan habe. * v. 31. Ps. 25, 7.

Ps. 106, 4.

V. 15. Zu

V. 15. Zu derselben zeit sahe ich in Juda festler treten auf den sabbath, und garten herein bringen: und esel beladen mit wein, trauben, fügeln und allerley last zu Jerusalem bringen auf den sabbathtag. Und ich bezugete sie des tages, da sie die fütterung verkaufften.

* c. 10, 31. Am. 8, 5.

16. Es wohneten auch Thurer drinnen: die brachten fisch und allerley waer, und verkaufftens auf den sabbath den kindern Juda und Jerusalem.

17. Da schalt ich die obersten in Juda, und sprach zu ihnen: Was ist das böse ding, das ihr thut und brechet den sabbathtag?

* v. 11. 25.

18. Thäten nicht unsere väter also, und unser Gott führte alle dis unglück über uns und über diese stadt? Und ihre machen des jorns über Israel noch mehr, daß ihr den sabbath brechet.

19. Und da die thore zu Jerusalem aufgezogen waren vor dem sabbath: hieß ich die thüre zuschliessen und befahl, man solle sie nicht aufschun, bis nach dem sabbath. Und ich bestellte meiner knaben eiliche an die thore, daß man keine last herein brächte am sabbathage.

20. Da blieben die främer und verkäufer mit allerley waer über nacht draussen vor Jerusalem, einmal oder zwey.

21. Da zeugete ich ihnen, und sprach zu ihnen: Warum bleibtet ihr über nacht um die mauren? Werdet ihrs noch eins thun, so will ich die hand an euch legen. Von der zeit an kamen sie des sabbaths nicht.

22. Und ich sprach zu den leviten, die rein waren: daß sie kämen und hüeteten der thore, zu heiligen den sabbathtag. Mein Gott, gedencde mir des auch: und schon mein nach deiner grossen barthegigkeit.

* Ps. 25, 7.
VI. 23. Ich sahe auch zu der zeit Jüden, die weiber nahmen von Asdod, Ammon und Moab.

24. Und ihre kinder redeten die hälste Asdodisch: und konten nicht Jüdisch reden, sondern nach der sprache eines ieglichen volks.

25. Und ich schalt sie, und fluchte ihnen, und schlug eiliche männer, und rauffte sie:

טו בְּנִים רֹאשָׁה רָאיתִי בַּיּוֹרֶה י' דְּרָכִים
בְּתָחוֹת בְּשֵׁבֶת וּמְבָיאִם הַעֲרָקוֹת וּמַמְסִים
עַל - הַחֲמָלִים וְאַפְ-יָזִן עֲנָבִים וְתָאָנִים
וְכָל - מְשָׁא וּמְבָיאִם יְרוּשָׁלָם בְּנוֹם
הַשְּׁבָתָה וְאַעֲדֵר בַּיּוֹם מִנְצָם צִיר :

טו א' 6. הַחֲצִירִים יִשְׁכְּבּוּ בָה מְבָיאִים דָּגָן וְכָל -

מְכָר וּמְוֹנְגִירִים בְּשֵׁבֶת לְבָנֵי יְהוָרָה

7. וּבְיְרוּשָׁלָם : וְאַרְבָּה אֶת חַנּוּן יְהוָרָה
וְאָמָרָה לְהַמְּהֻדָּרְבָּר תְּרֻעָה אֲשֶׁר -
אַתָּם עֲשִׂים וּמְחַלְלִים אַתְּזָם הַשְּׁבָת :

8. הַלְלוֹא כִּי עָשָׂו אֲבָתֵיכֶם וַיָּבֹא אֱלֹהִינוּ
עַלְיָנוּ אֶת פָּלָדְרָעָה הַזֹּאת וְעַל הַעִיר
הַזֹּאת וְאַתֶּם מּוֹסִים חָרוֹן עַל-יִשְׂרָאֵל

9. לְחַלְלֵל אֶת-הַשְּׁבָת : וַיָּהִי כַּאֲשֶׁר צִלְלָה
שַׁעֲרֵי יְרוּשָׁלָם לִפְנֵי הַשְּׁבָת וְאֶמְרָה

וְיִסְגְּרוּ הַדְּלָתוֹת וְאָמָרָה אֲשֶׁר לֹא
יִפְתְּחוּס עַר אֶתְרָה הַשְּׁבָת וּמְגַנְּרוּ
הַעֲמֹרָתִי עַל-הַשְׁעָרִים לֹא יִבּוֹא מְשָׁא

כִּי-בְּלֹא אָסָף בְּלָמְמַפְרָמְחִיז לִירוּשָׁלָם פָּעָם וִשְׁתִּים :

10. בְּצִיר וְאַעֲרָחָה בָּהָם וְאָמָרָה אֱלֹהִים מַרְוֹעָה
אַתָּם לְנִינִים נְגַדְתָּה חֹזְמָתָה אֶס-תְּשִׁנְגָּה
זְנָרָה-לְלִי אַלְדוֹ וְחוֹסָה עַלְוָה בְּרָבָב

11. בְּאָה בְּשֵׁבֶת : וְאָמָרָה לְלִוּם אֲשֶׁר
יְהִי מְטָהָרִים וּבְאַיִם שְׁמָרִים הַשְׁעָרִים
לְכַרְשֵׁת אֶת-זָוֵם הַשְּׁבָת גַּס-זָאת
זְנָרָה-לְלִי אַלְדוֹ וְחוֹסָה עַלְוָה בְּרָבָב

12. חֲסִיךָ : גַּס I בְּנִים רְהָם רָאיתִי
אֶת-הַרְיוֹרִים הַשִּׁיבָּכִי נְשִׁים אַשְׁדּוֹרִות
עַמְנוֹנִיּוֹת מְוֹאָבִיוֹת : וּבְנִירָת חַצִּי

13. מְרָבָר אַשְׁדּוֹרִית וְאַיִם מְפִירִים לְדִבְרָה
כָּה יְהִוָּה וּבְלִשְׁׂוֹן עַם וְעַם : וְאַרְבָּה עַם
וְאַקְרָלִים וְאַפְרָה מִרְםָן אַנְשִׁים וְאֶמְרָתָם

אֲשֶׁר יִעַם גָּאֵלָם אֶם - תְּהִנֵּם בְּלִיחִים
 לְבָנָיָם וְאֶם - תְּשַׁאֲמִינְתִּים לְבָנָיכֶם
 ?לְכֶם : הַלֹּא עַל־אֱלֹהִתָּא־שְׁלֹמָה ^ט
 מְלָךְ - יִשְׂרָאֵל וְכָבוֹן הַרְבִּיטָן לֹא - הַלָּה
 מֶלֶךְ בְּמָרוֹן וְאֶחָוב לְאֱלֹהִו הַלִּחְ וַיְתַגְּרוּ
 אֶלְדָּם מֶלֶךְ עַל־כָּל - יִשְׂרָאֵל גַּם - אָזְנוֹ
 הַחֲטָאתֵי הַנְּשָׁאָסָרִים וְגַנְכְּרוֹת : וְלָכַם הַנְּשָׁמָע ^ט
 לְעַשְׂתָּאת בְּכָל - הַרְבָּעָה הַגְּרוֹלָה הַזָּאת
 לִמְעָל בְּאֶלְתָּינוּ לְהַשִּׁיב נְשִׁים נְכְרוֹת :
 וּמְבָנֵי זָוֶרֶע בָּן - אַלְישָׁב הַפְּתָן ^ט
 הַגְּרוֹל חַתּוֹן לְסִנְכְּלָת הַחֲרָנִי וְאֶבְרִירָה
 מַעַל :
 זְכָרָה לְהַם אֱלֹהִי עַל גָּאֵל הַבְּרָהָה ^ט
 וּבְרִירָה הַכְּהָנָה וְחַלּוּם :

וְתְּהִרְתִּים מִפְּלָגָה נְכָר וְעַמְּירָה מִשְׁמְרוֹת ל
 לְפָהָגִים וְלְלִוּם אִיש בְּמַלְאָכָתוֹ :

וְלִגְרָבוֹן הַעֲצִים בְּעִתִּים מִזְמְנָרָה ^ט כָּא
 וְלְבָנָורִים זְכָרָה - לְיִאָלְהָי לְטוּבָה :

Ende des Buchs Nehemia.

Das Buch Esther.

Das I. Capitel.

I. Ahasveros hält ein grosses mahl seinenfürsten. II. Wie auch seinem volk in Susan. III. Dergleichen auch Vaschi thut. IV. Die vorm König erscheinen soll: V. Aber es abschlägt, darüber der König zürnt: VI. Hält fürstentraß. VII. Memuchans meimung: VIII. Die angekommen und vollstreckt wird.

 Un zeiten Ahasveros, der da König war von India bis an Mōhren über hundert und sieben und zwanzig länder.

2. Und da er auf seinem königlichen stuhl saß, zu schloß Susan:

3. Im dritten jahr seines königreichs, machte er bei ihm ein mahl allen seinen fürsten und knechten, nemlich den gewaltigen in Persen und Meden, den landpflegern und obersten in seinen ländern;

4. Das

מְדִינָה : בִּימִים הַרְמָם כְּשַׁבְּתָי ^ט
 הַמֶּלֶךְ אֲחַשְׁוֹרֹשׁ עַל פְּסָאַמְלָכוֹת אֲשֶׁר
 בְּשַׁוְּשָׁן הַבְּרָהָה : בְּשַׁנְתָּה שְׁלוֹשׁ לְמִלְנוֹ ^ט
 עַשְׂהָה מִשְׁתָּחָה לְכָל־שְׁנִיו וּבְרִיו חִילְפָרָס
 וּמְרִי רְפָרְתִּים וּשְׁנִי הַפְּרִינּוֹת לְפָנָיו :

4. Dass er sehen ließe den herrlichen reichthum seines königreichs und den kostlichen pracht seiner majestät viel tage lang, nemlich hundert und achzig tage.

II. 5. Und da die tage aus waren: machte der König ein maßl allem volk, das zu schloß Sufan war, beyde grossen und kleinen, sieben tage lang im hofe des garten am house des Königs.

6. Da hingen weisse, rotte und gele tücher, mit leinen und scharlacken seilen gesattet in silbern ringen auf marmelseulen. Die bäncke waren guldern und silbern, auf pflaster von grünen, weissen, gelben und schwarzen marmeln gemacht.

7. Und das getränkē trug man in guldenen gefäßen, und immer andern und andern gefäßen: und königlichen wein die menge, wie denn der König vermochte.

8. Und man sahte niemand, was er trincken solte: denn der König hatte allen vorstehern in seinem hause befohlen, daß ein jeglicher solte thun, wie es ihm wohl gefiele.

III. 9. Und die Königin Vashti machte auch ein maßl für die weiber, im königlichen hause des Königs Ahasveros.

IV. 10. Und am siebenten tage, da der König gutes muths war vom wein: hieß er Mehuman, Bistha, * Harbona, Vigtha, Abagtha, Sethar, und Charsas, die sieben Kämmerer, die vor dem Könige Ahasveros dienten; ^{* c. 7, 9.}

11. Dass sie die Königin Vashti holerten vor den König mit der königlichen crone, daß er den völckern und fürsten zeigte ihre schöne; denn sie war schön.

V. 12. Aber die Königin Vashti wollte nicht kommen nach dem wort des Königs durch selne Kämmerer. Da ward der König sehr jorng, und sein grimm entbrante in ihm.

VI. 13. Und der König sprach zu den weisen, die sich auf landes sitzen verstanden (denn des Königs Sachen mussten geschehen vor allen verständigen auf recht und händel:

14. Die nächsten aber bey ihm waren Charsena, Sethar, Admatha, Tharsis, Meres, Marrena und Memuchan; die sieben Fürsten der Perser und Meder, die das angeſicht des Königs sahen und saßen oben an im königreich);

• פְּרָאֹתֶת אַרְתָּה עֲשֵׂר כִּבּוֹד מִלְכָותָה
וְאַתָּה יִלְךְ תִּפְאַרְתָּה גְּרוּגָתָה יָמִים
נְבִיס שְׁמוּנִית וּמְאַת יוֹם :

ובמלאות ה ובמלאת רוחים קאלה עשה המלך
קי לגל-העם רגשעים בשישן הבירה

למגרול ווד-קפטן משטה שבעת ימים
ח' רטה 6 בחלץ גפת ביתן המלך: ח' רטה כרפס-

ותבלת אחוֹז בחבל-בֵּין וְאַרְגָּמָן עַל-
גָּלְלִי בְּסַחַת וּמְעוּרִי שָׁשַׁ מְטוּזִי זָהָב וְלְסָף

עַל רַצְפָּת בְּחַטְּ - וּשְׁשָׁ וּדְרָ וּסְחָרָתָן:
ח' נָלָא רַגְשָׁ

7 וּתְשֻׁקּוֹת בְּכָלִי זָהָב וכְּלִים מְכָלִים
שׁוֹנָם וַיְוִין מְלָכָות רב בֵּין המלך:

8 וְהַשְׁתִּיחָה בְּרַת אֵין אָנֵס כִּי-כִּי
יִסְפַּר המלך עַל כָּל-כָּל - רב ביתו

לעשות כרצון איש - ז' איש:

9 ג' וְשִׁתְּיִ הַמֶּלֶךְ עַשְׂתָּה מְשִׁתָּה נְשִׁים
בְּבוֹן הַמֶּלֶכְתָּה אֲשֶׁר לְמֶלֶךְ אֲחַשְׁוֹרֹשׁ:

בְּיוֹתְלַ השְׁבִיעִי כְּתוֹב לְבָבָה בֵּין
אָמֵר לְמַהְוִמָּן בְּוֹתָא חַרְבָּנָא בְּגַתָּא

וְאַבְגַּתָּא זָהָר וּכְרָבָס שְׁבָעַת הַסְּרִיסִים
הַמְּשִׁרְתִּים אַתְּ פָנֵי המלך אֲחַשְׁוֹרֹשׁ:

10 לְהַבְיאָה אַתְּ וְשָׁקֵי המלך לְפָנֵי המלך
בְּכָתָר מְלָכָות לְהַרְאֹת הַעֲמִים וְהַשְׂרִים

אַתְּ יִפְהָה כִּי-טֹכַת מַרְאָה הוּא:

11 וְחַמְאָן הַמֶּלֶךְ וְשָׁפֵי לְבּוֹא בְּרַבְבָּר
הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר בֵּין הַסְּרִיסִים וַיַּקְצַח

הַמֶּלֶךְ מְאָר וְחַמְתּוֹ בְּעַרְתָּה בָּו:

12 וַיֹּאמֶר המלך לחכמים יְרֻעֵי הַעֲתִים כִּי
בָּן רַבְבָּר הַמֶּלֶךְ לְפָנֵי כָּל-זְרוּעִית וְרִין:

13 וַיֹּאמֶר המלך לחכמים שְׁתַּר אַרְמִתָּא
בָּן רַבְבָּר הַמֶּלֶךְ לְפָנֵי כָּל-זְרוּעִית וְרִין:

14 וַיֹּאמֶר אליו כְּרַשְׁנָא שְׁתַּר אַרְמִתָּא
תְּרִשְׁיֵש מְרָס מְרָסָנָא מְמוֹכוֹן שְׁבָעַת

שְׁרִי פְּרָס וְמַלְיִ רְאֵי פָנֵי המלך
הַיְשָׁבִים רְאֵשָׁה בְּמִלְכּוֹתָן:

קע. ג'.

כִּי־בְּתַת מָה־לְעֵשָׂוֹת בְּפֶלֶגֶת וְשָׁאֵי עַל־^{טו}
 אֲשֶׁר לֹא־עֲשָׂתָה אָרֶץ־סִאמָּרֶת
 הַפְּלָה אֲחַשְׁרוֹשׁ בֵּין־הַסּוּסִים:
 וַיֹּאמֶר מָמָקָן לִפְנֵי הַפְּלָה וְהַשְׁרִים לֹא־^{טז} מִמּוֹנָן קָרֵי
 עַל־הַפְּלָה לְבָחוּ עִוָּתָה וְשַׁתִּי הַפְּלָה
 כִּי עַל־כָּל־הַשְׁרִים וְעַל־כָּל־הַעֲמִים
 אֲשֶׁר בְּכָל־מִרְגִּינּוֹת הַפְּלָה אֲחַשְׁרוֹשׁ:
 כִּי־צָא רַבְּרַת הַפְּלָה עַל־כָּל־^{טז}
 הַשְׁלִים לְהַבּוֹת בְּעַלְיוֹן בְּעַיְנָיוֹן בְּאַמְנוֹם
 הַפְּלָה אֲחַשְׁרוֹשׁ אָמָר לְהַבְּיאָ אָרֶץ־
 וְשַׁתִּי הַפְּלָה לִפְנֵי וְלֹא־בָּאָה:
 וְהַיּוּן הוּא תָּאֻמְרָנָה שְׁרוֹת פְּרָס־^{טז}
 וּמְרוֹן אֲשֶׁר שָׁמְעוּ אָרֶץ־רַבְּרַת הַפְּלָה
 לְכָל שָׁרֵי הַפְּלָה וְכָרֵי בְּיוֹן וְבָאָצָף:
 אָם־עַל־הַפְּלָה טֹוב יֵצֵא רַבְּרַמְלָכוֹת^{טז}
 מִלְּפָנֵיו וַיַּכְתֵּב בְּרַתִּי פְּרָס־וּמְרוֹן וְלֹא
 יַעֲבֹר אֲשֶׁר לֹא־תָבָא וְשָׁוֵוי לִפְנֵי
 הַפְּלָה אֲחַשְׁרוֹשׁ וּמְלִכּוֹתָה יְהוָה
 הַפְּלָה לְרֹעֲוֹתָה הַטּוֹבָה מִמְּפָה:
 וּנְשָׁמַעַת פְּתָגָם הַפְּלָה אֲשֶׁר־יַעֲשֵׂה־^כ
 בְּכָל־מְלָכוֹתָיו כִּי רֶבֶה הָיוּא וְכָל־הַגָּשִׁים
 יְתַנְּנִי יִקְרֵר לְבַעַלְיוֹן לְמַגְרוֹל וְעַר־קָטָן:
 וְנִיטָּב הַרְבָּר בְּעַיְנִי הַפְּלָה וְהַשְׁרִים^{טז}
 וְגַעַש הַפְּלָה פְּרָבָר מִמּוֹנָן:

וַיַּשְׁלַח סְפָרִים אֶל־כָּל־מִרְגִּינּוֹת הַפְּלָה^{טז}
 אֶל־מְרוֹנָה וּמְרוֹנָה כְּכַתָּה וְאֶל־עַם
 וּעַם כְּלָשׂוֹנוֹ לְהַיּוֹת בְּכָל־אֹישׁ שְׁרָן
 בְּבָתוֹן וּמְרַבְּרַת כְּלָשׂוֹן עַפּוֹ:

Das II. Capitel.

I. Man sucht Ahasveros eine gemahlin. II. Wer Mardachai und Esther. III. Die wird ins schlos gebracht.

IV. Ihres veters sorge. V. Schmuckzeit. VI. Der Esther erhöhung. VII. Mardachai treue am könige.

אַחֲרַ הַרְבָּרִים רָאָה בְּשֵׁה חִמְתַּה הַפְּלָה א
 אֲחַשְׁרוֹשׁ וְכָרֵא אֶת־נְשָׁתוֹ וְאֶת אֲשֶׁר־
 עֲשָׂתָה וְאֶת אֲשֶׁר־נִגְּנַת עָלָיהָ:

Nach diesen geschichten, da der grimm des königs Ahasveros sich gelegt hatte: gedachte er an Wasthi, was sie gethan hatte, und was über sie beschlossen wäre.

2. Da

15. Was für ein rede man an der königin Wasthi ihm solte; darum, daß sie nicht gethan hatte nach dem wort des königs durch seine kämmerer.

VII. 16. Da sprach Memuchan vor dem könige und fürsten: Die königin Wasthi hat nicht allein an dem könige übel gethan; sondern auch an allen fürstern und an allen volckern, in allen landen des königs Ahasveros.

17. Denn es wird solche that der königin auskommen zu allen weibern, daß sie ihre männer verachten vor ihren augen, und werden sagen: Der könig Ahasveros hieß die königin Wasthi vor sich kommen, aber sie wolte nicht.

18. So werden nun die fürstinnen in Persen und Meden auch also sagen zu allen fürstern des königs, wenn sie solche that der königin hören: so wird sich verachtens und zorns gnug erheben.

19. Gefäller es dem könige: so laß man ein königlich gebot von ihm ausgehen, und schreiben nach der Perse und Meder gesetz, welches man nicht darf übertreten, daß Wasthi nicht mehr vor den könig Ahasveros komme; und der könig gebe ihr königreich ihrer nächsten, die besser ist denn sie;

* c. 3, 9.
 20. Und daß dieser brief des königs, der gemacht wird, in sein ganz reich (welches groß ist) erschalle, daß alle weiber ihre männer in ehren halten, beyde unter grossen und kleinen.

VIII. 21. Das gefiel dem könige und den fürsten; und der könig thät nach dem wort Memuchan.

22. Da wurden briese ausgesandt in alle länder des königs, in * ein ieglich land nach seiner schrift, und zu ieglichem volck nach seiner sprache: daß † ein ieglicher mann der oberherr in seinem hause sei, und ließ reden nach der sprache seines volks.

* c. 3, 12. † 1 Mos. 3, 16.

2. Da sprachen die knaben des königs, die ihm dieneten: Man suche dem könige junge schöne jungfrauen;

3. Und der könig bestelle schauer in allen landen seines königreichs, daß sie allen jungen schönen jungfrauen zusammen bringen gen schloß Susan ins Frauenzimmer unter die hand Hegai, des königs kämmerer, der der weiber wartet; und gebt ihnen ihren geschmuck;

4. Und welche dirne dem könige gefässt, die werde königin an Vashti statt. Das gefiel dem könige, und that also.

II. 5. Es war aber ein jüdischer mann zu schloß Susan, der hieß Mardachai, ein sohn Jair, des sohns Simei, des sohns Kis, des sohns Jemini: * Neh. 7, 7.

6. Der mit weggeführt war von Jerusalem, da Jechonja, der könig Juda, weggeführt ward; welchen Nebucadnezar, der könig zu Babel, wegführte.

7. Und er war ein vormund Hadassa, die ist Esther, eine tochter seines vertern: denn sie hatte weder vater noch mutter. Und sie war eine schöne und seine dirne: und da ihr vater und mutter starb, nahm sie Mardachai auf zur tochter.

III. 8. Da nun das gebot und gesetz des königs laut ward, und viel dirnen zu hauffe bracht wurden gen schloß Susan unter die hand Hegai: ward Esther auch genommen zu des königs hause, unter die hand Hegai, des hüters der weiber.

9. Und die dirne gefiel ihm, und sie fand barmherzigkeit vor ihm: und er eilete mit ihrem schmuck, daß er ihr ihren theil gäbe, und sieben seine dirnen von des königs hause dazu. Und er thät sie mit ihren dirnen an den besten ort im Frauenzimmer.

10. Und Esther sagte ihm nicht an ihr volk und ihre freundschaft: denn Mardachai hatte ihr geboten, sie solts nicht ansagen.

IV. 11. Und Mardachai wandelte alle tage vor dem hofe am Frauenzimmer: daß er erföhre, obs Esther wohl ginge und was ihr geschehen würde.

V. 12. Wenn aber die besünunte zeit einer jeglichen dirnen kam, daß sie zum könige Alhasveros kommen sollte; nachdem sie

ויאמרו נערת רפה משרתו יבקש למלכה נערות בחצר טובות מראה:

3. ויפקר רפה פקידים בכל מרים מלכותו ויכבזו אתכל נערת ברגלה טובת מראה אל שלשן הבירה אל בית הפשיט אל יר הגן סריס המלה שמר הנשים ונתחן תמרקיזון:

4. והגענה אשר חיטב בעיני רפה חמללה תחת ושתני ניטב הדבר בעין הרפה ה גיעש כן: איש יהורי היה בשושן

ונלבלא מך הבירה ושם מרכלי בן יאיר בן שםוני:

6. בן קיש איש ימיין: אשר הגללה מירושלים עם הגללה אשר הגללה עם יכנית מלך ורזה אשר הגללה

7. נבוכרנעזר מלך בכל: ויהי אמן את-

הרפה היא אסתר בת דרכיו אין לה אב נאם והגענה יפת - האל וטובה

מראה ובמות אביה ואמה לחה מרכלי נלו לבת: ויהי בחשמע רבר הפלר ורות ובהקבץ נערות רבות אל שושן

הבירה אל יר הגן ותלקח אסתר אל:

בית רפה אל יר הגן שמר הנשים:

9. ותיטב הנערה בעיניו ותשא חסר לפניו ויבהל את תמורקה וארצ מנותה

לחתת לה ואת שבע הנערות קראיות לחתת - לה נביית המלה וישנה וארצ - נערותיה לטוב בירת הנשים: לא-

הפירה אסתר את עטה ואת כולרפה כי מרכבי צנה עליה אשר לא תגיר:

10. ובכל נום יום מרכלי מותלה לפני חצ'ר ביתה נשים לרעת את שלום

11. אסתר וכוח יעשה בה: ובגניע תר נערה ונערה לבוא אל רפה אחישורוש גוטמן

מִקְרָן הַזֶּה לְהַבְּרִת הַשְׁבִּיט אֲנָגִים
עַשְׂרֵה וּרְשָׁ כִּי כֹּן יְמָלָא יְמִי מִרְקָבָה
שְׁשָׁת חֲרִישִׁים בְּשִׁמְןָה הַפְּרוֹ רְשָׁה
חֲרִישִׁים בְּבְשִׁמְןָם וּבְחַמְרוֹןִי רְשִׁים :
וּבָהּ הַנְּעָרָה בָּאָה אֶל-הַפְּלָה אֶת כָּל - ۳
אֲשֶׁר תֹּאמֶר יְגַתּוּ לְהּ לְבָנָה עַפְתָּה
מִבְּדִידָה הַפְּשִׁים עַד - בֵּית הַפְּלָה :
בְּעַרְבָּה רֹא בָּאָה וּבְבָקָר הָרָא שְׁבָה אַל - ۴
בֵּית הַנְּשִׁים שְׁנִי אֶל-דִּיר שְׁעַשְׁנִי סְרִים
הַפְּלָה שְׁמַר הַפְּילָגִים לְאַתְּבָא עֹוֹר
אֶל-הַפְּלָה כִּי אֶסְ-חָפֵץ בָּהּ הַפְּלָה
וּנְקָרָא בָּשָׁם : וּבְהַגִּיעַ תְּרֻ אַסְתָּר ۵וּ הַי' כָּהֵן
בַּת-אַבְיכְּיָהוּ דָּר מִרְכָּבָה אֲשֶׁר לְקָחָה
לוּ לְבָת לְבָנָה אֶל-הַפְּלָה לֹא בְּקָשָׁה
רָבָר כִּי אָסָ אָתָ אֲשֶׁר יָאַמֵּר הָנִי
סְרִים - הַפְּלָה שְׁמַר הַנְּשִׁים וְתַחַר אַסְתָּר
נְשָׁאת חָן בְּעִינֵּנוּ כָּל דָּרְאֵה : וְתַלְקָחֵה ۶
אַסְתָּר אֶל-הַפְּלָה אֲחַשְׁרוֹשׁ אֶל-בֵּית
מְלָכוֹת בְּתַרְשָׁהָרָה הַעֲשִׂירִי הוּא-תְּרַשְׁטָבָה
בְּשָׁנָה - שְׁבָע לְמִלְכָוֹת : וְיַאֲבֵ ۷
הַפְּלָה אֶת-אַסְתָּר מִפְּלָגִים וְתַשְׁאֵר
חָן וְתַסֵּר לְפָנֵינוּ מִפְּלָגָה הַפְּתָחוֹת וְיִשְׁמַם
בְּתַרְשָׁהָרָה מְלָכוֹת בְּרָאֵשָׁה וְיִמְלָכָה תְּחִזָּה
וְשָׁתי : וַיַּעַשׂ הַפְּלָה נְשָׁתָה ۸
גָּדוֹל לְכָל - שָׁרוֹ וּבְעָרָיו אָרָת
מְשֻׁתָּה אַסְתָּר וְהַנְּחָה לְמִרְנָוֹת
עָשָׂר וַיַּתֵּן מְשָׁאוֹת כִּיר הַפְּלָה :
וּבְהַקְבִּץ בְּתוּלוֹת שְׁנָרוֹת וּמִרְכָּבִי ۹
יַשְׁבֵּב בְּשָׁעֵר - הַפְּלָה :
אֵין אַסְתָּר מְגֻרָת קוֹלְדָה וְאָתָ עַפְתָּה כִּי
כִּאֲשֶׁר צִוָּה עַלְמָה מִרְכָּבָה וְאֶת - מְאָמָר
מִרְכָּבָה אַסְתָּר עָשָׂה כִּאֲשֶׁר הִתְהִ
בְּאָמְנָה אָתוֹ : בְּיִמְסָדָה וּמִרְכָּבִי
יַשְׁבֵּב בְּשָׁעֵר - הַפְּלָה קָצָף בְּגַתּוּ בְּתַרְשָׁה

yoßl morden im frauen schaue getrofen war (denn die schöndaten mußte so viel zeit haben, nemlich sechs morden mit balsam und myrrchen und sechs morden mit guter specrey, so waren dem die weiber geschnürt):

13. Als denn ging eine diene zum könige; und welche sie wolte, mußte man ihr geben, die mit ihr vom frauenzimmer zu des königs haute ginge.

14. Und wenn eine des abends hinein kam: die ging des morgens von ihm in das ander frauenzimmer unter die hand Saasgas, des königs kämmerer, der febsweiber häter. Und sie mußte nicht wieder zum könige kommen: es lüstete denn den könig, und ließe sie mit namen rufen.

VI. 15. Da nun die zeit Esther herzu kam, * der tochter Abihail, des vettern Mardachai (die er zur tochter hatte aufgenommen) daß sie zum könige kommen solte: beherrte sie nichts, denn was Hegai, des königs kämmerer, der weiber häter, sprach. Und Esther fand gnade vor allen, die sie ansahen.

16. Es ward aber Esther genommen zum könige Ahasveros ins königliche haus im zehenten morden, der da heißt Lebeth: im siebenten jahr seines königreiche.

17. Und der könig gewann Esther lieb über alle weiber, und sie fand gnade und barinherzigkeit vor ihm vor allen jungen Frauen. Und er setzte die königliche crone auf ihr haupt, und machte sie zur königin an Vashti statt.

18. Und der könig * machte ein groß mahl allen seinen fürsten und knechten, das war ein mahl um Esthers willen: und ließ die länder ruhen, und gab königliche geschenke aus.

* c. 9,29.
* c. 1,3. Dan. 5,1.

19. Und da man das ander mal junge Frauen versamlete, saß Mardachai im thor des königs.

20. Und Esther hatte noch nicht ange sagt ihre freundschaft, noch ihr volk: wie ihr denn Mardachai geboten hatte. Denn Esther thät nach dem wort Mardachai, gleich als da er ihr vormund war.

VII. 21. Zur selbigen zeit, da Mardachai im thor des königs saß: wurden zween kämmerer des königs, Bigehan und Theres,

die

die der thür hüteten, gornig und trachte-
ten ihre hände an den König Ahasveros
zu legen.

22. Das ward Mardachai fund, und er
sagts an der Königin Ester: und Ester
sagte es dem Könige in Mardachai nainen.

23. Und da man solches forschete, warts
fundem. Und sie wurden beide an bäume
gehengt, und ward geschrieben in die
chronica vor dem Könige. * c. 6,1.

Das III. Capitel.

I. Haman wird erhöhet. II. Mardachai thut ihm keine übermenschliche ehre an. IV. Verfligt die Jüden, sie erwürgen zu dürfen. V. Der König beliebt es. VI. Die mordbriefe laufen aus.

Nach diesen geschichten machte der
König Ahasveros Haman groß,
den sohn Medatha, den Agagiter: und
erhöhete ihn und setzte seinen stuhl über
alle fürsten, die bei ihm waren.

II. 2. Und alle knechte des Königs, die im
thor des Königs waren, beugeten die Knie
und beteten Haman an: denn der König
hatte es also geboten. Aber Mardachai
beugete die Knie nicht, und betete nicht an.

3. Da sprachen des Königs knechte, die
im thor des Königs waren, zu Marda-
chai: Warum übertrittest du des Königs
gebot?

4. Und da sie solches täglich zu ihm
sagten, und er ihnen nicht gehorchte: sag-
ten sie es Haman an, daß sie sahen, ob
solch thun Mardachai bestehen würde;
denn er hatte ihnen gesagt, daß er ein
Jude wäre.

III. 5. Und da Haman sahe, daß Marda-
chai ihm nicht die Knie beugete, noch ihn
anbetete: ward er voll grimins.

6. Und verachtet, daß er an Marda-
chai allein sollte die hand legen, denn sie
hatten ihm das volck Mardachai ange-
sagt: sondern er trachtete das volck Marda-
chai, alle Jüden, so im ganzen König-
reich Ahasveros waren, zu vertilgen.

IV. 7. Im ersten monden, das ist der mond
Nisan, im zwölften jahr des Königs Ahas-
veros, ward das loos geworfen vor Ha-
man, von einem tage auf den andern, und
vom monden bis auf den zwölften monden,
das ist der mond Adar. * c. 9, 24.

8. Und Haman sprach zum Könige Ahas-
veros: Es ist ein volck zerstreuet, und
theilet sich unter alle völker in allen lan-

שנין - סריסי הפליה משמריו רפה
ויבקש לשלחן יר בפליה אחשוריש:
22 ווירע רכבך למדני ייגר לאסתר
הפליה נחאמר אסתר לפלה בשט
23 מרדכי: ויבקש הכבך וימצא
ויתלו שניהם על עץ ויכח בספר
רבי הימים לפני הפליה:

א אחר הדרים האלה גמל הפליה
אתשורוש את דרמן בן דרטראת האגנ-
וינשאו וינשם את כסאו מעל כל-
2 חשים אשר אהו: וכל עברי הפליה
אשר בשער הפליה כרעים ומשתחים
לדרמן כי-כז צעה לו הפליה ומרדי לא
3 יברע ולא ישתחוו: ואמרו עברו
הפליה אשר בשער הפליה למרדי
מודיע אתה עobar את מצות הפליה:

באים 4 ויהי באמרם אליו יום ויום ולא שמע
кри אליהם ויצוו לרמן לראות היעמור
הברני מרדכי כי היגיר להם אשר דהי
ה יהורי: ונרא דמן כי-אין מרדכי כרע
ומשתחו לו ויפלא תמן חמיה:
5 ויבנו בעינוי לשלחן יר במרדי לבון
כי היגיר לו את עם מרדכי ויבקש
המן להשמיד את כל-היהודים אשר
בכל מלכות אחשוריוש עם מרדכי:
6 בחדרש הראשון הוא חדרש ניסן בשנת
שנים עשרה לפליה אחשוריוש הפליה פור
ההוא הגורל לפני המן מיום ליום ומחרש
לחדרש שנים עשר הויא חדרש אדר:
8 ואמר המן לפליה אחשוריוש ישנו עם
אחר מפוזר ומפזר בין העמים בכל

מִרְגָּנֶת מַלְכִיָּה וְרֹתִיחָם שְׁנוֹת מִקְלָעִים
וְאֶת־דָּתֵי רֶפֶלֶת אַיִּם עֲשִׂים וְלֶפֶלֶת אֶצְבָּע
שְׁוֹת לְרֹבִיחָם : אֶס־עֶל־חַפְלָד טָוב ו
יְבָבָ לְאַבְדָּט וְעַשְׂרָתָ אַלְפִים כְּכָר־
כְּסָרָ אַשְׁקָול עַל־יְרֵי עַשְׂיָה חַפְלָאָכָה
לְהַכְּבִיא אַלְגָּנִי הַפְּלָה : וְגַסְרַ הַפְּלָה
אַת־טְפָעָתוֹ מַעַל יְרוֹן וַיְתַנֵּה לְקַמְּן בָּן־
הַמְּרָתָא האַגְּנִי צָרָר הַיְהֹוּרִים : וַיֹּאמֶר ו
הַפְּלָה לְבַמְּן וְבַסְתָּה גַּתְוָן גַּהָּ וְהַעַם
לְעַשְׂרָתָ בּוֹ כְּטוֹב בְּעִינָה : נַקְרָאוֹ ו
סְפָרִי הַפְּלָה בְּחַדְשׁ תְּרָאָשׁוֹן בְּשְׁלוֹשָׁה
עַשְׂרֵה יוֹם בּוֹ וַיַּכְתֵּב בְּגַל־אַשְׁר־צָבוֹה
הַמְּן אֶל אַחֲשָׁרְפָּנִי־הַפְּלָה וְאֶל־
הַפְּחוֹת אֲשֶׁר עַל־מְרִינָה וּמְרִינָה וְאֶל־
שְׁרֵי עַם וְעַם מְרִינָה וּמְרִינָה כְּכַתְבָּה
עַם וְעַם כְּלַשׂוֹן בְּשֵׁם הַמֶּלֶךְ אַחֲשָׁרְפָּנִי
בְּכַתְבָּה וּנְחַמָּם בְּטֻבָּת הַפְּלָה : וּנְשַׁלּוֹחַ ו
כְּזַבְּחָה 3 כְּזַבְּחָה וְנְחַמָּם בְּטֻבָּת הַפְּלָה : וּנְשַׁלּוֹחַ 3
סְפָרִים בְּנֵי הַרְצִים אֶל־כָּל־מְרִינָה
הַפְּלָה לְהַשְׁמֵיר לְהַרְגֵּן וְלְאַבְרָ אֶת־כָּל־
הַיְהֹוּרִים מִגְּנָרָ וּרְ — זָקָן טָרֵי וְנְשִׁיטָם
בְּיוֹם אַחֲרָ בְּשְׁלוֹשָׁה עַשְׂרֵה לְחַדְשָׁ שָׁנִים
עַשְׂרֵה הוּא־חַרְשָׁ אֶרְךָ וְשְׁלָלָם לְבָזָן :
פְּתַשְׁגָּן הַפְּתַבָּה לְחַפְתָּן רַת בְּכָל־מְרִינָה 14
וּמְרִינָה גָּלִילִי לְכָל־הָעָםִים לְהַיוֹת
עַזְוּרִים לְיֹם הַזֶּה : הַרְצִים יֵצָאָו טו
רְחוֹפִים בְּרַכְבָּר הַפְּלָה וְהַתְּהִת נְתַנָּה
בְּשָׁוֹשָׁן הַבְּכוּרָה וְהַפְּלָה וְהַמְּן מְשָׁבֵן
לְשִׁתּוֹת וְהַעַיר שָׁוֹשָׁן נְבוֹנָה :

Das IV. Capitel.

I. Grosses Leid der Jüden und des Mardachai. II. Esther erschrickt. III. Forschet um die Ursache. IV. Antwort Mardachai. V. Rede und VI. Wiederrede. VII. Wegen der Esther vorhaben wird ein fasten gehalten.

וּמְרָכְבִּי יְרָע אֶת־כָּל־אַשְׁר א
בְּעָשָׂה וַיְקַרְעַ מְרָכְבִּי אֶת־בְּגַרְיוֹ וַיְלַבֵּשׁ
שָׁק וְאַפְרָ וַיַּצֵּא בְּתוֹךְ הָעִיר וַיַּעֲשֵׂה
יַעֲקָה גַּרְלָה וּמְרָה :

den deines königreichs; und ihr gesetz ist anders, denn aller völker; und thun nicht nach des königs gesetzen; und ist dem könige nicht zu leiden, sie also zu lassen.

9. Gefäller * es dem könige, so schreibe er, daß mans umbringe: so will ich jeden tausend centner silbers darwegen unter die hand der amtleute, daß mans bringe in die kammer des königs.

c. 1, 19.

V. 10. Da thät der könig seinen ring von der hand, und gab ihn Haman, dem sohn Medatha, dem Agagiter, der Jüden seind.

ii. Und der könig sprach zu Haman: Das silber sei dir gegeben; dazu das volk, daß du darmit thust, was dir gefällt.

VI. 12. Da rieß man den schreibern des königs im dreizehenten tage des ersten monden: und ward geschrieben, wie Haman befahl, an die fürsten des königs, und zu den landpflegern hin und her in den ländern, und zu den hauptleuten eines ieglichen volks in den ländern hin und her; * nach der schrift eines ieglichen volks und nach ihrer sprache, im namen des königs Ahasveros und mit des königs ringe versiegelt.

c. 1, 22.

13. Und die briefe wurden gesandt durch die läuffer in alle länder des königs: zu vertilgen, zu erwürgen und umzubringen alle jüden, beide jung und alt, kinder und weiber, auf einen tag, nemlich auf den dreizehenten tag des zwölften monden, das ist der mond Adar; und ihr gut zu rauben.

14. Also war der inhalt der schrift, daß ein gebot gegeben wäre in allen ländern: allen völkern zu eröffnen, daß sie auf denselben tag geschickt wären.

15. Und die läuffer gingen aus eilend nach des königs gebot. Und zu schloß Susa ward angegeschlagen ein gebot. Und der könig und Haman saßen und tranken, aber die stadt Susa ward irre.

Da Marbachai erfuhr alles, was geschehen war: * zerriß er seine kleider, und legete einen sack an und aschen, und ging hinaus mitten in die stadt, und schrie laut und kläglich.

* I Mos. 37, 34.

2. Und

2. Und kam vor das Thor des Königs.
Denn es musste niemand zu des Königs Thor
eingehen, der einen sack anhatte.

3. Und in allen Ländern, an welchen
Ort des Königs wort und gebot gelangte,
war ein groß klagen unter den Jüden: und
viel fasseten, weineten, trugen leide und
lagen in Säcken und in der Asche.

II. 4. Da kamen die Dienstboten Esther und
ihre Kämmerer, und sagten ihr an. Da
erschrock die Königin sehr. Und sie sandte
Fleider, daß Mardachai anzöge und den
Sack von ihm ablege: er aber nahm sie
nicht.

III. 5. Da rief Esther Hethach, unter des
Königs Kämmerern, der vor ihr stand: und
befahl ihm an Mardachai, daß sie erführe,
was das wäre und warum er so thöte.

6. Da ging Hethach hinaus zu Mar-
dachai an die Gasse der Stadt, die vor dem
Thor des Königs war.

IV. 7. Und Mardachai sagte ihm alles,
was ihm begegnet wäre: und* die Summe
des Silbers, das Haman geredet hatte in des
Königs Kommer darzubringen um der Jü-
den willen, sie zu vertilgen. *c. 3. 9.

8. Und gab ihm die Abschrift des Gebots,
das zu Susan angeschlagen war, sie zu ver-
tilgen: daß ers Esther zeigte, und ihr an-
sagte, und gebote ihr; daß sie zum Könige
hinein ginge, und thät eine Bitte an ihn,
und fragete von ihm um ihr Volk.

V. 9. Und da Hethach hinein kam, und
sagete Esther die Worte Mardachais;

10. Sprach Esther zu Hethach, und ge-
bot ihm an Mardachai;

11. Es wissen alle knechte des Königs
und das Volk in den Landen des Königs,
daß, wer zum Könige hinein gehet, inven-
dig in den Hof, er sey Mann oder Weib,
der nicht gerufen ist, der soll strack's Gebots
sterben; es sey denn, daß der König* den
Guldenen scepter gegen ihm reiche, damit er
lebendig bleibe: Ich aber bin nun in dreysig
tagen nicht gerufen zum Könige hinein
zu kommen. *c. 5. 2. c. 8. 4.

12. Und da die Worte Esther wurden
Mardachai angesagt,

VI. 13. Hieß Mardachai Esther wieder
sagen: Gedanke nicht, daß du dein Leben
errettet, weil du im Hause des Königs bist,
vor allen Jüden;

וְנִבְאָה עַד לִפְנֵי שֹׁעַר - רֶמֶלֶת כִּי אֵין
לְבוֹא אֶל - שֹׁעַר הַמֶּלֶךְ בְּלִכּוֹשׁ שֶׁק :

וּבְכָל-מִדְגָּה וּמִרְיָה מִקּוֹם אֲשֶׁר רַבְּרַבִּים
הַמֶּלֶךְ וְרַחוֹן מִזְיעַ אֶבֶל נָזָל לִיהְוּרִים
תוֹסֵם יְבָנֵי וּמִסְפָּר שֶׁק וְאַפְּרִיעַ לְרַבְּרַבִּים :

4. וְתַבּוֹא יְנָה נָעָרוֹת אַסְתָּר וּסְרִיסִּית וַיְגִידָה
לְהַתְּחִילָה הַפְּלָכָה מִאָר וּמִשְׁלָח
בְּגָלִים לְהַלְבִּישׁ אָרֶץ - מְרֻדָּלִי וּלְהַסִּיר
הַשְׁקוֹן מַעְלָיו וְלֹא כְּפָל : וְתַקְרָא אַסְתָּר

לְהַתְּהָה מִסְדִּיסִי הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר הַעֲמִיר לִפְנֵיה
וּמִצְוָה וְעַל - מְרֻדָּגִי לְרַעַת מֵה - זֶה וְעַל -

6. מֵה - זֶה : וְנִצְאָה קָה אֶל - מְרֻדָּגִי אֶל -
רְחֻוב הַעִיר אֲשֶׁר לִפְנֵי שֹׁעַר - הַמֶּלֶךְ :

7. וְזִבְּרָה - לְוִי מְרֻדָּלִי אֶת כָּל - אֲשֶׁר קָרְבָּה
וְאָרֶץ פְּרִשְׁתָּה הַלְּסָף אֲשֶׁר אָמַר בְּמַמָּן
לְשָׁקָול עַל - גָּנוֹן הַמֶּלֶךְ בִּיהְוּרִים

8. לְאַבְּוֹתִים : וְאַת - הַפְּתַשְׁנָן כְּתָב - תְּבָתָ
אֲשֶׁר - נִלְוָן בְּשִׁשָּׁן לְהַשְׁמִיךְ נִתְּנָן לוֹ
לְהַרְאֹות אַת - אַסְתָּר וּלְהַגִּיד לְהָ וּלְעַזּוֹת
עַלְיהָ לְבָא אֶל - הַמֶּלֶךְ לְהַתְּחִנּוֹן - לֹ

9. וְלְבָקָשׁ מַלְפְּנִיו עַל - עַמָּה : וְיַבָּא
בְּתָהָה וְיַגְּרַר לְאַסְתָּר אַת דְּבָרֵי מְרֻדָּגִי :

10. וְתַאֲמֵר אָסְפָּר לְהַתְּהָה וּתְצִירָה אֶל -
מְרֻדָּכָי : כָּל - עֲבָרֵי הַמֶּלֶךְ וְעַט

מִדְיָנוֹת הַמֶּלֶךְ וּדְרִיעִים אֲשֶׁר כָּל - אַשְׁ
וְאַשָּׁה אֲשֶׁר - יַבָּא אֶל - הַמֶּלֶךְ אֶל -
הַחַצֵּר הַפְּנִימִית אֲשֶׁר לֹא - יָקָרָא אֶחָת
דְּתַהָּן לְהַמִּתָּה לְבָרָם מִאָשֶׁר יוֹשִׁיט - עַיִן

הַמֶּלֶךְ אַת - שְׂרָכִיט הַתְּבָב וְחַיָּה וְאַנְיָה לֹא
כְּקָרָאתִי לְבָא אֶל - הַמֶּלֶךְ וְהָ

12. שְׁלֹשִׁים יוֹם : וְיַגְּרַר לְמְרֻדָּגִי אַת
הַבָּרִי אַסְתָּר : וְיַאֲמֵר מְרֻדָּכָי לְהַשְׁבָּב
אֶל - אַסְתָּר אֶל - תְּרָמֵי בְּנֵשֶׁה לְהַמִּלְתָּה
בֵּית - הַמֶּלֶךְ מִכְּלָה תְּהֻרָּה בִּיהְוּרִים :

כִּי אָם – תְּהַלֵּשׁ תְּהַרְשֵׁשׁ בְּעַרְתָּה אֲתָּה¹⁴
רֹוח וְחַלְלָה יַעֲמֹד לִיהוּדִים מִפְּלִימָם
אֶתְר וְאֶתְר וּבֵית – אֶבְיוֹת הַאֲכָרֶז וְמִרְעָעָה
אָמ – לְעֵת בְּזֹאת הַגַּעַת לְטַלְכָתָה¹⁵:
וְתָאָמֵר אֶسְתֶּר לְהַשִּׁיבָה אֶל – מִרְדָּכַי: טו
לְהָבִנָּס אֶח – כָּל – הַיְהוּדִים הַגְּמַצְאִים¹⁶:
בְּשִׁשְׁנָה צִוְּמוֹ עַלְיָה וְאֶל – הַאֲכָלָה וְאֶל –
תְּשֻׁתָּה שְׁלִשָּׁת יְמִים לִילָה וּוּמָזָם –
אַנְיָנוּ נְנַעֲרָתִי אֲצָוָם בָּן וּבָכָן אָבָא אֶל –
רַפְלָה אֲשֶׁר לֹא – כָּרְתָה וּכְאַשֶּׁר אֲבָרָתִי
אֲבָרָתִי: וַיַּעֲבֵר מִרְדָּכָי וַיַּעֲשֵׂה כָּלֵל¹⁷:

Das V. Capitel.

I. Esther erscheint vor dem Könige: II. Der gnädig ist: III. Und von ihr nebst Haman zu gäste geladen wird.
IV. Auch das andre mahl. V. Diefer sieht Mardachai. VI. Weisheitet sich gegen die Feindigen. VII. Bau eines galgen.
וַיַּהַי בַּיּוֹם הַשְׁלִישִׁי וַיַּתְּבַשֵּׂשׁ אֶסְתֶּר אֶת
מַלְכֹות וַיַּעֲמֹד בְּחַצֵּר בַּיּוֹת – הַמֶּלֶךְ
הַפְּנִימִית נִכְחַ בֵּית הַמֶּלֶךְ וְהַמֶּלֶךְ יוֹשֵׁב
עַל – כִּסֵּא מַלְכוֹתָו בְּבֵית הַמֶּלֶנְיָה נִכְחַ
פָּתַח הַבַּיִת: וַיַּהַי כָּרְאוֹת הַמֶּלֶךְ אֶת²
אֶסְתֶּר הַמֶּלֶכה עַמְרָת בְּחַצֵּר נִשְׁאָה חִזְקִי
בְּעִינָיו וַיַּשְׁטַח הַמֶּלֶךְ לְאֶסְתֶּר אַחֲר – שְׁרָבִיט
דָּנוֹבָה אֲשֶׁר בָּדוֹ וַתִּקְרַב אֶסְתֶּר וַתִּגְעַן
בְּרָאשׁ הַשְּׁרָבִיט: וַיֹּאמֶר לְהַמֶּלֶךְ³
מָה – לְהָ אֶסְתֶּר רַפְלָה וּמָה – בְּקַשְׁתָה
עַד – חַצֵּי הַפְּלָבוֹת וַיַּגְּתֵן לְהָ: וְתָאָמֵר⁴
אֶסְתֶּר אֶם – עַל – הַמֶּלֶכה טֻוב בָּכָא הַמֶּלֶךְ
וְהַמּוֹן הַיּוֹם אֶל – רַמְשָׁתָה אֲשֶׁר – עַשְׂתָּיוֹלָה:
וַיַּאֲבוֹר הַמֶּלֶךְ כּוֹפֵרוֹ אֶת – הַמּוֹן לְעַשְׂתָה ה
אֲתָּה – דָּבֵר אֶסְתֶּר וַיַּבָּא הַמֶּלֶךְ וְרַמּוֹן
אֶל – רַמְשָׁתָה אֲשֶׁר – עַשְׂתָה אֶסְתֶּר:
וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לְאֶסְתֶּר בְּמִשְׁתָה רַיְן⁶
מְרוֹ – שְׁאַלְתָה וַיַּגְּתֵן לְהָ וּמָה –
בְּקַשְׁתָה עַד – חַצֵּי הַפְּלָבוֹת וַתִּשְׁעַשׂ:
וַתִּעֲנַד אֶסְתֶּר וְתָאָמֵר שְׁאַלְתִּי וּבְקַשְׁתִּי: ⁷

14. Denn wo du wirst zu dieser zeit schweigen, so wird eine häuse und errichtung aus einem andern ort den Jüden entstehen und du und deines vaters haus werdet umkommen; und *wer weiß, ob du um dieser zeit willen zum königreich kommen bist? ^{*1 Mos. 45, 7.}

VII. 15. Esther hieß Mardachai antworten:

16. So gehe hin und versamle alle Jüden, die zu Susas vorhanden sind; und sagst für mich, daß ihr nicht esset und trinket in dreien tagen weder tag noch nacht; ich und meine dirnen wollen auch also fasten; und also will ich zum könige hinein gehen wieder das gebot; *komm ich um, so komm ich um. ^{*2 Kön. 7, 4.}

17. Mardachai ging hin und thät alles, was ihm Esther geboten hatte.

Und am dritten tage zog sich Esther königlich an, und trat in den hof am hause des Königs inwendig gegen dem hause des Königs. Und der König sah auf seinem königlichen stuhl im königlichen hause, gegen der thür des hauses.

II. 2. Und da der König sahe Esther, die Königin, stehen im hofe: fand sie Gnade vor seinen augen. Und der König reckte den goldenen scepter in seiner hand gegen Esther. Da trat Esther herzu, und rührte die spitze des scepters an. ^{*c. 4, 11. c. 8, 4.}

3. Da sprach der König zu ihr: Was ist dir, Esther Königin? und wasforderst du? auch die ^{*}hälft des königreichs soll dir gegeben werden. ^{*Marc. 6, 23.}

III. 4. Esther sprach: Gefällst es dem Könige, so komme der König und Haman heute zu dem mahl, das ich zugerichtet habe.

5. Der König sprach: Eilest, daß Haman thue, was Esther gesagt hat. Da nun der König und Haman zu dem mahl kamen, das Esther zugerichtet hatte;

IV. 6. Sprach der König zu Esther, da er Wein getrunken hatte: Was bittest du, Esther? es soll dir gegeben werden; und wasforderst du? auch die ^{*}hälft des königreichs, es soll geschehen.

7. Da antwortete Esther, und sprach: Meine bitte und begehrten ist;

8. Hab

8. Hab' ich gräde funden vor dem könig und hies dem könige gesagt, mir zu geben meine bitte und zu thun mein begehr; so komme der könig und Haman zu dem mahl, das ich für sie zurichten will; so will ich morgen thun, was der könig gesagt hat.

V. 9. Da ging Haman des tages hinaus fröhlich und gutes muths. Und da er sahe Mardachai im thor des königs, daß er nicht aufstand, noch sich vor ihm bewegte: ward er voll zorns über Mardachai.

VI. 10. Aber er enthielt sich. Und da er heim kam: sandte er hin, und ließ holen seine freunde, und sein weib Seres;

II. Und er zeigte ihnen die herrlichkeit seines reichthums, und die menge seiner kinder; und alles, wie ihn der könig so groß gemacht hätte und daß er über diefürsten und knechte des königs erhaben wäre.

12. Auch sprach Haman: Und die königin Esther hat niemand lassen kommen mit dem könige zum mahl, das sie zugereicht hat, ohne mich; und bin auch morgen zu ihr geladen mit dem könige.

13. Aber an dem allen habe ich kein genüge, so lange ich sehe den Juden Mardachai am königs thor sitzen.

VII. 14. Das sprach zu ihm sein weib Seres, und alle seine freunde: Man mache einen baum funfzig ellen hoch und sage morgen dem könige, daß man Mardachai daran hende; so kommst du mit dem könige fröhlich zum mahl. Das gefiel Haman wohl, und ließ einen baum zurichten.

Das VI. Capitel.

I. Mardachai treue wird vom könige erkannt. II. Sagi Haman kommen. III. Frage an ihn. IV. Der ausschlag muss von ihm an Mardachai verrichtet werden. V. Darüber er bestürzt wird. VI. Wird zum mahl gerufen.

Sn derselben nacht konte der könig nicht schlaffen, und hieß die chronica und die historien bringen. Da die wurden vor dem könige gelesen:

2. Traff sichs, da geschrieben war, wie Mardachai hatte ange sagt, daß die zween fämmere des königs, Bigtan und Theres, die an der schwelle hüsteten, geträget hätten, die hand an den könig Wasoress zu legen.

3. Und der könig sprach: Was haben wir Mardachai ehre und guts dafür gethan? Da sprachen die knaben des königs, die ihm dienen: Es ist ihm nichts geschehen.

8 אָמַן מִצְאָתִי חֹן בְּעֵינִי רֶפֶלֶת וְאַמְּתָה עַל־חֶמְלָה טֻוב לְתַתְּ אַתְּ שָׁאַלְתִּי וְלֹעֲשָׂתִים אֶת־בְּקָשָׁתִי יָבוֹא הֶפְלָה וְהַמּוֹנָא אֶל־הֶפְשָׁתָה אֲשֶׁר אָעָשָׂה לָהֶם וּמוֹחר 9 עֲשָׂרֶת נְרָכֶת הֶפְלָה: וַיָּצַא מִן־

בַּיּוֹם הַחֹזֶה שָׁמָחַ וְטוֹבַ לֵב וּכְרָאֹתַ הַמּוֹן אֶת־מְרָכֶלֶי בַּשְׁעַר הֶפְלָה לְאַ-קְסָה וּלְאַ-זָּעַם מִפְנֵי וּמִפְנַא הַמּוֹן עַל־מְרָכֶלֶי חֶמְלָה: וַיַּתְאַפְּקֵךְ הַמּוֹן וַיָּבוֹא אֶל־בַּיּוֹן וְשַׁלְחָה וַיָּבֹא אֶת־אַרְבָּנוֹ וְאֶת־זָרְשָׁוֹ אֲשֶׁתוֹ: וַיַּסְפֵּר לְהָם הַמּוֹן אֶת־כָּבוֹד עַשְׂרוֹ וְרַב בְּנָיו וְאַתְּ בֶּל־אֲשֶׁר בְּלָוֶן הֶפְלָה וְאֶת אֲשֶׁר נִשְׁאָו עַל־הַרְשָׁוִים וּבְרַעַי 11 אֲשֶׁתוֹ: וַיַּאֲמַר הַמּוֹן אֶת לְאַ-הַבְּיאָה אֲשֶׁר הֶפְלָה עַם־מְרָכֶלֶי אֶל־הֶפְשָׁתָה אֲשֶׁר־עֲשָׂתָה כִּי אִם־אוֹתָן וְגַם־לִמְחוֹר 12 אֲנִי קָרָא־לָהּ עַם־הֶפְלָה: וּכְלֹזָה אַיִלְגָּנוּ שָׁוֹחֵן לְיִ בְּכָל־עַת אֲשֶׁר אֲנִי רָאֵה אֶת־מְרָכֶלֶי הַיְהוּדִי יוֹשֵׁב בַּשְׁעַר הֶפְלָה: 13 וַיַּתְאַמְּרֵךְ לוֹ זָרְשָׁוֹ אֲשֶׁתוֹ וְכָל־אַרְבָּנוֹ יְעִשְׂיו־עַזְבָּה גְּבָה חַמְשִׁים אַמָּה וּבְבָקָר אֲמֹר לְפָלָה וַיַּתְלוּ אֶת־מְרָכֶלֶי עַל־זָהָב וּבָא עַם־הֶפְלָה אֶל־הֶפְשָׁתָה שָׁמֶן וַיַּיְצַב הַרְבֵּר לְפָנֵי הַמּוֹן וַיַּעֲשֵׂה הַעַז:

14 וַיַּאֲמַר לְזָרְשָׁוֹ אֲשֶׁתוֹ וְכָל־אַרְבָּנוֹ יְעִשְׂיו־עַזְבָּה גְּבָה חַמְשִׁים אַמָּה וּבְבָקָר אֲמֹר לְפָלָה וַיַּתְלוּ אֶת־מְרָכֶלֶי עַל־זָהָב וּבָא עַם־הֶפְלָה אֶל־הֶפְשָׁתָה שָׁמֶן וַיַּיְצַב הַרְבֵּר לְפָנֵי הַמּוֹן וַיַּעֲשֵׂה הַעַז:

א בְּלִילָה הַרְוָא נְרָכָה שְׁנַת הֶפְלָה יְיָ אָמַר לְהַבְּיאָה אֶת־סְפִיר הַוּכְלָנוֹת דְּבָרַי הַיְמִים וְיַהְיֵי נְקָרָאִים לְפָנֵי הֶפְלָה: וַיַּמְצַא בְּתוֹב אֲשֶׁר הַגִּיר מְרָכֶלֶי עַל־בְּגָתָנָא וּתְרַשְּׁשָׁנִי סְרִיסִי הֶפְלָה מִשְׁמָרוֹ הַסְּפָר אֲשֶׁר בְּקָשָׁה לְשַׁלְחָה יָר בְּפָלָה אֲחַשְׁוֹרֶז: 3 וַיַּאֲמַר הֶפְלָה מַה־נָּעֲשָׂה יְקָר וְגַרְוָלָה לְמְרָכֶלֶי עַל־זָהָב וְאַמְרוּ נְעָרִי הֶפְלָה מִשְׁרָתָיו לְאַ-נְעָשָׂה עַמּוֹ דָּבָרָה:

וַיָּאמֶר הַמֶּלֶךְ מִי בְּחֵצֶר הַבָּנָן בָּא לְהַנִּיד ⁴
 בִּידֵךְ - הַמֶּלֶךְ רְחִימָנָה לְאָמֹר לְמֶלֶךְ
 לְתִלּוֹת אֶת־מָרְכָּבָה עַל־הָעֵץ אֲשֶׁר־הָרְכָּב
 לְזַ : וַיָּאמֶר נָעָר הַמֶּלֶךְ אֱלֹהֵי הַנֶּה חַ
 הַמֶּן עַמְּרָבָד בְּחֵצֶר וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ יָבוֹא :
 וַיֹּאמֶר הַמֶּן וַיֹּאמֶר לוֹ הַמֶּלֶךְ מָה - ⁶
 לְעַשְׂוֹת בְּאִישׁ אֲשֶׁר הַמֶּלֶךְ חַפֵּץ
 בַּיּוֹקָרְוּ וַיֹּאמֶר הַמֶּן בְּלֹבֶן לְמַיְּן חַפֵּץ
 הַמֶּלֶךְ לְעַשְׂוֹת יַגְרֵר יוֹתָר מִפְּנֵי :
 וַיֹּאמֶר הַמֶּן אֶל־הַמֶּלֶךְ אִישׁ אֲשֶׁר ⁷
 הַמֶּלֶךְ חַפֵּץ בַּיּוֹקָרְוּ : יָבִיאוּ לְבַשׁ ⁸
 מַלְכָּוֹת אֲשֶׁר לְבַשׁ - בָּו הַמֶּלֶךְ וְסָיס
 אֲשֶׁר רַכֵּב עַל־יוֹרְכָּבָה וְאֲשֶׁר נָתַן נָתַר
 מַלְכָּוֹת בְּרָאָשׁוֹ : וַיָּחֶנְןַ הַלְּבָשׁ ⁹
 וְהַטְּסִים עַל־יָד - אִישׁ מַשְׂרוֹן הַמֶּלֶךְ
 הַפְּרָחָמִים וְהַלְּבָשׁוֹ אֶת־חַנְאָישׁ אֲשֶׁר
 הַמֶּלֶךְ חַפֵּץ בַּיּוֹקָרְוּ וְהַרְכִּיבָהוּ עַל־רְסָסְ
 בָּרְחוֹב הָעִיר וְקָרָא לְפָנָיו כִּכְה יַעֲשֶׂה
 לְאִישׁ אֲשֶׁר הַמֶּלֶךְ חַפֵּץ בַּיּוֹקָרְוּ : וַיֹּאמֶר ¹⁰
 הַמֶּלֶךְ לְהַמֶּן מָרוֹר קָח אֶת - הַלְּבָשׁ
 אֶת - הַסּוֹס כַּאֲשֶׁר דְּבָרָתִי וְעַשֵּׂה - בָּנָן
 לְמַרְדָּכָי תִּיהְוֶה רַיְשֵׁב בְּשַׁעַר הַמֶּלֶךְ
 אֶל־תִּפְלֵל דְּבָרְךָ מַפְלֵל אֲשֶׁר דְּבָרָתִי : וַיַּחַת ¹¹
 הַמֶּלֶךְ חַפֵּץ בַּיּוֹקָרְוּ : וַיָּשֶׁב מַרְדָּכָי ¹²
 אֶל - שַׁעַר הַמֶּלֶךְ וְהַמֶּן נָרְחֵף אֶל־בַּיּוֹתָ
 וַיִּקְרָא לְפָנָיו גַּכְהָ יַעֲשֶׂה לְאִישׁ אֲשֶׁר ¹³
 הַמֶּלֶךְ חַפֵּץ בַּיּוֹקָרְוּ : וַיָּשֶׁב מַרְדָּכָי ¹⁴
 אֶל - וְחִפּוּרְאָשׁ : וַיָּסֶבֶר הַמֶּן לְזַוְּרָשׁ
 אֲשֶׁתוֹ וְלִכְלָל . אֲרַבְיוֹ אֶת בְּלָא אֲשֶׁר
 גַּרְגָּרוֹ וַיֹּאמְרוּ לוֹ חַכְמָיו וּוֹרֶשׁ אֲשֶׁתוֹ
 אֲסִם מָרוֹעַ הַיְהוּדִים מַרְכָּבָה אֲשֶׁר
 חַלּוֹת לְנַפְלֵל לְפָנָיו לֹא - תִּגְלֵל לְ
 בַּיִּנְפּוֹל תִּפְולֵל לְפָנָיו :

II. 4. Und der König sprach: Wer ist im Hof? (denn Haman war in den Hof gegangen, draussen vor des Königs Hause: daß er dem Könige sagte, "Mardachai zu henden an den Bäumen, den er ihm gebreitet hatte.) ^{c. 5. 14.}

5. Und des Königs Knaben sprachen zu ihm: Siehe, Haman steht im Hofe. Der König sprach: Lasset ihn herein gehen.

III. 6. Und da Haman hinein kam, sprach der König zu ihm: Was soll man dem Mann thun, den der König gern wolle ehren? Haman aber gedachte in seinem Herzen: Wem sollte der König anders gern wollen ehren thun, denn mir?

7. Und Haman sprach zum Könige: Den Mann, den der König gerne wolle ehren,

8. Soll man herbringen, daß man ihm königliche Kleider anziehe, die der König pflegt zu tragen; und das roß, da der König auf reitet, und daß man die königliche crone auf sein Haupt setze;

9. Und man soll solch Kleid und roß geben in die Hand eines Fürsten des Königs, daß derselbe den Mann anziehe, den der König gerne ehren wolle, und führe ihn auf dem roß in der Stadt gassen, und lasse rufen vor ihm her; So wird man thun dem Mann, den der König gern ehren wolle.

IV. 10. Der König sprach zu Haman: Eile und nim das Kleid und roß, wie du gesagt hast; und thue also mit Mardachai, dem Jüden, der vor dem Thor des Königs sitzt; und lass nichts fehlen an allem, das du geredt hast. ^{*1 Macc. 10, 63.}

11. Da nahm Haman das Kleid und roß, und zog Mardachai an, und führte ihn auf der Stadt gassen, und rief vor ihm her: So wird man thun dem Mann, den der König gerne ehren wolle.

V. 12. Und Mardachai kam wieder an das Thor des Königs. Haman aber eilte zu Hause, trug Leide mit verhülltem Kopfe:

13. Und erzähle seinem Weibe Seres und seinen Freunden allen alles, was ihm begegnet war. Da sprachen zu ihm seine Weisen, und sein Weib Seres: Ist Mardachai vom Samen der Jüden, vor dem du zu fallen angehabt hast; so vermagst du nichts an ihm, sondern du wirst vor ihm fallen.

VI. 14. Da

VI. 14. Da sie aber noch mit ihm redeten: **וְעַד** מִרְבָּרֶם עַפּוֹ וְסִירֵי הַפְּלָךְ

הַגְּשֻׁתָּה וְיִבְחָלֵל לְהַבְיאָ אֶת־הַמָּן אֶל־

קָרְבָּנוֹתָה אֲשֶׁר־עַשְׂתָּה אֲסֹתֶר:

***c. 5. 8.**

Das VII. Capitel.

I. Der König ist Esther gnädig. II. Die bitten um der Jüden leben. III. Hamans bosheit wird ihm entdeckt.

IV. Escht kommt in den garten. V. Haman bittet um gnade bei Esther. VI. Wird gehendt.

Und da der König mit Haman kam zum mahl, das die Königin Esther gerichtet hatte; ***c. 5. 8. c. 6. 14.**

2. Sprach der König zu Esther des andern tages, da er Wein getrunken hatte: Was bittest du, Königin Esther, daß man dies gebe? und wasforderst du? auch das halbe Königreich, es soll geschehen.

II. 3. Esther, die Königin, antwortete und sprach: Hab ich Gnade vor dir gefunden, o König, und gefällst es dem König; so gib mir mein Leben um meiner Bitte willen, und mein Volk um meines Begehrens willen.

4. Denn wir sind verkauft, ich und mein Volk, daß wir vertilget, erwürget und umbracht werden; und wollte Gott, wir würden doch zu knechten und Mägden verkausst, so wollte ich schweigen, so würde der Feind doch dem König nicht schaden.

III. 5. Der König Ahasveros redete, und sprach zu der Königin Esther: Wer ist der? oder wo ist der, der solches in seinen Sinn nehmen dürfte also zu thun?

6. Esther sprach: Der Feind und Widersacher ist dieser böse Haman. Haman aber entsahte sich vor dem König und der Königin.

IV. 7. Und der König stand auf vom mahl und vom Wein in seinem Grimm, und ging in den Garten am Hause. Und Haman stand auf, und bat die Königin Esther um sein Leben: denn er sahe, daß ihm ein Unglück vom König schon bereitet war.

V. 8. Und da der König wieder aus dem Garten am Hause in den Saal, da man gefesten hatte, kam: lag Haman an der Bande, da Esther auf saß. Da sprach der König: Will er auch die Königin würgen bey mir im Hause? Da das Wort aus des Königs Mund ging, verhüllten sie Haman das Antlitz.

VI. 9. Und Harbona, der Kämmerer einer vor dem König, sprach: Siehe, es steht ein Baum im Hause Haman fünfzig Ellen hoch; den er Marbachai gemacht hatte,

וַיָּבֹא הַמֶּלֶךְ וְהַמָּן לְשִׁתּוֹת;

עַם־אֲסֹתֶר הַפְּלָךְ:

2. וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לְאַסֹּתֶר גַּט בַּיּוֹם הַשְׁנִי
בְּמִשְׁתָּה הַיּוֹם מִרְבָּרֶם שָׁאלָתָה אֲסֹתֶר
הַפְּלָךְ וְתַפְּתַח לְהָיוֹת וְמוֹת־בְּקָשָׁתָה עַד־

3. חַצִּי הַמְּלָכִית וְתַעֲשֵׂה: וְתוּעַן אֲסֹתֶר
הַפְּלָךְ וְתֹאמֶר אֶם־מִצְאָתִי חַזְבָּעִינָה
הַמֶּלֶךְ וְאֶם־עַל־הַפְּלָךְ תָּבוֹת חַטָּאת לְנַפְשִׁי

4. בְּשָׁאלָתִי וְעַמְּיִ בְּקָשָׁתִי: כִּי נִמְכְּרָנוּ
אָנָּנוּ וְעַמְּיִ לְחַשְׁמֵר לְהַרְגֵּז וְלְאֶבֶר וְאַל־
לְעַבְרִים וְלְשִׁפְחוֹת נִמְכְּרָנוּ הַחֲרָשָׁתִי
כִּי אֵין רָצֵן שָׂוֵה בְּנֵזֶק הַפְּלָךְ:

ה. וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ אֲחַשְׁרוֹשׁ נִיּוֹם לְאַסֹּתֶר
הַפְּלָךְ כִּי הוּא זֶה וְאֵיךְ זֶה הוּא אֲשֶׁר

6. מִלְאָאוֹ לְבָוֹ לְעַשּׂות כֵּן: וַיֹּאמֶר אַסֹּתֶר
אִישׁ צָר וְאוֹיב הַמָּן קָרְעָה הוּא וְהַמָּן
נִבְעָרָת מִלְפָנֵי הַפְּלָךְ וְהַפְּלָךְ:

7. וְהַפְּלָךְ גַּם בְּחִמּוֹתִי מִפְּשָׁתָה הַיּוֹם אֶל־
גַּתְתָּה הַבִּיטָּן וְהַמָּן עַמְּרָר לְבַקְשֵׁנָה עַל־

גַּפְשָׁן מִאֲסֹתֶר הַפְּלָךְ כִּי רָאָה כֵּי
כְּלָתָה אֶלְיוֹתָה מִרְבָּרֶם מִאֲתָה הַמֶּלֶךְ:

8. וְהַפְּלָךְ שָׁבָּב מִגְּנַת הַבִּיטָּן אֶל־בֵּית
מִשְׁתָּה הַיּוֹם וְהַמָּן נִפְלָא עַל־הַמֶּתֶר
אֲשֶׁר אֲסֹתֶר עַלְיהָ וַיֹּאמֶר הַפְּלָךְ הַגָּם
לְכִבּוֹשׁ אֶרְצָה־הַמָּלֶכֶת עַפְיוֹ בְּבֵית הַרְבֵּר

9. וְצָא מִפְּנֵי הַפְּלָךְ וְפָנֵי הַמָּן: וַיֹּאמֶר
חַרְבּוֹנָה אַחֲרֵי מִזְבְּחָתָה אֲשֶׁר־עַשָּׂה הַמָּן לְמַרְבֵּרִי
גַּם חַנְחָה־הַעַץ אֲשֶׂר־עַשָּׂה הַמָּן לְמַרְבֵּרִי

אֲשֶׁר־דָּבָר־שָׁב־עַל־הַפְּלָךְ עַמְּדָ בְּבִתְּהַמְּן גַּבְּהָ חַמְלָשִׂים אֲפָה וַיֹּאמֶר הַפְּלָךְ תַּלְחֵז עַל־יְהוּדָה וַיַּתְלֵל אֶת־הַמְּן עַל־הַגָּזֶן אֲשֶׁר־הַכּוֹן לְמַרְדָּכָי וְחַמְתַּת הַפְּלָךְ שָׁבָה:

Das VIII. Capitel.

1. Der König schenkt Esther Hamans haus. 11. Ist Mardachai gnädig. 111. Hört seiner gemahlin bitte an, 1V. und gewähret sie V. Der beschl wird ausgekündiger VI. Inhalt deselben. VII. Mardachai ehrt; VIII. Der Jüden freude.

בִּזְמַת הַחֹזָה נָתַן הַפְּלָךְ אֲחַשְׁוֹרֹשׁ אֶל־אַסְתָּר הַפְּלָךְ אֶרְצַ־בֵּית הַמְּן צָרָר הַיְהוּדִים וּמַרְדָּכָי בָּא לִפְנֵי הַפְּלָךְ כִּידְךָ הַגִּנְדָּר אֶסְתָּר מַהְוָה הוּא־לְךָ: וְנִסְרָה 2

הַפְּלָךְ אֶת־טְבֻעוֹתָו אֲשֶׁר הַעֲבָיר מַהְמָּן וַיַּתְהַנֵּה לְמַרְדָּכָי וַיַּקְשֵׁם אַסְתָּר אֶת־מַרְדָּכָי עַל־בֵּית הַמְּן: וַיַּתְּסַחֵּת אַסְתָּר וַיַּרְבֵּר 3

לִפְנֵי הַפְּלָךְ וַיַּתְּפִלֵּל לִפְנֵי רְגָלָיו וַחֲכָבָן וַיַּתְהַנֵּן לְזַעַם אֶת־רַעַת הַמְּן הַאֲגָגִי וְאֶת־מַחְשָׁבָתוֹ אֲשֶׁר חָשָׁב עַל־ 4

הַיְהוּדִים: וַיַּנְשַׁט הַפְּלָךְ אֶל־אַסְתָּר אֶת־ 5

שְׁרַבְתָּם הַזָּהָב וְתָכָם אַסְתָּר וַתַּעֲמֵד לִפְנֵי

הַפְּלָךְ: וַיֹּאמֶר אֶם־עַל־הַפְּלָךְ טֹוב הַ 6

וְאַסְמָמְצָאתִי חֹזֶלְפָנָיו וּכְשָׁר הַדְּבָר לִפְנֵי

הַפְּלָךְ וְטוֹבָה אֲנִי בַּעֲינָנוּ יְכַתֵּב לְהַשִּׁיבָן

אַתְּ־הַסְּפָרִים מְחַשֵּׁבָת הַמְּן בְּנֵדְרוֹלָתָא

הַאֲגָגִי אֲשֶׁר כְּתָב לְאָבָר אֶת־הַיְהוּדִים

אֲשֶׁר־בְּכָל־מְרִינּוֹת הַפְּלָचָה: כִּי־אִיכְכָּה 7

אָכֵל וּרְאִיתִי בְּרַעָה אֲשֶׁר־יִמְצָא אֶת־

עַפְנִי וְאַיְלָכָה אָכֵל וּרְאִיתִי בְּאַבְנָן

מוֹלְךָתִי: וַיֹּאמֶר הַפְּלָךְ אֲחַשְׁוֹרֹשׁ 8

לְאַסְתָּר הַפְּלָךְ וּלְמַרְדָּכָי הַיְהוּדִי הַבָּהָר בֵּית־הַמְּן נָתַתִּי לְאַסְתָּר וְאַחֲרָה תָּלוּ עַל־

הַעַץ עַל אֲשֶׁר־שָׁלַח יְדוֹ בְּיְהוּדִים:

וְאַתֶּם כְּתָבִי עַל־הַיְהוּדִים כְּתוּב 9

בְּעַיְנֵיכֶם בְּשֵׁם הַפְּלָךְ וְחַתְמֵיכֶם בְּטְבֻעָתָךְ

הַפְּלָךְ כִּי־כְתָב אֲשֶׁר־כְּתָב בְּשַׁס־הַפְּלָךְ וְנַחֲתָמוּ בְּטְבֻעָת הַפְּלָךְ אֵין לְרֹשֶׁב:

der gutes für den König getan hat. Der König sprach: Lasset ihn horen henden.

10. Also hörte man Haman an denbaum, den er Mardachai gemacht hatte. Da legte sich des Königs Zorn.

Capitel.

1. Der König schenkt Esther Hamans haus. 11. Ist Mardachai gnädig. 111. Hört seiner gemahlin bitte an, 1V. und gewähret sie V. Der beschl wird ausgekündiger VI. Inhalt deselben. VII. Mardachai ehrt; VIII. Der Jüden freude.

Un dem Tage gab der König Ahasveros der Königin Esther das haus Haman, des Jüden feinds. Und Mardachai kam vor den König: denn Esther sagte an, wie er ihr zugehöre.

II.2. Und der König thät ab seinen * finger-reiss, den er von Haman hatte genommen: und gab ihn Mardachai. Und Esther sagte Mardachai über das haus Haman. * c. 3,10.

III.3.Und Esther redete weiter vor dem König, und fiel ihm zu Fuß: und flehete ihm, daß er wegheate die bosheit Haman, des Agagters; und seine anschläge, die er wieder die Jüden erbacht hatte.

4. Und der König * reckte das güldene scepter zu Esther. Da stand Esther auf, und trat vor den König, * c. 5, 2.

5. Und sprach: * Gefället es dem König, und hab ich gnade funden vor ihm, und lfst gelegen dem König, und ich ihm gefalle; so schreibe man, daß die briefe der anschläge Hamans, des sohns Meda-tha, des Agagters, wiederrufen werden, die er geschrieben hat, die Jüden umzu-bringen in allen landen des Königs;

* c. 5, 4, 8. c. 7, 3. 6. Denn wie kann ich zusehen dem übel, das mein volk treffen würde? und wie kann ich zusehen, daß mein geschlecht um-komme?

IV.7. Da sprach der König Ahasveros zur Königin Esther; und zu Mardachai, dem Jüden: Siehe, ich habe Esther das haus Haman gegeben und ihn hat man an einenbaum gehencket, darum, daß er seine hand hat an die Jüden gelegt;

8. So schreibt nun Ihr für die Jüden, wie es euch gefällt, in des Königs namen und versiegelts mit des Königs ringe. Denn die schrift, die ins Königs namen geschrie-been und mit des Königs ringe versiegelt wurden, mußte niemand wiederrufen.

V.9. Da

V. 9. Da wurden geruffen des Königs schreiber zu der zeit den beiden monden, das ist der mond Sivan, am drey und zwanzigsten tage: und wurden geschrieben, wie Mardachai gebot zu den Jüden und zu den fürsten, laudpreisern und haupsleuten in landen von India an bis an die Mohren, nemlich hundert und sieben und zwanzig Länder; einem * teglichen lande nach seinen schriften, einem teglichen volk nach seiner sprache, und den Jüden nach ihrer schrift und sprache. * c. 1, 22.

10. Und es ward geschrieben in des Königs Ahasveros namen, und mit des Königs ringe versiegelt. Und er sandte die briefe durch die * reitende boten auf jungen mäulern: * c. 3, 15.

11. Darinnen der König den Jüden gab, wo sie in städten waren, sich zu versamlen und zu stehen für ihr leben, und zu vertilgen, zu erwürgen und umzubringen alle macht des volks und landes, die sie ängsteten, samt den kindern und weibern, und ihr gut zu rauben;

12. Auf Einen tag in allen ländern des Königs Ahasveros, nemlich am dreyzehnten tage des zwölften monden, das ist der mond Adar.

VII. 13. Der inhalst aber der schrift war: daß ein gebot gegeben wäre in allen landen, zu öffnen allen völckern; daß die Jüden auf den tag geschickt seyn solten, sich zu rächen an ihren feinden.

14. Und die reitende boten auf den mäulern ritten aus schnell und eilend nach dem wort des Königs, und das gebot ward zu schloß Susan angeschlagen.

VII. 15. Mardachai aber ging aus von dem könige in königlichen kleidern, gelb und weiß, und mit einer großen güldenen crone, angehan mit einen leinen und purpurntel: und die * Stadt Susan jauchzte und war fröhlich. * c. 3, 15.

VIII. 16. Den Jüden aber war ein licht, und freude, und wonne, und ehre kommen.

17. Und in allen landen und städten, an welchen ort des Königs wort und gebot gelanget, da ward freude und wonne unter den Jüden, wohleben und gute tage, daß viel der völcker im lande Jüden wurden: * denn die surchi der Jüden kam über sie. * i. Mof. 35, 5.

וְיִקְרָא סְפִירַתְמֵלֶה בְּעֵת רֹוחַן בְּדָשׁ
הַשְׁלִישׁ הַזָּהָרְתָשׁ סִינּוֹ בְּשִׁלּוּשׁ
וְעֶשֶׂרִים בָּוֹ וְנִחְבֵּכְלָה אֲשֶׁר צִוָּה
מְרֻדְכִּי אֶל־הַיּוֹרְדִים וְאֶל־הַאֲחַשְׁתְּרָפְנִים
וְהַפְּחוֹת וְשָׁרוֹי הַמְּרִינוֹת אֲשֶׁר מִהְרוֹ
וְעַד־פָּוֹט שְׁכָבָע וְעֶשֶׂרִים וּמִאַה מְרִיבָה
מְרִינָה וּמְרִינָה כְּנַחְתָּבָה וּסְעָם וּצְעָם
כְּלָשָׁנוֹ וְאֶל־הַיּוֹרְדִים כְּנַחְכָּבָם וּכְלָשָׁונָם:
, וְיִכְתּוּב בְּשֵׁם הַמֶּלֶךְ אֲחַשְׁוֹרָשׁ וְיִחְתָּבֵם
בְּפִטְבָּעָת הַפְּלָלָה וְיִשְׁלַח סְפָרִים בְּיַד הַרְצִים
בְּפָסּוֹתִים רַכְבֵּי הַרְכָּשָׁה הַאֲחַשְׁתְּרָפְנִים בְּנֵי
, הַרְמְפָכִים: אֲשֶׁר נִתְן הַפְּלָלָה לְהַיּוֹרְדִים
אֲשֶׁר בְּכָל־עִיר וּמִעִיר לְהַקְהָלָל וּלְעִמָּר
עַל־נְפָשָׁם לְהַשְׁמִיד לְהַרגְלָה וְלְאַבָּר
אֲחַת־כָּל־חַיל עַם וּמְרִינָה הַצְּרִים
אֶתְתָּם טָף וּנְשָׁים וּשְׁלָלָם לְכֹזֶן:
, בְּיוֹכֶן אֲחַד בְּכָל־מְרִינָה הַמֶּלֶךְ
אֲחַשְׁוֹרָשׁ בְּשִׁלּוּשׁ עַשֶּׂר לְחַרְשָׁ שְׁנִים
, בְּיוֹכֶן אֲחַד בְּכָל־מְרִינָה הַמֶּלֶךְ
לְהַפְּתָחָה בְּכָל־מְרִינָה וּמְרִינָה גָּלְאִי
לְכָל־הַעֲמִים וּלְהַיּוֹתָה הַיּוֹרְדִים
עַתְּהָרִים לְזִים הַוָּה לְהַפְּקָם מְאַיְבִּים:
, קְרִי הַרְצִים רַכְבֵּי הַרְכָּשָׁה הַאֲחַשְׁתְּרָפְנִים יָצָא
מִבְּהָלִים וּרְחוֹפִים בְּרַבֵּר הַפְּלָלָה וְהַנְּרָא
טוֹנְתָה בְּשָׁוֹשָׁן הַבִּיקָה: וּמְרֻדְכִּי
יָצָא מַלְפָנֵי הַפְּלָלָה בְּלַבְשׂ מֶלֶכֶת
תְּכִלָּתָה וְחוֹר וּמַעֲרָתָה זָהָב גְּרוּלָה
קְמַץ בְּלָא אַמְּגָד וְתְּכִרְתָּה בָּזָן וְאַרְגָּמָן וְהַעֲרִיר שְׁוֹשָׁן עַרְלָה
, וְשְׁמָחָה לְהַיּוֹרְדִים רִיחָה אָזְרָה וְשְׁמָחָה
, וְשְׁשָׁן וְזָהָר: וּבְכָל־מְרִינָה וּמְרִינָה
וּבְכָל־עִיר וּמִעִיר מְקָם אֲשֶׁר רַבְּרַה הַפְּלָלָה
וְרַחֲזָה מִגְיָע שְׁמָחָה וְשְׁשָׁן לְהַיּוֹרְדִים מִשְׁתָּחָה
וְנוֹזָם טָוב וּרְבִים מַעֲמִין הָאָרֶץ מִתְּהִירִים
כִּינְפָל פְּחַר־הַיּוֹרְדִים עַלְיהֶם :

Das IX. Capitel.

Die Jüden bringen ihre wiederfacher zum. II. Das steht unter Ester, ob sie Mutterin ist oder nicht? III. Einmal IV. Getreue Freude der Jüden. V. Das ist immer einzusehen: VI. Verschönerung: VII. Ressorten.

בשניט עשר וחמש הוּא חלש אַדְרָ א
בשלשה עשר יומֶ בָּאשֵׁר הַגִּיאָן כְּבָרָה
המלך ורחו להעתות בזום אשר שבורי
אבי היהודים לשילוט בהם ונחפה רוא
אשר ישלו היהודים הפה בשנאים:
בקהלו היהודים בעירם בכל מירינות
המלך אהשוויש לשילוח יד במקשי
רעותם ואיש לא עמר בפניהם כי
גפל חיקם על כל העם: וכל שרו
הפריניות והאהשדרפניות והפחחות ועשוי
המלך אשר לפלה מנשאים את
היהודים גידגפל פחד-מרדי עלייהם:
כיזרול מרכבי בית המלך ושמעו
חוליה בכל הפריניות כי ראייש מרדי
חוליה גורלו: ויבז היהודים בכל-
איביהם מכתחרב ותרג ואברנו ויעשוף
בשנאים ברצונם: וכמושון הבירה
הרגו היהודים ואבר חמיש מאות איש:
וاثי פרשנרא ואת רלפון ואת ר. ס. א. ט. זנרא
ויתרא אספთא: ואות פורתא ואות ארליין 8
ואות ארירתא: ואות פרטפתא 9 ס. א. ר. זנרא
ויתרא ארטיס ואות אררי ואת ר.
ויתרא עשרה בני רמן בזרהפרתא
ערר היהודים הרגו וביבה לא שלחו
אות יקס: בזום רהוּא בא
מספר הרוגים בשושן הבירה לפני
המלך: ויאמר המלך לאסתור 12
המלך בשושן הבירה הרגו היהודים
ואבר חמיש מואות אש ואות עשרה
בני רמן בשאר מירינות המלך
כח עשו ומוד שאלתך ויגעת
לה ומיה בקשורה עוז ותחש:

Um joodschen zuenden, das ist der
mond* über, am dreizehenten tage,
den des Königs wort und gebot bestimmt
mit hatte, daß man's ihm solte: eben
dasselben todes, da die feinde der Jüden
hoffeten sie zu überwältigen, wardie
sichs, daß die Jüden ihre feinde überwälti-
tigen solten. * c. 3, 7.

2. Da versamleten sich die Jüden in
ihren städten, in allen landen des Königs
Ahasveros; daß sie die hand legerten an die,
so ihnen übel wolten. Und niemand kon-
te ihnen wiederstehen: denn ihre furcht
war über alle völker kommen. * c. 8, 7.

3. Auch alle obersten in landen, und
fürsten, und landpfleger und amtleute des
Königs, erhuben die Jüden: denn die
furcht Mardachai kam über sie.

4. Denn Mardachai war groß im hau-
se des Königs: und sein gerücht erschall in
allen ländern, wie er zunahme und groß
würde. * c. 10, 3.

5. Also schlugen die Jüden an allen ih-
ren feinden mit der schwertschlacht, und
würgeten und brachten um: und thäten
nach ihrem willen an denen, die ihnen
feind waren.

6. Und zu schloß Susan erwürgeten die
Jüden, und brachten um fünf hundert
mann.

7. Dazu erwürgeten sie Parsandatha
Dolphon, Aspacha;

8. Poratha, Adalja, Arlabatha;

9. Parmastha, Arisai, Aridai, Va-
jefatha;

10. Die zehn söhne Haman, des sohns
Medarha, des Jüden feinds: aber an sei-
ne gütter legten sie ihre hände nicht.

II. 11. Zu derselben zeit kam die zahl der
erwürgeten geschloß Susan vor den König.

12. Und der König sprach zu der Königin
Ester: Die Jüden haben zu schloß Su-
san fünf hundert mann erwürget und um-
gebracht, und die zehn söhne Haman;
was werden sie thun in den andern län-
dern des Königs? Was bittest du, daß
man dir gebe? und was fordertest du mehr,
daß man thue? * c. 5, 3, 6. c. 7, 2.

III. 13. Ester

III. 13. Esther sprach: "Gefäßlets dem könig, so lasß er auch morgen die Jüden zu Susan thun nach dem heutigen gebot; daß sie die zehn söhne Haman an den baum henden." c. 1, 19.

14. Und der könig ließ also thun. Und das gebot ward zu Susan angeschlagen, und die zehn söhne Haman wurden gehendet.

IV. 15. Und die Jüden versamleten sich zu Susan am vierzehenten tage des monden Adar, und erwürgeten zu Susan drey hundert mann: aber an ihre güter legten sie ihre hände nicht.

16. Aber die andern Jüden in den ländern des königs kamen zusammen und stunden für ihre leben, daß sie ruhe schaffeten vor ihren feinden: und erwürgeten ihrer feinde fünf und siebenzig tausend, aber an ihre güter legten sie ihre hände nicht.

17. Das geschach am dreyzehenten tage des monden Adar: und ruheten am vierzehenten tage desselben monden, den machte man zum tage des wohllebens und freuden.

18. Aber die Jüden zu Susan waren zusammen kommen, beyde am dreyzehenten und vierzehenten tage: und ruheten am funfzehenten tage, und den tag machte man zum tage des wohllebens und freuden.

19. Darum machten die Jüden, die auf den dörfern und flecken wohneten, den vierzehenten tag des monden Adar zum tage des wohllebens und freuden, und sandte einer dem andern geschenke.

V. 20. Und Marbachai beschrieb diese geschichte; und sandte die briefe zu allen Jüden, die in allen ländern des königs Ahasveros waren, beyde nahen und fernen:

21. Daß sie annähmen und hielten den vierzehenten und funfzehenten tag des monden Adar jährlich;

22. Nach den tagen, darinnen die Jüden zur ruhe kommen waren von ihren feinden; und nach dem monden, darinnen ihre schmerzen in freude und ihr leid in gute tage verkehret war; daß sie dieselben halten solten für tage des wohllebens und freuden, und einer hem andern geschenke schicken, und den armen mittheilen.

13. וְהִאמֶר אֲסֹתָר אֵם - עַל - רְמָלָה טֻוב בְּתַמְנוּ גַם - מִתְהָר לְהִזְדִים אֲשֶׁר בְּשָׂלָשׁ לְעִשּׂוֹת בְּרוּת הַיּוֹם וְאֶת עִשְׂרָת בְּנֵי

14. הַמְנָן יְתַלֵּל - הַעַז : וַיֹּאמֶר הַפְּלָרָה לְהִעִשּׂוֹת בְּנֵי וְתַגְנְהוּ בֵּית בְּשָׂוִישׁ וְאֶת טַו עִשְׂרָת בְּנֵי - הַמְנָן תַּלְוֵוּ וַיַּקְהֵלְוּ הַיְהוּדִים אֲשֶׁר - בְּשָׂלָשׁ גַם בְּיֹום אַרְבָּעָה עַשֶּׂר לְחַרְש אָדָר וַיַּהֲרֹג בְּשָׂלָשׁ שְׁלָשׁ מֵאוֹת אַלְשׁ וּבְבָזָה לְאַלְחוֹתִים :

16. וְשַׁאֲר הַיְהוּדִים אֲשֶׂר בְּמִרְינוֹת הַפְּלָרָה נַקְהֵלוּ וַיַּכְנֵר עַל - נְמַפְשָׂם וְנוֹחַ מַאֲיִבָּהֶם וַיַּרְוג בְּשָׂנָאֵיהם חַמְשָׁה וְשְׁבָעִים אַלְתָּה וּבְבָזָה לְאַלְחוֹתִים : בַּיּוֹם

17. שְׁלוֹשָׁה עַשֶּׂר בְּאַרְבָּעָה עַשֶּׂר בְּזָה וְעִשָּׂה אֶת יוֹם מִשְׁתָּחָה וְשְׁמָחָה :

18. מִשְׁתָּחָה וְשְׁמָחָה : וַיַּהֲרֹגִים אֲשֶׁר בְּשָׂוִישׁ נַקְהֵלוּ בְּשָׂלָשׁ עַשֶּׂר בְּזָה וְבְאַרְבָּעָה עַשֶּׂר בְּזָה וְנוֹחַ בְּחַמְשָׁה עַשֶּׂר בְּזָה וְעִשָּׂה אֶת יוֹם מִשְׁתָּחָה וְשְׁמָחָה :

19. עַל - כֵן הַיְהוּדִים הַפְּרוּזִים הַיְשִׁיבִים בְּעָרֵי הַפְּרוּזִות עַשָּׂם אֶת יוֹם אַרְבָּעָה עַשֶּׂר לְחַרְש אָדָר שְׁמָחָה וְמִשְׁתָּחָה וְזָה וְמַשְׁלָחָן מְנוּנָה אִישׁ לְרַעַשוֹ : וַיַּכְתֵּב

מִרְבוּכִי אַתְּהַרְבִּים רְאֵלָה וַיְשַׁלֵּח סְפִירִים אֶל - כֵל - הַיְהוּדִים אֲשֶׁר בְּכֵל - מִרְינוֹת הַפְּלָרָה אַחֲשְׁוֹרֹש הַקְּרוּבִים וְהַרְחֹקִים :

21. לְקִים עַל יְהָמָם לְהִוּת עַשָּׂם אֶת יוֹם אַרְבָּעָה עַשֶּׂר לְחַרְש אָדָר וְאֶת יוֹם הַמִּשְׁחָה עַשֶּׂר בְּזָה בְּכֵל - שָׁנָה וְשְׁנָה :

22. בְּנִימִים אֲשֶׁר - נַחַו בְּהָם הַיְהוּדִים מַאֲיִבָּהֶם וְחַרְש אָדָר נַחֲפֵךְ לְהָם מִזְגָּן לְשְׁמָחָה וּמִאָבֵל לְיֹם טֻוב לְעִשּׂוֹת אָזְנָם יְמִי מִשְׁתָּחָה וְשְׁמָחָה וּמַשְׁלָחָן מְנוּנָה אֲשׁ לְרַעַשוֹ וּמַפְנִינָה לְאַכְיִינִים :

וְכָבֵל הַיּוֹדִים אֶת אָשָׁר - הַחֲלָה ^{๒๓}
לְעַשְׂתָּוֹת וְאֵת אָשָׁר - בְּתַב מְרוּכִי אֱלֹהָם:

כִּי חָמָן בָּנָי - רְפֹרְתָּא הָאָגָן צָרֵר כָּל - ^{๒๔}
הַיּוֹדִים חָשַׁב עַל - הַיּוֹדִים לְאָבָרָם
וְחַפֵּל פּוֹרָה הוּא הַגּוֹל לְחַפֵּם וְלְאָבָרָם:

הַיּוֹל ^{๒๕}

בְּבָאָה לִפְנֵי הַפְּלָה אָמַר עַס-כָּה
לְסֶפֶר יְשֻׁב מְחוּשָׁבָתוֹ הָרָעָה אָשָׁר-
חָשַׁב עַל - הַיּוֹדִים עַל - רַאשׁ
וְתַלְוָו אָתוֹ וְאֶת-בְּנֵיו עַל - הַעַז :

עַל - בָּנָי קָרָאו לִימָוֹת הָאֱלֹהָה פּוֹרָה ^{๒๖}
עַל - שֵׁם הַפּוֹרָה עַל - בָּנָי דְּבָרָיו
הַאֲגָרָת הָזָאת וּמָה - רַאוּ עַל - לְכָבָה וּמָה
הַגִּיעַ אֲלֵיכֶם: קִימָיו וּקְבָּלָה ^{๒๗} הַיּוֹדִים
עַלְיָהֶם וְעַל - וּרְעָם וְעַל כָּל - הַגְּלִילִים
עַלְיָהֶם וְלֹא יַעֲבוֹר לְהַיּוֹת עֲשָׂם אַת-שְׁנִי
הַיּוֹם הָאֱלֹהָה כְּכָתְבָם וּכְמַנְטֵם בְּכָל-שְׁנִיה

וְשְׁנִיה: וְהַיִּמְּטָף הָאֱלֹהָה נְגָרִים ^{๒๘}
וְנְעָשִׁים בְּכָל-דָּרֶךְ וְלֹרֶז מְשֻׁחָה וּמְשֻׁפָּחה
מְרִינָה וּמְרִיבָה וּעֵיר וּגְעַר וּמִי הַפּוֹרָים
הָאֱלֹהָה לֹא יַעֲבֹר מִתּוֹתָה הַיּוֹדִים וּכְרָם
לְאַ-יְסִיף מְטוּרָעָם: וְנִכְתַּב אַסְתָּר הַפְּלָנֶה ^{๒๙} ח' רְבִיא

וַיְשַׁלֵּח סְפִירָם אֶל - כָּל - הַיּוֹדִים אֶל - ל
שְׁבַע וּשְׁרִיס וּמְאָה מְרִינָה מְלָכָות
אֲחַשְׁרוֹש דְּבָרָיו שְׁלָום וְאֶתֶּת: לְקִים ^{๓๐}
אֶת - יְמֵי הַפּרִים הָאֱלֹהָה בּוֹמְפִרְחָם כְּאַשְׁר
קִים עַלְיָהֶם מְרוּכִי הַיּוֹדָר וְאַסְתָּר
הַפְּלָנֶה וְכָאָשָׁר קִימָיו עַל - נְפָשָׁם
וְעַל - וּרְעָם דְּבָרָיו הַצּוֹנוֹת וּמְנֻתָּם:
וּמְאָמָר אַסְתָּר קִים דְּבָרָיו הַפּרִים ^{๓๑}

הָאֱלֹהָה וּמְנֻתָּם בְּסֶפר:

23. Und die Jüden nahmen an, das sie angefangen hatten zu thun und das Mardachai zu töten schickte:

24. Wie Haman, der sohn Mardacha, der Agagiter, aller Jüden feind, gedacht hatte alle Jüden umzubringen; und das loos werfen lassen, sie zu schreden und umzubringen; ^{* c. 3,7.}

25. Und wie Esther zum könige gegangen war und geredt, daß durch briese seine böse anschläge, die er wieder die Jüden gedacht, auf seinen kopf gekehret würden; und wie man ihn und seine söhne an denbaum gehänget hätte. ^{* c. 7,10.}

26. Daher sie diese Tage Purim nennen: nach dem namen des looses, nach allen worten dieses briese, und was sie selbst gesehen hatten und was an sie gelanget hatte.

27. Und die Jüden richteten es auf und nahmens auf sich, und auf ihren samen, und auf alle, die sich zu ihnen thäten: daß sie nicht übergehen wolten, zu halten diese zween Tage jährlich, wie die beschrieben und bestimmet wurden;

28. Dass diese Tage nicht zu vergessen, sondern zu halten seyn bey kindestindern, bey allen geschlechten in allen ländern und städten. Es sind die Tage Purim: welche nicht sollen übergangen werden unter den Jüden, und ihr gedächtniß nicht umkommen bey ihrem samen.

VI. 29. Und die königin Esther, * die tochter Abihail, und Mardachai, der Jude, schrieben mit ganzer gewalt, zu bestätigen diese andern brief von Purim; ^{* c. 2,15.}

30. Und sandte die briese zu allen Jüden in den hundert und sieben und zwanzig ländern des königreichs Ahasveros, mit freundlichen und treuen worten:

31. Dass sie bestätigten diese Tage Purim, auf ihre bestimmte zelt, wie Mardachai, der Jude, über sie bestätiget hatte, und die königin Esther, wie sie auf ihre seele und auf ihren samen bestätiget hatten, die geschichte der fasten und ihres schrerens.

VII. 32. Und Esther befahl die geschichte dieser Purim zu bestätigen, und in ein buch zu schreiben.

Das X. Capitel.

I. Ahasveri schaltung. II. Mardachai holtet.

Und der König Ahasveros legte zins
aufs Land, und auf die Inseln im
meer.

2. Aber alle Werke seiner Gewalt und
macht, und die * grosse Herrlichkeit Mar-
dachai, die ihm der König gab: siehe, das
ist geschrieben in der Chronica der Könige
in Meden und Persen. c. 8, 15.

II. 3. Denn Mardachai, der Jude, war der
ander nach dem König Ahasveros; und
groß unter den Jüden, und angenehm un-
ter der Menge seiner Brüder: der für sein
Volk gutes suchte, und redete das Beste
für allen seinen Samen.

Ende des Buchs Esther.

Das Buch Hiob.

Das I. Capitel.

- I. Anzeige, wer Hiob gewesen, seine Kinder, Reichtum und Gottesfurcht. II. Wird vom Satan verklagt.
 III. Der ihn an Gütern anzugreifen erlaubnis empfängt; IV. Böse einflussende
 Zeitungen deshalb, V. Hiobs Geduld und Gelassenheit.

S war ein Mann im Lande U, der hieß Hiob: derselbe war schlecht und recht, Gottesfurchtig, und meidete das böse.

2. Und zeugte sieben Söhne, und drei Töchter.

3. Und seines Viehs war sieben Tausend Schafe, dreißig Tausend Camel, fünf Hundert Stiere, und fünf Hundert Eselinnen, und sehr viel Gesindes: und er war herrlicher, denn alle, die gegen Morgen wohneten,

4. Und seine Söhne gingen hin und machten wohlleben, ein jeglicher in seinem Hause auf seinen Tag: und sandten hin und luden ihre drei Schwestern, mit ihnen zu essen und zu trinken.

5. Und wenn ein Tag des wohllebens um war, sandte Hiob hin, und heiligte sie; und machte sich des Morgens früh auf, und opferte Brandopfer nach ihrer aller Zahl: Denn Hiob gedachte: Meine Söhne möchten gesündigt, und Gott gesegnet haben in ihren Herzen. Also thut Hiob alle Tage.

II. 6. Es begab sich aber auf einen Tag: da die * Kinder Gottes kamen, und vor den HERRN traten, kam der Satan auch unter ihnen. c. 2, 1.

ג' אפסיק
אחשורוש
קר
ת' בדורנא

א וְשָׁמֵן רַמְלָה אֲחַשְׁרָשׁ מִסּ עַל-
הָאָרֶץ וְאֵין תִּים :
בְּכָל-מִעֵשָׂה תִּקְמֹנוּ גִּבְוָרוֹתָן וּפְרָשָׁתָן
גִּרְלָתָן מְרָכָי אֲשֶׁר גַּדְלוּ רַמְלָה הַלְּזָא -
הַסּוּם כְּתוּבָם עַל-סְפָר דְּבָרָיו הַיּוֹםִים
לְמִלְכֵי מָרֵי וּפְרָס : כִּי מְרָכָי
הַיְהוּדִי מְשֻׁנָּה לְמִלְמָה אֲחַשְׁרָשׁ וּגְרוּלָן
לְיהוּדִים וּגְרוּלִי לְרֹב אָחָיו דָּרְשָׁן טָבָן
לְעַמּוֹ וּרְבֵרֶ שָׁלוֹם לְכָל-זָרוּן :

א וְיַעֲשֵׂה אָרֶץ הָיָה בָּאָרֶץ - עַזְ אִזְבָּ
בְּשָׁמוֹ וְהַיָּה הָאֵישׁ הַרְחִיא אֶתָּם
בְּנֵי אָרֶץ וּשְׁרֵר וּירָא אֱלֹהִים וּסְרָר
בְּנֵי אָרֶץ מְרָעָה: וַיְהִי יָלֵד לְזָהָב
בְּנִים וּשְׁלָשׁ בְּנָות: וַיְהִי מִקְנָהוּ שְׁבעָת
אַלְפִירְצָאָן וּשְׁלָשָׁת אַלְפִי גִּמְלִים וּחַמְשָׁת
מִאוֹת צָמָר-בְּקָר וּחַמְשָׁת מִאוֹת אַתָּנוֹת
וּבְנָהָרָה מִאָר וַיְהִי הָאֵישׁ הַרְחִיא
גְּרוּל מִפְלָה-בְּנִינְקָרָם :
וְהַלְכוּ בְּנָיו וּעְשׂוּ מִשְׁתָּחָה בַּיּוֹם
וּשְׁלַחוּ וּקְרָאוּ לְשְׁלָשָׁת אַחֲתִיתָם לְאַבְלָת
וּלְשְׁתּוֹת עַמּוּם : וַיְהִי כִּי הַקְּרִיפָ
יָמָיו הַמִּשְׁתָּחָה וּשְׁלָחָ אִזְבָּן וּקְרִישָׁם
וּהַשְׁכִּים בְּבָקָר וּרְעוּלָה עַלְוָת מִסְפָּר כָּל-
כֵּי אָמַר אִזְבָּן חַטָּאת בְּנֵי וּבְרָכָו אֱלֹהִים
בְּלִבְנָם כִּכְחָה יִעַשְׂה אִזְבָּן כָּל-הַיּוֹם
וַיְהִי הַיּוֹם וַיָּבֹא בְּנֵי הָאֱלֹהִים לְהַעֲצָב
עַל-יְהוָה וּבְאָזְסָן - רַשְׁתָּן בְּתוּבָם :

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֱלֹהִים לְשָׁטָן מֵאַן תִּבְאֶל
וַיֹּעַן הַשְּׁטָן אֶת־יְהוָה וַיֹּאמֶר

מִשְׁאַת בָּאָרֶץ וְמִתְחַלֵּל בָּהּ :

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֱלֹהִים לְשָׁטָן שְׂמֹת לְפָנֶיךָ
עַל־עֲבָרִי אַיּוֹב כִּי אֵין בָּאָרֶץ אִישׁ תָּם וַיֹּשֶּׁר וַיַּרְא אֱלֹהִים וְסָרְמָרָעָה :

וַיֹּעַן הַשְּׁטָן אֶת־יְהוָה וַיֹּאמֶר
הַחֲסָם וַיַּרְא אַיּוֹב אֶלְيָהוּ :

הָלָא אָתָּה שָׁכַת בְּעֵרוֹן וּבְעֵד־בְּנֵיו וּבְעֵד יְ אָתָּה קָרֵ

כָּל־אֲשֶׁר־לֹא מִסְכִּיב מִعְשָׂה יְרוּן בְּרַכְתָּךְ
וּמִקְנָהוּ פָּרָץ בָּאָרֶץ : וְאַוְלָם שָׁלָחָ-

נָא יְרָה וְגַע בְּכָל־אֲשֶׁר־לֹא אָס־לֹא
עַל־פְּנֵיכָה וּבְרַכְתָּךְ : וַיֹּאמֶר יְהוָה אֱלֹהִים

הַשְּׁנִינָה הַנָּהָר כָּל־אֲשֶׁר־לֹא בִּירָה רַק
אָלוֹן אֱלֹהִים תָּשַׁלֵּח יְרָה וַיַּצֵּא הַשְּׁטָן

מִעֵם פָּנֵי יְהוָה : וַיַּרְא הַיּוֹם וּבְכָל־יּוֹם
אֲכָלִים וְשַׁתִּים יוֹן בְּבֵית אֲחִיכָּם חֲבָרוֹן :

וּמִלְאָךְ בָּא אֱלֹהִים וַיֹּאמֶר הַבְּקָר תְּנוּ
חַרְשׂוֹת וְהַאֲתָנָזֹת רְעוֹת עַל־יְרִיחָם :

וְתִפְלֵל שְׁבָא וְתִקְחָם וְאַת־הַגְּנֻעִים טו
הַפּוּ לְפִי־חַרְבָּה נְאַמְלָתָה רַק־אַנְיָ

לְבָרֵי לְהַנִּיר לְהָ :
עֹרוֹן וְהַמְּרָבֵר וְוָה בָּא וַיֹּאמֶר אָש אֱלֹהִים

בְּפָלָה מִזְדְּהָשִׁים וְהַבָּרָע בְּצָאן וּבְגַעֲרִים
וְהַאֲכָלִים וְאַמְלָתָה רַק־אַנְיָ לְבָרֵי לְהַגִּיד

לְהָ : עֹרוֹן וְהַמְּרָבֵר וְוָה בָּא וַיֹּאמֶר
כִּשְׁפִּים שְׁמוֹן שְׁלָשָׁה רָאשִׁים וַיִּפְשְׁטוּ

עַל־הַגְּנִילִים נִקְחָם וְאַת־הַגְּנֻעִים
הַפּוּ לְפִי־חַרְבָּה נְאַמְלָתָה רַק־אַנְיָ

לְבָרֵי לְהַגִּיד לְהָ : עֹרוֹן וְהַמְּרָבֵר וְוָה
בָּא וַיֹּאמֶר בְּנִיאָה וּבְגַוְרִית אֲכָרִים

וְשַׁתִּים יוֹן בְּבֵית אֲחִיכָּם דָּבָר :

וְהַגָּה רֹוח גְּזֹלָה גְּאָה מִזְבְּחָה וְמִדְבָּר :

וְהַגָּה רֹוח גְּזֹלָה גְּאָה מִזְבְּחָה וְמִדְבָּר :

7. Der **HEW** aber sprach zu dem satan: Wo kommst du her? Satan antwortete dem **HEW**, und sprach: Ich habe das land umher durchzogen.
¶ **Der. 5. 8.**

8. Der **HEW** sprach zum satan: Hast du nicht acht gehabt auf meinen knecht hiob? Denn es ist seines gleichen nicht im lande, schlechte und rechte, gottesfürchtig, und meidet das böse. ¶ **C. 2. 3.**

9. Satan antwortete dem **HEW**, und sprach: Meinst du, daß **Hiob** umsonst Gott fürchtet?

10. Hast Du doch ihn, sein haus und alles, was er hat, rings umher verwahret. Du hast das werk seiner hände gesegnet, und sein gut hat sich ausgebreitet im lande.

11. Aber recke deine hand aus, und taste an alles, was er hat: was gült's, er wird dich ins angesicht segnen?

III. 12. Der **HEW** sprach zum satan: Siehe, alles, was er hat, sei in deiner hand; ohn allein an ihm selbst lege deine hand nicht. Da ging der satan aus von dem **HEW**.

IV. 13. Des tages aber, da seine söhne und tochter aßen und trunken wein in ihres bruders hause, des erstgeborenen;

14. Kam ein bock zu **Hiob**, und sprach: Die rinder pfügeten, und die eselinnen gingen neben ihnen an der weide;

15. Da fielen die aus dem reich Arabla herein, und nahmen sie, und schlugten die knaben mit der schärfe des schwertes; und ich bin allein entrungen, daß ich dirs ansagte.

16. Da der noch redete, kam ein anderer und sprach: Das feuer Gottes fiel vom himmel, und verbrante schafe und knaben, und verzehrte sie; und ich bin allein entrungen, daß ich dirs ansagte.

17. Da der noch redete, kam einer und sprach: Die Chaldäer machten drey spießen, und überfielen die camele, und nahmen sie, und schlugten die knaben mit der schärfe des schwertes; und ich bin allein entrungen, daß ich dirs ansagte.

18. Da der noch redete, kam einer und sprach: Deine söhne und tochter aßen und trunken im hause ihres bruders, des erstgeborenen;

19. Und siehe, da kam ein grosser wind von der wüsten her, und stieß

stieß auf die vier ecken des hauses und warf auf die knaben, daß sie stürzen; und ich bin allein entkommen, daß ich dir's angeklage.

V. 20. Da stand Job auf, und zerriss sein Kleid, und rauftete sein Haupt, und fiel auf die Erde, und betete an, *Esr. 9,3.

21. Und sprach: Ich bin nackt von meiner mutter leibe kommen, nackt werde ich wieder dahin fahren; der HERR hat gegeben, der HERR hat genommen: der Name des HERRN sei gelobet.

*Pred. 5, 14. 1 Tim. 6, 7.
22. In diesem allen sündigte Job nicht, und thät nichts thörlisches wieder Gott.

Das II. Capitel.

I. Der Satan meinet an Job durch plage an seinem eigenen leibe etwas zu gewinnen: II. Erlangt vergnügung dazu, III. und schlägt ihn mit blattern. IV. Drey freunde kommen und klagen.

Gs begab sich aber des tages: da die Kinder Gottes kamen und traten vor den HERRN, daß Satan auch unter ihnen kam und vor den HERN trat. *c. 1, 6.

2. Da sprach der HERR zu dem Satan: Wo kommst du her? Satan antwortete dem HERRN, und sprach: Ich habe das Land umher durchzogen. *1 Pet. 5, 8.

3. Der HERR sprach zu dem Satan: Hast du nicht acht auf meinen knecht Job gehabt? Denn es ist seines gleichen im Lande nicht, *schlecht und recht, gottesfürchtig, und meidet das böse, und hält noch vest an seiner frömmigkeit; du aber hast mich beweget, daß ich ihn ohn ursach verderbet habe. *c. 1, 1, 8.

4. Satan antwortete dem HERRN, und sprach: Haut für haut; und alles, was ein mann hat, läßet er für sein leben.

5. Aber recke deine hand aus, und taste sein gebein und fleisch an: was gilts, er wird dich ins angesicht segnen?

II. 6. Der HERR sprach zu dem Satan: Siehe da, er sey in deiner hand; doch schone seines lebens.

III. 7. Da fuhr der Satan aus vom angesicht des HERRN, und schlug Job mit bösen schweren von der Fußsohlen an bis auf seine scheitel. *Esr. 1, 6.

8. Und er nahm eine scherben, und schabete sich, und saß in der aschen.

9. Und sein weib sprach zu ihm: Haltest du noch vest an deiner frömmigkeit? Ja, segne Gott und stirb. *c. 19, 17.

וְגַע בָּאֶרֶב פְּנֵי חֲבִית וּפְלָעַל -
הַגּוֹרָם וַיְמַתֵּן גַּסְפָּלָתָה רַק אַנְיָן
כַּלְבָּר לְהַגֵּר לְהָ : גִּיקָּם אַיּוֹב וַיְקַרְעַ

אַת מְעַלְוָה וַיְגַן אֶת דָּאַשׁוֹ וּפְלָא אֶרְצָה
הַר אֶת וּמְשַׁתְּחוֹ : וַיֹּאמֶר עַרְטָם יְצַרְתִּי מִבְּטָן
קֶץ מִזְמָרָה וְעַרְטָם אֲשִׁיב שְׁפָתָה יְהֹוָה נָתָן
וְיְהֹוָה לְקַח יְהִי שַׁם יְהֹוָה מִבְּרָה :

22 בְּכָל - וְאַת לֹא - חַטָּאת אַיּוֹב וְלֹא -
נָתַן תִּמְלָה לְאֱלֹהִים :

Das II. Capitel.

א וַיַּעֲשֵׂה הַיּוֹם וַיַּבָּא בְּנֵי הָאֱלֹהִים
לְהַתִּיצְבָּעַל - יְהֹוָה וַיַּבָּא גַּם הַשְּׁטָן

בְּתַלְמָס לְהַתִּיצְבָּעַל - יְהֹוָה : וַיֹּאמֶר
יְהֹוָה אֶל הַשְּׁטָן אַи מָוֹת תְּבָא וַיַּעֲשֵׂה
הַשְּׁטָן אֶרְז - יְהֹוָה וַיֹּאמֶר כִּשְׁט בָּאָרֶץ

3 וַיַּהַרְחֵלָה בָּהּ : וַיֹּאמֶר יְהֹוָה אֶל
הַשְּׁטָן הַשְׁמִית לְבָקָא אֶל - עַבְרֵי אַיּוֹב כִּי

אָنֹכִי בְּאָרֶץ אִישׁ תְּמָם וַיַּשְׁרֵר יְהֹוָה
אֱלֹהִים וּסְרֵר מְרַע וּעֲרֵב מְחֻזָּק
בְּחַפְטוֹ וְתִסְתְּחַנֵּי בָּוּ לְכָלְעוֹן חַנְמָס :

4 וַיַּעֲשֵׂה הַשְּׁטָן אַת יְהֹוָה וַיֹּאמֶר עֹז בְּעֵד
עֹז וְכָל אֲשֶׁר לְאַשְׁר יְמִין בְּעֵד נַפְשׁוֹ :

ה אַיִלָּם שְׁלָח - נָא בְּרֵךְ וְגַע אֶל - פְּנֵי
וְאֶל - בְּשָׂרוֹ אַס - לָא אֶל - פְּנֵי

6 בְּרֵכָה : וַיֹּאמֶר יְהֹוָה אֶל - הַשְּׁטָן
חַטָּאת בְּרֵיכָה אֶחָת אֶת נַפְשׁוֹ שְׁמָר :

7 וַיַּצְאֵה הַשְּׁטָן מִואַת פְּנֵי יְהֹוָה וְנִיחַת אֶת
אַיּוֹב בְּשַׁחַן רַע מִקְרָב רְגָלָיו עַר קְרָבָיו ;
וְעַד קְרִי

8 וַיַּקְרַח - לְזַעַר חַרְשׁ לְהַתְגַּר בָּנו וְהַוָּא
וַיָּשַׁב בְּתוֹךְ הַאֲפָר :

9 וַיֹּאמֶר לוֹ אֲשֶׁר עַרְתָּךְ מִתְוִיק בְּהַקְרִיב
בְּרֵה אֱלֹהִים זְמָרָה :

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים בְּרֵבָר אָחָת הַגְּבָלָה
וְרַבָּר גָּם אַת־הַפּוֹב נְקַבֵּל מֵאָת־
הַאֲלֹהִים וְאַת־הַרְעָע לֹא נְקַבֵּל בְּכָל־
אָת־לֹא חִטָּא אִזְׁבָּשְׁתָּיו :

וַיִּשְׁמֻעוּ שְׁלֹשָׁת רְעֵי אִזְׁבָּשְׁתָּיו אֶת־כָּל־
הַחֲדַת הַוְאָת הַבָּא עָלָיו וַיָּבֹא אִישׁ
מִפְּקָמוֹ אֶלְيָתוֹ הַתְּמִנִּי וּבְלִדְרַת הַשְׁוֹחֵן
וַצּוֹפֵר הַנְּעַמְתִּי וַיַּעֲרֹז יְחִידָוּ לְבָנוֹ
לְנוֹרָה לֹן וְלְנַחְמוֹ :

וַיֹּשֶׁא אַת־עִנְיָנָם מִרְחֹק וְלֹא הַכִּירָהוּ
וַיֹּשֶׁאוּ נָזְלָם וַיַּבְּפִי וַיַּקְרְעָו אִישׁ מִעָלָיו
וַיַּזְרְקִי עַפְרָע עַל־רָאשָׁהָם הַשְׁמִינָה:
וַיָּשֶׁבּוּ אַתָּה לְאָרֶץ שְׁבָעָתָן יְמִינָם
וְשְׁבָעָתָן לְיָלוֹת וְאַזְן־דָּבָר אַלְיוֹ דָבָר
כִּי רָאוּ כִּי־גָּרְלָל תְּכָאָב מָאָד:

Das III. Capitel.

I. Job verflucht seinen geburtstag.

II. Wünscht sich den tod.

III. Besusget das menschliche elend.

Darnach that Job seinen mund auf,
und verfluchte seinen tag.

2. Und Job sprach:

3. Der *tag müsse verloren seyn, darin ich geboren bin; und die nacht, da man sprach, es ist ein mäpplein empfan-
gen. * c. 10. 18. Jer. 20. 14.

4. Derselbe tag müsse finster seyn, und Gott von oben herab müsse nicht nach ihm fragen; kein glanz müsse über ihn scheinen.

5. Finsternis und dunkel müssen ihn überwältigen, und dicke wolken müssen über ihm bleiben; und der dampf am tagen mache ihn greflich.

6. Die nacht müsse ein dunkel einnehmen; und müsse sich nicht unter den tagen des jahrs freuen, noch in die zahl der monden kommen.

7. Siehe, die nacht müsse einsam seyn und kein jauchzen darinnen seyn.

8. Es verfluchen sie die verflucher des tages, und die da bereit sind zu erwecken den Leviathan.

9. Ihre sterne müssen finster seyn in ih-
rer demmerung; sie hoffe aufs licht, und komme nicht; und müsse nicht sehen die augenbrunn der morgentöthe:

10. Das

10. Er aber freut ja die Dureck,
wie die nützlicher weiber reben; haben
wie gutes empfangen von Gott; und fol-
ten das böse nicht auch annehmen? Ja
* bielem allen verfluchter Job nicht
mit seinen lippen. * c. 1. 22.

IV. 11. Da aber die drei freunde Jobs ha-
reten alle das unglück, das über ihn kom-
men war: kamen sie, ein leglicher aus sei-
nem ort; * Eliphaz von Teman, Bildad
von Suah, und Zophar von Naera. Denn
sie wurden eins, daß sie kämen ihn zu fla-
gen und zu trösten. * 1. Mos. 36. 4. 15.

12. Und da sie ihre augen aufhuben von
ferne, kenneten sie ihn nicht: und huben auf
ihre stimme und weineten; und ein legli-
cher zerriß sein kleid, und sprengeten erde
auf ihr haupt gen himmel.

13. Und sassen mit ihm auf der erden sie-
ben tage und sieben nächte, und redeten
nichts mit ihm: denn sie sahen, daß der
schmerz sehr groß war.

10. Dass sie nicht verschlossen hat die
sicht meines leibes, und nicht verborgen
das unglae vor meinen augen.

11. Warum bin ich nicht gestorben von
mutterleibe an? warum bin ich nicht um-
kommen, da ich aus dem leibe kam?

12. Warum hat man mich auf den
schoos gesetzt? warum bin ich mit brü-
sten gesäugt?

13. So läge ich doch nun und wäre still-
le, schließe und hätte ruhe:

14. Mir den königen und rathsherrnen
auf erden, die das müste bauen;

15. Oder mit den füsten, die gold ha-
ben und ihre häuser voll silbers sind;

16. Oder wie eine unzeitige geburt ver-
borgen, und nichts wäre; wie die jungen
kinder, die das licht nie gesehen haben.

17. Daselbst müssen doch aufhören die
gottlosen mit toben: daselbst ruhen doch,
die viel mühe gehabt haben.

18. Da haben doch mit einander friede
die gefangenen, und hören nicht die stimme
des drengers.

19. Da sind beyde klein und groß, knechte
und der von seinem herrn frey gelassen ist.
III. 20. Warum ist das licht gegeben dem
mühseligen, und das leben den betrübten
herzen?

21. (Die des todes* warten, und kommt
nicht; und grüben ihn wol aus dem verbor-
genen: *Offenb. 9, 6.

22. Die sich fast freuen; und sind frö-
lich, daß sie das grab bekommen.)

23. Und dem mann, des weg verborg-
gen ist und Gott vor ihm denselben be-
deckt?

24. Denn * wenn ich essen soll, muß ich
seufzen: und mein heulen fähret heraus
wie wasser. *Ps. 102, 10.

25. Denn das ich gefürchtet habe, ist über
mich kommen: und das ich sorgete, hat
mich trostet.

26. War ich nicht glückselig? war
ich nicht sein stille? hatte ich nicht gute
ruhe? Und kommt solche unruhe.

Das IV. Capitel.

I. Eliphas der erste freund, bestrafft Job wegen seiner weichmuthigkeit, II. auch wegen der heuchelei:
III. und lehret, daß kein mensch ohne tadel, und gerecht vor Gott sei.

Da antwortete Eliphas von The-
man, und sprach:

בְּנֵי לֵא סָנֶר חַלְעַת בְּטַעַן חַפְתָּר עַמְלַ מְעִינִי:

כְּלֹתָה לֹא מְתֻמָּם אַמְתָּת מְבָטָן תְּזַהֲרִי וְאַגְּרוּ:

דְּמָרוּעַ קְוּמָנִי בְּרָגִים וְמוֹה - שְׁלִים בְּנֵי אַיָּקָ:

כְּבִי - עַתָּה שְׁכַבְתִּי וְאַשְׁקָוֹת יְשַׁנְתִּי אָז

דְּיָלוֹחַ לִי: עַם - מְלָכִים וּוְעַצְיִ אָרֶץ
טוֹהָבָנִים חַרְבָּות לָמוֹ: אוֹ עַם - שָׂרִים
זָהָב לָהֶם הַמּוּמָלָאִים בְּתִיחָם נְסָף :

אוֹ כְּנֶפֶל טָמוֹן לֹא אַחֲרָה בְּעַלְלִים
לֹא - רְאֹפֵ אֹור :

וְשֵׁם רְשָׁעִים חַרְלוּ גָּנוֹ וְשֵׁם יְנוּחוֹ
יְגַעַי לְחָ:

זְהַרְדָּ אָסִירִים שָׁאָנָנוּ לֹא שְׁמָעוּ קֹול
נְגַשׁ:

חַטָּאָן וְגַרְוָל שֵׁם הוֹא יַעֲבֵר חַפְשִׁי
כְּמַאֲרָנוֹ: לְפָרָה וְתוֹן לְעַמְלַ אֹור
זָחִים לְמַרְיִ נְפָשָׁ:

כְּחַמְתָּפִים לְפָנָת וְאַיְנָגָן וְחַפְרָה
מְמַטְמָנוֹנִים :

כְּחַשְׁמָחִים אַלְיָ גִּיל יְשִׁישָׁוּ כִּי יִמְצָא
זִקְרָר : לְגַבֵּר אֲשֶׁר - דָּרְפָּן בְּסַפָּרָה
וִיסְהָ אֱלֹהָ בָּעֵרָן :

כְּפִי - לְפָנִי לְחַמִּי אֲנַחֲתִי תָּבָא וַיַּתְבִּי
כְּנָמִים שָׁאָנָתִי :

כְּה כִּי פְּחַד פְּחַרְתִּי וַיַּאֲרִי וְאַשְׁר יָגַרְתִּי
יָבָא לִי:

לֹא שְׁלוֹתִי וְלֹא שְׁקַטִּי וְלֹא
נְחַזֵּי וְיָבָא גָּנוֹ:

א וַיַּעֲשֵׂנִי אֶלְפָנִי הַתִּמְנָנִי וַיֹּאמֶר:

סֶסֶס

2. Du

מִנְחָה נֶגֶר אֱלֹהִים תַּלְאָה וְתַגֵּר מְבָלִין ۲
מִי יָגֵל :

הַנֶּה יִסְרָתְּ רַבִּים וְרַבִּים גְּנוּם רַפּוֹת תַּחַק : ۳
בְּשָׁלָל וְכִימָן סָלָה וּבְרַכִּים בְּרֻוָת ۴
תָּאַמְּשָׁה :

כִּי עֲתָה ! תִּבוֹא אֱלֹהִים וְתַלְאָה
תְּגַעַגְעֵךְ וְתַבְּהַל :

תְּלָא . יְרָאָתָךְ כְּסָלָתָךְ תְּקֻנָתָךְ וְתַם ۶
רַכְבָּה :

זָכָר־נָא מַיְהָא נָעַד אָבָר וְאִמְּפָה ۷
יְשָׁרוּם נְכָתָרוּ :

בְּאַשְׁר רָאָתִי חָרְשֵ׀י אָנוֹ וּרְעֵי עַמְּלָל ۸
יְקַצְרָרוּ :

מְנַשְּׁמָרָתְּ אֱלֹהִים יְאָבָרְיָה וּמְרוֹתָה אָפָּו ۹
יְכָלָה :

שָׁאָגָתְּ אֲרָיוָה וְקוֹל שָׁחָל וְשָׁעֵן ۱۰
בְּפִירִים נְתָעוּ :

לִישָׁ אָבָר מְבָלִי־טָרָף וּבְנֵי לְבִיאָה ۱۱
יְתִפְרְרוּ :

וְאָלִי בְּבָר יְגָנָב וְתַקְהָ אָנִי שְׁמָץ ۱۲
מְנָרוּה :

בְּשָׁעָפִים מְחוֹזָנוֹת לִילָה בְּגַפְלָל תְּרַקְמָה ۱۳
עַל־אֲנָשִׁים :

פְּחַד בְּקָרָאָנִי ۱۴
וּרְעָה וּרְבָעַצְמוֹתִ הַפְּחוֹר :

וּרְוֹתָה עַל־פְּנֵי זְחָלָף תְּסִפְרָר שְׁעָרָתָךְ ۱۵
בְּשָׁרֵי :

יַעֲמֹד ۱ וְלֹא־אָלֵיר מְרָאָהוּ תְּמִינָה ۱۶
לְנֶגֶר עַגְגִי דְּמָמָה וְקוֹל אַשְׁמָעָה :

הָאָנוֹשָׁ מְאָלוֹהָ יִצְרָק אָס־מְעָשָׂהוּ ۱۷
יִתְחַרְגּוּבָר :

זָהָן בְּעַבְרִיוָה לֹא יַאֲמִין וּבְמַלְאָכָיו ۱۸
יְשִׁים תְּהִלָתָה :

אָרְף ۱ שְׁכַנִי בְּתִי־חַנּוֹר אָשָׁר־בְּצָפָר ۱۹
יְסָרָם יְרַכָּאָום לְפָנֵי־עַשָּׁת :

2. Du hast viele schlechte Sitten gehabt, so man versucht nicht dir zu raten; aber wer kann sich entschuldigen ?

3. Siehe, du hast viel unterweiset und lasse deine Hände gesäubert. * Eze. 12, 12.

4. Deine rede hat die gefallenen aufgerichtet, und die bebenden Erde hofft du bekräftiget.

5. Nun es aber an dich kommt, wirkt du weich; und nun es dich trifft, erschreckest du.

II. 6. Ist das deine [Gottes] Furcht, dein Trost, deine Hoffnung und deine Freimigkeit?

7. Lieber, gedachte, wo ist ein unschuldiger umkommen? oder wo sind die gerechten ie vertilgt?

8. Wie ich wohl gesehen habe, die da müsse pflügen und unglück setzen, entsetzen sie auch ein:

9. Das sie durch den oben Gottes sind umkommen, und vom geist seines Zorns vertilgt.

10. Das brüllen der Löwen, und die Stimme der grossen Löwen, und die Zahne der jungen Löwen sind zerbrochen.

11. Der Löwe ist umkommen, daß er nicht mehr raubet: und die jungen der Löwin sind zerstreuet.

III. 12. Und zumit ist kommen ein heimlich Wort, und mein Ohr hat ein Wörtlein aus demselben empfangen.

13. Da ich gesichtte betrachtete in der Nacht, wenn der schlaff auf die Leute fällt:

14. Da kam mich Furcht und Zittern an,

und alle meine Gebeine erschracken.

15. Und da der Geist vor mir über ging, Stunden mit die Haare zu Berg an meinem Leibe;

16. Da stand ein Bild vor meinen Augen, und ich kante seine Gestalt nicht; es war still, und ich hörte eine Stimme:

17. Wie mag ein Mensch gerechter seyn, denn Gott? oder ein Mann reiner seyn, denn der ihn gemacht hat?

18. Siehe, unter seinen Knechten ist keiner ohne Tadel: und in seinen Boten findet er Thorheit. * c. 15, 15. 2 Petr. 2, 4.

19. Wie vielmehr, die in leimen Häusern wohnen und welche auf Erden gegründet sind, werden von den Würmen gefressen werden. * Sir. 10, 13.
20. Es

20. Es wohnt vom morgen bis an den abend, so werden sie entgezogen; und ehe sie es gewahrt werden, sind sie gar dahin:

21. Und ihre übrigen vergehen, und sterben auch unverfesset.

Das V. Capitel.

1. Elches lebet des menschen eigene schuld: II. Gottes wunderwege III. zum sel.

Menne mit einem: was gäts, ob du einen findest? Und siehe dich um ir-
gend nach einem heiligen.

2. Einen tollen aber erwürget wol der zorn, und den albern tödet der eifer.

3. Ich sahe einen tollen eingevorhelt, und ich fluchte plötzlich seinem hause.

4. Seine kinder werden ferne seyn vom heil: und werden verschlagen werden im thor, da kein erretter seyn wird.

5. Seine ernte wird essen der hungri-
ge, und die gewapneten werden ihn ho-
len, und sein gut werden die durstigen aus-
saufen.

6. Denn mühe aus der erden nicht gehet, und unglück aus dem acker nicht wächst:

7. Sondern der mensch wird zu unglück geboren, wie die vogel schweben empor zu fliegen.

II. 8. Doch Ich will iehet von Gott reden, und von ihm handeln:

9. Der * grosse dinge thut, die nicht zu forschten sind; und wunder, die nicht zu zeh-
len sind; * c. 9, 10.

10. Der den regen aufs land gibt, und lässt wasser kommen auf die strassen;

11. Der * niedrigen erhöhet, und den betrübten empor hilft. * Euc. 1, 52.

12. Er machtet * zu nichts die anschläge der listigen, daß es ihre hand nicht aus-
führen kann. * I Cor. 3, 19. Ef. 8, 10.

13. Er führet die weisen in ihrer listig-
keit, und stürzet der verfehlten rath:

14. Dass sie des tages im finsternish lauffen; und tappen im mittage, wie in der nacht.

15. Und hilft dem armen von dem schwerdt, und von ihrem munde, und von der hand des mächtigen.

16. Und ist des armen hoffnung, daß die bosheit wird ihren mund müssen zu halten.

III. 17. Siehe, * felig ist der mensch, den Gott straffet: darum wegere dich der züchtigung des allmächtigen nicht.

* Offenb. 3, 19. sc.

נָה בְּנָה כִּמְלָךְ לְעַרְבָּה יְהוָה סְבָلִי מִשְׁרָם
לְגִזְחֵי יָאָרוֹן:

כִּי חֶלְאָד-נְפָע יְתָרָם בְּמַאֲחוֹ וְלֹא בְּחַכְמָה:

Das V. Capitel.

1. Elches lebet des menschen eigene schuld: II. Gottes wunderwege III. zum sel.

א קָרָא - גָּא הַיְשׁוּעָה עַזְזֵב וְאַל -
בְּמִזְרָחִים תְּפִנָּה:

בְּגִיא לְאַוִיל יְהֻרְגָּגְעָשׂ וְפִתְחָה פְּמִוִּית

גְּקָנָה: אָנָן בְּאַתִּי אָנוֹל מְשָׁרֵישׁ
וְאַקְזָב נְרוֹתָה פְּתָאָם:

ד יְרַחְקָוּבְנָיו מִישָׁע וְוַדְבָּאוּ בְּשָׁעָר
וְאַזְנָמִצְלָה:

הַאֲשָׁר קְצִירָה רַעֲבָה יָאָכֵל וְאַל -
מְאַנְגִּים יְקָהָה וְשָׁאָר עַמִּים חִילָם:

וְנִי לֹא יָצָא מַעֲפָר אָנוֹ וְמַאֲרָכוֹת:

לֹא יְצָנֹוח עַמְלָה:

זְגִבְיוֹז עַזְפָּה: 8 אָוָלָם אָנִי אַדְרָשָׁ אַל אַל וְאַל -
אַלְהָוָם אַשְׁוּם רְבָרָתִי:

וְעַשָּׂה גְּדוֹלָת וְאַזְנָה קְרָבְנָאָזָה:

עַר אַזְנָמִסְפָּר:

יְהֻנְתָּן מְטָר עַל פְּנֵי אָרֶץ וְשָׁלַח מִינִים

וְעַל פְּנֵי חֹזּוֹת: לְשָׁוּם שְׁפָלִים
לְמִרְמָוָם וְקָרְלִים שְׁגַבּוּ יְשָׁע:

וְרִיחָם תְּוִישִׁיה:

לְכָרְחָנְמִים בְּעַרְמִים וְעַזְתִּ נְפָתְלִים

וְנְמָהָרָה: יוֹמָם וְפָגְשָׁי חַשְׁבָּה
וְכָלִילָה וְמוֹשָׁעָ בְּאַרְבָּרִים:

טו וְשָׁעָ מְרָכָב מְפִירִים וְמִינְקָח אַבְיוֹן:

וְתוֹךְ לְגַלְלָה תְּקֹנָה וְעַלְתָּה קְפָצָה פִּיה:

זְהַפְּה אַשְׁרִי אָנוֹשׁ יוֹכְחָנוּ אַלְהָה וּמוֹסֵר
שְׁרֵי אַל תְּקִאָס:

כִּי תַּחֲנֵן יְכָאֵב וַיַּחֲבֹשׁ בְּמִתְחַז וְדַבָּר 8 וַיַּדַּח כָּר
תְּרֵפֶתְּנִיחָה: בְּשַׁלְשֵׁל אֲרוֹת צִילָה וַיַּשְׁבַּע לֹא 19
יַגְעַג בְּהַגְעָה: בְּרַעַב פְּדוֹת מִפְוָרָת וּבְמִלְחָמָה מִירַיָּה
הָרָב: בְּפִשְׁׂוט לְשׁוֹן תְּחִבָּא וְלֹא - תִּרְאָה 20
מִשְׁׁוֹר כִּי יְכֹא: לְשָׁר וְלְכָפָן תְּשַׁחַק וּמִחְיַת הָאָרֶץ 22
אַל - תִּרְאָה:
כִּי עַם אֶבְנֵי הַשּׁוֹר בְּרוֹיתָה וְתִזְתָּ 23
הַשְׁׁוֹר הַשְׁלָמָה - לֹהֶה:
וְוִרְעָת כִּי - שְׁלוֹם אַהֲלָה וְפִקְרָת 24
בָּרוֹה וְלֹא תְחַטֵּא:
וְוִרְעָת כִּי - רָב זְרַעָה וְצָאָזָה כָּה
כַּעֲשֵׂב הָאָרֶץ:
תְּבוֹא בְּכָלָח אַלְיָהָבָר בְּעַלְוֹת בְּרִישׁ 26
בְּעַתָּה:
הַפְּה - אֶת חַקְרֻנִים כֵּן - הָא שְׁמַעַנָּה 27
וְאַתָּה רָע - לֹהֶה:

Das VI. Capitel.

1. Hiods antwortet darüber; II. Wünscht sich den tod. III. Verzagt, es in die lange ausstehen zu können. IV. Straß die creuz-scheu seiner freunde. V. Will recht haben. VI. Vergönnet ihnen sozireden.

וַיַּעַן אַיּוֹב וַיֹּאמֶר:
א
לֹא שְׁקוֹל יְשָׁקֵל בְּעַשְׁיָהוּתִי בְּמַמְנוֹנִים 2 וְהוּא קָר
שָׁאוֹן - יְהֹודָה:
כִּי עַפְתָּה מְחוֹל יִמְים וַיַּכְבַּר עַל - בָּן רְבָרִי 3
לְעוֹנוֹ: כִּי חָצֵי שְׁרֵי עַמְּרִי אֲשֶׁר חַמְתָּם 4
שְׁתַחַת דָּוּתִי בְּעוֹתוֹ אֱלֹהָה יְעַרְכּוּנִי:
הַיְנִינָּק פְּרָא עַל - דְּשָׁא אֶם יְגַעַּד ה
שָׁוֹר עַל - בְּלִיאוֹ: כִּי אַנְכֵל הַפְּלֵל מְבָלִי - מְלָח אֶם - יוֹשֵׁב 6
טָעַם בְּרִיר חַלְמוֹת:
מְאַנְהָה לְגַעַע נְפָשִׁי רַמָּה כְּרוּיוֹ לְחַמְיָה: 7
מַיְהַ - וְתַן תְּבוֹא שָׁאַלְתִּי וְחַקְעַתִּי יְתַעַן 8
אֱלֹהָה:

18. Dem Beschuldigten widersteht; er preiswürdig, und seine hand heilt.
* Mof. 32, 99. x. 1 Sam. 2, 6.

19. Aus sechs wachsen wird er dich retten, und in der Weisheit wird dich kein übel rüben. * Psal. 24, 1f.

20. In * der Feuerung wird er dich vom tode erlösen, und im kriege von des schwertes hand. * Ps. 33, 19.

21. Er wird dich verbergen vor der gefsel der jungen: daß du dich nicht fürchtest vor dem verderben, wenn es kommt.

22. Im verderben und hunger werfst du lachen, und dich vor den wilden thieren ih lande nicht fürchten:

23. Sondern dein * bünd wird seyn mit den steinen auf dem feld, und die wilden thiere auf dem lande werden friedet mit dir halten. * Ezech. 34, 25.

24. Und werft erfahren, daß deine hütte friedet hat: und werft deine behausung versorgen, und nicht sündigen.

25. Und werft erfahren, daß deines samens wird viel werden und deine nachkommen wie das gras auf erden.

26. Und werft im alter zu grabe kommen, wie garben eingeführet werden zu seiner zeit.

27. Siehe, das haben wir erforschet, und ist also: dem gehorche, und mercke du dirs.

Das VI. Capitel.

Hiods antwortete, und sprach:
2. Wenn man meinen jammer möge, und mein leiden zusammen in eine wage legte;

3. So würde es schwerer seyn, denn sand am meer; darum ist's umsonst, was ich rede.

4. Denn die pfeile des * allmächtigen stecken in mir, derselben grimm läuft aus meinen geist: und die schrecknisse Gottes sind auf mich gerichtet. * c. 34, 6. Ps. 38, 3.

5. Das wild schreinet nicht, wenn es gras hat: der ochse blocket nicht, wenn er sein futter hat.

6. Kann man auch essen, das ungesalzen ist? oder wer mag kosten das weisse um den dottier?

7. Was meiner seelen wiederte anzurühren, das ist meine speise vor schmerzen.

II. 8. O daß meine bitte geschähe, und Gott gäbe mir, was ich hoffe;

9. Das

2. Das **GW** erfüngt und jefchläge mich, und ließe seine hand gehen und jeschleckerte mich:
10. So hätte ich noch trost und wolle bitten in meiner fraudheit, daß er nur nicht verschone; hab ich doch nicht verleugnet die rede des heiligen.
- III 11. Was ist meine krafft, daß ich midge beharren? und welch ist mein ende, daß meine seele gebudig seyn sollte?
12. Ist doch meine krafft nicht steinern, so ist mein fleisch nicht ehern.
13. Hab ich doch nirgend keine hülfe, und mein vermögen ist weg.
- IV. 14. Wer barmherzigkeit seinem nächsten wegert, der verläßet des allmächtigen furcht.
15. Meine brüder gehet* verächtlich vor mir über, wie ein bach: wie die wasserströme vorüber fliessen. *Psf. 38, 12.
16. Doch, welche sich vor dem reissen scheuen, über die wird der schnee fallen.
17. Zur zeit, wenn sie die hiße drücken wird, werden sie verschmachten: und wenn es heiz wird, werden sie vergehen von ihrer stätte.
18. Ihr weg gehet beyseit aus: sie treten aufs ungebahnte, und werden umkommen.
19. Sie sehen auf die wege Thema, auf die psade reichs Arabia warten sie.
20. Aber sie werden zu schanden werden, wenns am sichersten ist: und sich schämen müssen, wenn sie dahin kommen.
21. Denn ihr seyd nun zu mir kommen: und weil ihr jammer sehet, fürchtet ihr euch.
- V. 22. Hab ich auch gesagt, bringet her: und von eurem vermögen schenket mir;
23. Und errettet mich aus der hand des feindes, und erlöset mich von der hand der tyranen?
24. Lehret mich, Ich will schweigen: und was ich nicht weiß, das unterweiset mich.
25. Warum tadelst ihr die rechte rede? wer ist unter euch, der sie straffen könnte?
26. Ihr erbencet worte, daß ihr nur stroffet: und daß ihr nur paustet worte, die mich verzagt machen sollen.
27. Ihr falset über einen armen wählen, und grabet eurem nächsten gruben.
- וְיַבְצָעֲנִי: אֶלְלוּ אֵת זָהָבָה וְעַזְבָּנִי יְהֹוָה
 וְאַתְּזָהָדָעָד: נַחֲסָדָה וְאַסְלָרָה בְּחִילָתָךְ
 לֹא יְחֻמָּל כְּרָלָא בְּתָרְתִּי אָמְרִי קְרוֹשָׁךְ:
 מְהֵדְבָּחֵד כִּי אַזְגָּל וְמֵהֵד קְצֵי כִּי
 אַאֲרָךְ נְפָשָׁךְ:
 אִם בְּחֵאַבְנִים כְּחֵי אִם־בְּשָׂרִי נְחִוָּשָׁךְ:
 הָאָמָן עַזְתִּי בְּגַי וְתוֹשָׁהָה נְדָחָה
 טְפָנִי:
 לְפָס מְרַעַתָּה חָסָר וְירָאָתָ שְׁרִי
 יְעֹזָבָ: טָנוֹ אֲחֵי בְּגָרוֹ בְּמוֹ־נְחָל בְּאַפִּיק נְחָלִים
 יְעָבָרָיו:
 שְׁלָגָן: הַקְּוָרְרִים מְנִי־קָרָח עַלְיָמוֹ יְתַעַלְסָם:
 בְּעֵת יְרָבוֹ נְצָמָתוֹ בְּחָפוֹ נְרַעְכָּבָה
 סְמִקְמָםָם:
 וְיַאֲבָרָיו: וְיַלְפְּתָחוֹ אַרְנוֹתָ דְּרוֹם יְעָלָה בְּתָחָה
 כְּקוֹז־לְמוֹ: בְּשָׂוִי כִּי־בְּטָח בָּאָז
 עַרְוָה וְיַחְפָּרוּ: לֹ כְּהֵד עַתָּה הִיִּתְסַמֵּךְ לֹא תִּירְאֵי חַתָּת
 וְתוֹרָאוֹ: נְכִי־אָמְרָתִי קָבוֹ לֹא
 וּמְכָלָם שְׁחָרֵךְ בְּעִירִי:
 תְּהִפְרוּנִי מִיד־אָרָ וּמִיקָּעָרִיצִים
 הַרְבִּינוּ לִי: כִּי מְהֵד־נְמָרֵץ אָמְרִי־יְשָׁר וְמֵה־זָנִיבָה
 הַזְּנוֹחָה מְנָסָם: הַלְּחֹנָחָה מְלָמִים תְּחַשֵּׁבָה
 אַלְרוֹחָ אָמְרִי נְאָשָׁה:
 אַף עַל־יְתָוָם תְּפִילָה וְתָכָנוֹ עַל־
 רִיעָם:

עֲזֹבָה חֹזֵא לְפָנֶיךָ בַּיִת עַלְלָה מִנְחָתֶךָ וְ
אָסָּה אַכְכֵב :

שָׁבָגָן אָל - חֹזֵעַלְלָה וְשָׁבָעַזְוֹד וְשָׁבָקְרָה
צְדָקָה - בָּה : הַשָּׁבָעַלְלָה עַתְּקָאָל
אָסָּה חֹזֵא לְאַיְמָן הַוָּת :

Das VII.

1. Fortsetzung der Klage Hiob; II. Der ein gebet zu Gott thut, dorwiss er die Stärkeigkeit seines lebens behauptet ic. III. Endlich mit Gott erprobulirt, daß er ihn an leib und seele harschte.

הַלָּא - צְבָא לְאָנוֹשׁ עַל־אָרֶץ אַל יָקֵרִי
כִּימִי שְׁבֵר יְמֵינוֹ :

כְּעֹבֶר יְשָׁאָף - אָל יְכַשְּׁבֵר יְמִינָה *
בְּעָלָל :

בְּן הַנְּחַלְתִּי לִי יְרֻחִי - שֹׂאוֹ וְלִילּוֹת 3
עַמְלָל מִנוֹ - לִי :

אָסָּה שְׁבָבָתִי וְאַמְרָחִי מִתִּי אָקוֹם 4
וּמִפְרָד - עַרְבָּה וְשְׁבָעָתִי נְרָרִים עַרְיָנְשָׁהִי :

לְבָשׁ בְּשָׂרִי רְפוֹה וְגַיְשׁ עַפְרָעָרָה ד שִׁירָה
וּגְוֹשׁ קָרִי :

בְּמִינִי קָלָג מִפִּי אָרְגָּן יְכִילָּג בְּאַפְסָ 6
תְּקִנָּה :

וְכָרְבִּי רְוחָחִי לְאַתְּשֵׁובָעָנִי 7
לְרָאוֹתָק טָבָּה :

לְאָא - תְּשֻׁוֹרָנִי עַזִּין רְאֵי עַיְנָה בְּיָ 8
וְאַרְנָפִי :

כְּלָהָעָנוֹ וְיָלָהָעָנוֹ יְוָרָשָׁאָול לְאָוֹ 9
יְעָלָה :

לְאָא - יְשֻׁבָעָזְרָה לְבִיתָו וְלְאָא - יְכִירָנוֹ
עַזְרָמְקוֹמוֹ :

בְּסָמְאָנָה לְאָא אַחֲשָׁה - פִּי אַרְבָּרָה 11
בְּצָרָרָה אַשְׁיָּרָה בְּמַרְנָפָשִׁי :

הַיָּסָמָה אָנָי אָסָמָה פְּנַי יְתָשִׁים 12
עַלְיָמְשָׁכָר :

בְּיִי אַכְרָתִי הַנְּחַמְנִי עַרְשָׁנִי יְשָׁא 13
בְּשִׁיחָזְמְשָׁכָבִי :

וְחַתְּפָנִי בְּחַלְמָוֹת אַמְחִזְוֹנָה תְּבֻעָתִי 14 בְּזָבָבִי

VL 18. Doch weiß ihr keine angegeben: so get auf mich, ob ich vor euch und unter hingen bleiben werde.

29. Antwortet, was recht ist: meine antwort wird noch rechte blieben.

30. Was gilt es, ob meine junge unterge habe und mein munio böses vergebne Capitel.

1. Fortsetzung der Klage Hiob; II. Der ein gebet zu Gott thut, dorwiss er die Stärkeigkeit seines lebens behauptet ic. III. Endlich mit Gott erprobulirt, daß er ihn an leib und seele harschte.

14,6.
Wußt nicht der mensch immer im freien seyn auf erden, und seine tage sind wie eines taalbhñers?

2. Wie ein knecht sich sehnet nach dem schatten; und ein taglohuer, daß seine arbeit aus sey:

3. Also hab ich wol ganze monden vergeblich gearbeitet, und elender nächte sind mir viel worden.

4. Wenn ich mich legte, sprach ich: Wenn werde ich auftauchen? Und darnach rechnete ich, wenns abend wolte werden: denn ich war ganz ein scheusal iedermann, bis es finster ward.

5. Mein fleisch ist um und um würmicht und kothicht: meine haut ist verschrumpfen und zu nicht worden.

6. Meine tage sind leichter dahin geslogen, denn ein weberspul: und sind vergangen, daß kein aufhalten da gewesen ist.

11,7. Gedanke, daß mein leben ein wind ist: und meine augen nicht wiederkommen, zu sehen das gute.

14,9,25.
8. Und kein lebendig auge wird mich mehr sehen. Deine augen sehen mich an, darüber vergehe ich.

9. Eine wolke vergehet und fähret dahin: also wer in die hölle hinunter fähret, kommt nicht wieder heraus;

10. Und kommt nicht wieder in sein haus, und sein ort kennet ihn nicht mehr.

11. Darum will auch ich meinem munde nicht wehren: ich will reden von der angst meines herzens, und will heraus sagen vom betrübuß meiner seelen.

11,12. Bin ich denn ein meer oder walsisch, daß du mich so verwahrest?

13. Wenn ich gedachte, mein bette soll mich trösten, mein lager soll mir leichtern;

14. Wenn ich mit mir selbst rede: so erschreckest du mich mit träumen, und machest mir grauen;

15. Das

15. Dass meine Seele wünschter erhangen zu seyn, und meine gebeine den Tod.

16. Ich begegne nicht mehr zu leben: höre auf von mir, denn meine Tage sind etw. gewest.

17. Was ist ein mensch, daß du ihn groß achtest und betrümmert dich mit ihm? * Ps. 8, 5. Ps. 144, 3. Ebr. 2, 6.

18. Du suchest ihn täglich heim, und versuchest ihn alle Stunde.

19. Warum chust du dich nicht von mir: und lässest nicht ab, bis ich meinen speichel schlinge?

20. Hab ich gesündiget: was soll ich dir thun, o du menschenhüter? warum machst du mich, daß ich auf dich stosse und bin mir selbst eine last? * Ps. 121, 4.

21. Und warum vergibst du mir meine missthat nicht, und nimmst nicht weg meine Sünde? Denn nun werde ich mich in die Erde legen: und wenn man mich morgen sucht, werde ich nicht da seyn.

Das VIII. Capitel.

I. Der andre Freund, Bildad, verteidigt Gottes Gerechtigkeit: II. Beigeht aber, daß Gott den bissfestigen gnädig sei; III. und daß kein gotloser Heuchler lange Glück habe: IV. Ob es sich gleich anders ansehen lasse. V. Schluß.

Da antwortete * Bildad von Suah,

* c. 2, 11.

und sprach;

2. Wie lange wilst du solches reden? und die rede deines Mundes so einen Stolzen muth haben?

3. Meinet du, daß Gott unrecht richte oder der allmächtige das Recht verkehre?

4. Haben * deine Söhne vor ihm gesündiget, so hat er sie verstoßen um ihrer missthat willen. * c. 1, 18. 19.

II. 5. So Du aber dich bei Zeiten zu Gott chust, und dem allmächtigen flehest;

6. Und so du rein und fromm bist, so wird er aufwachen zu dir: und wird wieder aufrichten die Wohnung um deiner Gerechtigkeit willen.

7. Und * was du zu erst wenig gehabt hast, wird hernach fast zunehmen. * c. 42, 10.

III. 8. Denn frage die vorigen Geschlechte, und nim dir vor zu forschen ihre Väter.

9. (Denn wir sind von gestern her, und wissen nichts: * unser Leben ist ein schatten auf Erden.) * c. 14, 1. 2. 1c.

10. Sie werden dichs lehren, und dir sagen, und ihre rede aus ihrem Herzen hervor bringen.

טו. וְיָבֹרֶךְ מִתְנַכֵּךְ נַפְשִׁיךְ מִתְעַמְּדוֹתֶיךְ:

טז. פָּאָסְתִּי לֹא - לְעָלָם אֲדֹהַ בְּרַלְלָה:

טז. מָה - אָנָּשׁ כִּי חֲגֹרְלָנוּ וְכִי - תְּשִׁירָתָן:
אָלָיו לְבָבָךְ:

טז. וְתַפְקַרְנָנוּ לְבָקָרִים לְגָעִים תְּבִחַנְנוּ:

טז. כְּפֹרָה לֹא - תְּשֻׁעָה מִפְנִי לֹא תַּרְפְּנִי:
עַד - בְּלָעִי רָקָיו:

רְפָחָוְלְעִילָּכְּ חַטָּאתִ מִתְּאָפָּעָלָלְ לְהַנְּצָרָהָרָם לְמָהָ שְׂמַחְנִי לְמַפְגָּעָה וְאֲרוֹהָה עַלְיָהָלְ לְמַשָּׂא:

טז. וְמָה - אָלָא - תְּשֻׁאָה פְּשָׁעָה וְתַעֲבֵרָ אַשְׁכָּבָב
אָרָז - עָנוֹן כִּי - עַתָּה לְעַפְרָ אַשְׁכָּבָב
וְשְׁחַרְתָּנִי וְאַינְגִּי:

א. וַיַּעַן בְּלָרְךָ רְחוֹתָיו וַיֹּאמֶר:
ב. עַד - אָן תִּמְלָל - אֱלֹהִים וּרוּחַ בְּבִרְךָ אָמְרוּ יְמִיקָּה:

ג. הָאָלָל וְעַוְתָּה מִשְׁפָּט וְאַם - שְׁלָמָה
יְעוֹתָה - צְרָקָה:

ד. אַם - בְּגִיהָ חַטָּאוֹת לֹא יַוְשַׁלְחָם בִּירָה
פְּשָׁעָם:

ה. הָאַם - אַמְתָּה תְּשַׁחַר אַל - אַל וְאַל - שְׁלָמָה

ו. תְּתַחַפֵּן: אַם - זָה וְנַשְּׁר אַתָּה כִּי
עַתָּה וְעַוְתָּה עַלְיָה וְשְׁלָמָה גָּנוֹת צְרָקָה:

ז. וְזָהָה רְאַשְׁתָּה מִצְעָר וְאַחֲרוֹתָה
יְשַׁגְּהָ מַאֲרָה:

ראשון קרי 8 כִּי - שָׁאָל - נָא לְרוֹר רַיְשָׁוֹן וְכֹזֶן
לְחַקְרָ אַבּוֹתָם:

ט. כִּי - תִּמְוֹלָא אַנְחָנוּ וְלֹא גַּרְעָנָה כִּי צָלָב
וְמִינָנוּ עַלְיָה - אָרָץ:

י. הַלְאָה - הַס יְרוֹה וְאָמְרוּ לְהָה וּמַלְבָּס
יְזַקְיָאָן מְלָיָם:

תְּבִנָה - וְאַתָּה בְּלֹא בְּכֹחַ תַּעֲשֶׂה 11
אָרוֹן בְּלֹא - מִסֵּטָה :
עֲדָרָנוּ בְּאָבוֹ לֹא יָקְרָב וְלֹפְנֵי בְּלֹא 12
חַזְוִיר יַכְשֵׁשׁ :
בְּנֵן אֲרֻחוֹת בְּלֹא - שְׁבָחוֹ אֶל וְתַקְוֹת 13
חַנְפָּתָה אָבָר :
אֲשֶׁר יִקְוֹט כְּסָלוֹ וּבֵית עֲכָבָשׂ מַכְתָּחוֹ : 14
יְשַׁעַן עַל - בֵּיתוֹ וְלֹא יָעַמֵּד חַזְוִיקָה טו
וְלֹא יָקִום :
רַטְבָּה הוּא לִפְנֵי שְׁמָשׁ וְעַל - גַּנְחָוֹ 16
יְוַנְקָתוֹ תַּצְאָ :
עַל - גַּל שְׁרָשָ׊יו יִסְבְּכוּ בֵית אֲבָנִים 17
יְחוֹהָה : אֶס - יִבְלָעָנוּ מִפְקָדוֹ וְכָחֵשׁ 18
בַּטָּו לֹא רַאֲתִיךְ :
הַזָּהָר הוּא מִשּׁוֹשׁ דָּרְכָו אַמְעָפָר אַתְּרָה 19
יְצָמָחוּ :
הַזָּהָר אֶל לֹא וּמַאֲס - תָּם וְלֹא יְחַזֵּק בְּ
בַּיד - מְרֻעִים :
עַר - יִמְלָה שְׁחוֹק פָּרָה וְשְׁפָתָחָה תְּרוּעָה : זִיה' נְמַקְמָה 20
שְׁנָאָה יַלְבָשָׂה - בָּשָׂר וְאַהֲלָל רְשָׁעִים 22
אַיִלְלָה :

Das IX. Capitel.

1. *Hiob gesteht Gotts recht; II. Macht. III. Klaget. IV. Höher schlus. V. Losget.*

וְיַעַן אַיִזְבָּן וְיִאמֶר :
אַמְנַס יְרֻעָתִי כִּי - בָּנָן וּמָה - יִצְבָּק ?
אַנְוֹשׁ עַמְּס - אַל :
אֶס - יְחַפֵּץ לְרִיב עַמּוֹ לֹא יַעֲנֵנוּ אַתְּרָה 3
מַנִּי - אַלְיָה :
חַכְמָת לְבָב וְאַפִּינָּצָה מִי - חַקְשָׁה אַלְיוֹ 4
וַיִּשְׁלַמְתָּ : הַמְעֻתִיק הַרְיִם וְלֹא יְרֻעָה הַ
אֲשֶׁר הַפְּכָס בְּאָפוֹ :
הַפְּרוֹגִזִּי אָרֶץ מִפְקָדוֹתָה וְעַטְוֹרִיתָה יְחַפְלָעִין : 6
הַאֲבָרָן לְהַרְסָס וְלֹא יַזְחַח וּבְעָרָכָבָס ?
וְחַתָּם : נְמַה שְׁמִים לְבָהּ וְרוֹרָה עַל - 8
בְּמוֹתִי - יִסְטָה :

11. *Kann auch die Erde aufzuheben, so sie nicht stande stehet? kann gne machen, ohne wasser?*

12. *Sonst wenns noch in den Hölle ist, ehe es abgehauen wird: verbannt es, da denn man heu machen.*

13. *So gehet es allen diesen, was Gotts vergessen sind: und die Hoffnung der Menschen wird verloren seyn.* ^{c. II, 20.}

14. *Denn seine zuverliche Vergreifer, und seine Hoffnung ist eine Spinnerei.*

IV. 15. *Er verlässt sich auf sein haus, und wird doch nicht bestehen: er wird sich daran halten, aber doch nicht stehen bleiben.*

16. *Es hat wol fruchte, ehe denn die Sonne kommt: und reiser wachsen hier vor in seinem garten.*

17. *Seine saat stehtet dicht bey den quellen, und sein haus auf steinen.*

18. *Wenn er ihn aber verschlinget von seinem ort: wird er sich gegen ihm stellen, als kennete er ihn nicht.*

19. *Siehe, das ist die freude seines menschen: und werden andere aus dem staube wachsen.*

V. 20. *Darum siehe, dass Gott nicht verwirft die frommen, und erhält nicht die hand der boshaftigen:*

21. *Bis dass dein mund voll lachens werde, und deine lippen voll jauchzens.*

22. *Die dich aber hassen, werden zu schanden werden: und der gottlosen hütte wird nicht bestehen.* ^{* Ps. 6, II.}

*Hiob antwortete, und sprach:
2. Ja, ich weiß fast wohl, * dass also ist; dass ein mensch nicht rechtfertig bestehen mag gegen Gott.* ^{c. 25, 4.}

Ps. 143, 2.

3. * Hat er lust mit ihm zu hadern, so kann er ihm auf tausend nicht eins antworten. ^{* 2 Mos. 34, 7. Ps. 143, 2.}

II. 4. *Er ist weise und mächtig: wem ists ie gelungen, der sich wieder ihn gelegt hat?*

5. *Er versiegelt berge: ehe sie es können werden, die er in seinem zorn umkehret.*

6. *Er weget ein land aus seinem ort, dass seine pfeiler zittern.*

7. *Er spricht zur sonnen, so gehet sie nicht auf: und versiegelt die sterne.*

8. *Er breitet den himmel aus allein, und gehet auf den wogen des meers.*

9. *Er*

9. Er macht den wagen am himmel,
und Orion, und die glücken, und die
sterne gegen nichts. * Amos. 5,8.

10. Er thut große dinge, die nicht zu for-
schen sind: und wunder, deren keine zahl ist.

11. Stehe, er geht vor mir über, ehe ichs
gewisse werde: und verwandelt sich, ehe
ichs merke.

12. Siehe, wenn er geschwind hinfähret:
wer will ihn wieder holen? wer will zu
ihm sagen: was machst du?

13. Er ist Gott,* seinen forn kann nie-
mand stillen: unter ihm müssen sich beugen
die stolzen herren. * Nah. 1, 6.

III. 14. Wie sollte Ich denn ihm antwor-
ten, und worte finden gegen ihm?

15. Wenn ich auch gleich recht habe:
kann ich ihm dennoch nicht antworten, son-
dern ich muß um mein recht flehen.

16. Wenn ich ihn schon anrufe, und er
mich erhört: so glaube ich doch nicht, daß
er meine stimme höre.

17. Denn er fähret über mich mit unge-
stüm, und macht mir der wunden viel
ohn ursach.

18. Er läßet meinen geist sich nicht er-
quicken, sondern macht mich voll be-
krüniß.

19. Will man macht, so ist er zu mächtig:
will man recht, wer will mein zeuge
seyn?

20. Sage ich, daß ich gerecht bin, so ver-
damnet er mich doch: bin ich fromm, so
machet er mich doch zu unrecht.

21. Bin ich denn fromm, so darf's sichs
meine seele nicht annehmen. Ich begeh-
te keines lebens mehr.

IV. 22. Das ist das Eine, daß ich gesagt
habe: Er bringet um beyde den frommen
und gottlosen.

23. Wenn er anhebet zu geisseln: so drin-
get er fort bald zum tode, und spottet der an-
fechtung der unschuldigen.

24. Das land aber wird gegeben unter
die hand des gottlosen, daß er ihre richter
unterdrücke. Ist's nicht also? wie solts
anders seyn?

25. Meine tage sind* schneller gewesen,
denn ein läuffer: sie sind geflohen, und ha-
ben nichts gutes erlebt. * c. 7,7. Ps. 91,10.

26. Sie sind vergangen, wie die starken
schiffe: wie ein adler fleucht zur speise.

9. עֲשֵׂה עַל כְּסֵל וְכִטְחָה וְוֹרֶד תְּמִם :
עֲשֵׂה גְּלֹתָה עַד אֲזַנְתָּךְ אַגְּפָלָות :

10. חַתְּמָתָךְ עַל וְלָא אֲרָא בְּיַתְלָר
וְלָא אֲבִין לוֹ :

11. חַתְּמָתָךְ מַי יִשְׁיבָנָה מַי יֹאמֶר אַלְיוֹן
מַהְתָּה - הַתְשָׁה :

תְּהִתְיוּ ק' 3' אֱלֹהָ לֹא יִשְׁיב אֶפְוֹת תְּחִתּוֹ שְׁחוֹת :
עֲזֵיר רַחֲבָ :

12. אָרֶף כִּי אָנֹכִי אָעָנוֹ אַכְתָּרָה דָּבְרֵי עַפְוָן :

13. טָו אֲשֶׁר אָס - צְרָקָתִי לֹא אָעָנָה
לְמִשְׁפְּטִי אַחֲנָן :

14. אָס - גְּרוּאָתִי וְיַעֲנָנִי לֹא אָמָן
כִּי יְאָזֵן קוֹלִי :

15. טָו אֲשֶׁר - בְּשֻׁרָה יִשְׁפְּנָה וְחַרְבָה פְּצָעָנִי
תְּמִם :

16. לֹא - וְתַנְנִי הַשְּׁבָרָה רַוְתִּי כִּי יִשְׁבָעָנִי
מִפְּלָרִים :

17. אָס - לְנָחָ אֲפִינִי רַנָּה וְאָס - לְמִשְׁפְּטִי
מִי וּוּרְנִי :

18. כָּאָס - אַצְרָק פִּי יְרַשְׁעָנִי תְּסִמְךָ אָנִי
וַיַּעֲקָשָׁנִי :

19. תְּסִמְךָ אָנִי לֹא אָרְעָ נְפָשִׁי אַמְאָס
תְּמִי :

20. אָחָתָךְ הוּא עַל - כֵּן אָמְרָתִי תְּמִם
וַרְשָׁע הוּא מִפְּלָה :

21. אָס - שָׁוֹט יִמְרָת פְּתָאָס לְמִפְּרָת
נְקִים יְלֻעָן :

22. אָרְצָךְ נְתַחַת בִּירָךְ רַשְׁע פְּנִי - שְׁפָטִיה
יְנַסְתָּךְ אָס - לֹא אֶפְוֹת מַי - הוּא :

23. כָּה וְנַבְנִי קָלוּ מִפְּרָתָךְ בְּרָחוֹ לֹא רָאוּ
תְּבָחָה :

24. הַלְּפֹו עַם - אָנֹנִית אַבָּה בְּנֵשֶׁר יְטוֹשָׁה
עַל - אֲכָל :

אָס - אַמְדִי אֲשֶׁרְתָּה שִׁיחָן אַעֲבָרָה ²⁷
 פָּנִי וְאַכְלִינִית :
 יְגַתְּתִי כָּל - עַצְבָּתִי יְרֻעָתִי בֵּיאַלָּא ²⁸
 תַּנְקְנוּי :
 אַנְכִּי אַרְשָׁע לְפָה - זֹה הַכָּל אַיְגָע : ²⁹
 אָס - הַתְּחִזְצָתִי בָּמו - שָׁלָג גַּחְפּוֹזִי לְבַמִּקְרֵי
 בְּבוֹר פְּפִי :
 אָו בְּשִׁיחָתִ תַּטְבְּלָנִי וְתַעֲבָנִי ³⁰
 שְׁלָמוֹתִי :
 כַּי - לָא - אַש בְּמָנוֹי אַעֲנָנוֹי נְבוֹא ³¹
 יְחִרְרוּ בְּפַטְפַּט :
 לְאַז יְש - בְּיִנְנוֹ מְנוֹנָה יְשָׁרָג יְנוֹ ³²
 עַל - שְׁנָנוֹ :
 יְסָר מְעַלִּי שְׁבָלָנוֹ אַמְתּוֹ אַל - תְּכַעַטְנוֹ : ³³ 3. רבא
 אַרְבָּרָה וְלֹא אַרְאָנוֹ כִּי - לָא - כָּלָה
 אַנְכִּי עַמְּרִי :

27. Wenn ich gebende; ich will meiner
Flage vergessen, und meine geberde lassen
fahren, und mich erquinden:

28. So fürche ich alle meine schmerzen;
weil ich weiß, daß du mich nicht umschau,
dig fern läßest.

V.29. Bin Ich denn gottlos: warum lei,
de ich denn solche vergebliche plage?

30. * Wenn ich mich gleich mit schnee,
wasser wäsche, und reinigte meine hände
mit dem brunnen: ^{* Jer. 2, 22.}

31. So wirst du mich doch tunken in
den koch, und werden mit meine kleider
scheuslich anstehen.

32. Denn er ist nicht metnes gleichen,
dem ich antworten möchte: daß wir vor ge-
richte mit einander kämen.

33. Es ist unter uns kein scheldemann,
noch der seine hand zwischen uns befe-
lege.

34. Er nehme von mir seine ruchen,
und lasse sein schrecken von mir;

35. Daz ich möge reden, und mich nicht
vor ihm fürchten dürfe: sonst kann ich
nichts thun, das für mich sey.

Das X. Capitel.

I. Hiob will recht haben. II. Bekennet Gottes gute, III. und Macht. IV. Lodeswunsch.

גַּכְתָּה נְפָשִׁי בְּחִינִי אַעֲזָבָה עַל אֶ
 שִׁיחָן אַרְבָּרָה בְּמָרָ נְפָשִׁי :
 אָמַר אֶל - אֱלֹהֶ אֶל - תְּרַשְׁעָנִי ²
 חֹרְעָנִי עַל - מָרָתִ תְּרִיבָנִי :
 רְטוֹב לְךָ כִּידְחַעַש כִּי תְּמָאָס יְגַע ³
 כְּפִיר וְעַל - עַצְתָּ רְשָׁעִים הַוּמָעָת :
 רְעִינִי בְּשָׂר לְהָ אָס - גְּרָאֹז אָנָש ⁴
 תְּרָאָה :
 רְכִימִי אָנָש זְמִיר אָס - שְׁנָזָה הָ
 כִּימִי גָּבָר :
 כִּי - תְּבָקֵש לְעַזְנִי וְלְחַטָּאתִי תְּרֹזֶשׁ : ⁶
 עַל - דְּעַתָּךְ כִּי - לֹא אַרְשָׁע וְאַזְנָמָרָה ?
 מְצִיל :
 תְּרִיך עַצְבָנִי וְיַעֲשָׂנִי יְחִר סְבִב ⁸
 וְתַטְבְּלָנִי :

Meine seele verdreust mein leben;
ich will meine flage bey mir gehen
lassen, und reden ^{*} von betrübnis meiner
seele ; ^{* c. 7, 11.}

2. Und zu Gott sagen: Verdamme
mich nicht; las mich wissen, warum
du mit mir haderst?

3. * Gefället dirs, daß du gewalt thust
und mich verwirfst, den deine hände ge-
macht haben: und machst der gottlosen
vornehmen zu ehren? ^{* c. 34, 10.}

4. Hast du denn auch fleischliche augen:
oder siehest du, wie ein mensch siehet?

5. Oder ist deine zeit, wie eines men-
schen zeit? Oder deine jahre, wie eines
manns jahre?

6. Daz du nach meiner missethat fra-
gest, und suchest meine sünden?

7. So du doch weisest, wie ich nicht
gottlos sey: so doch niemand ist, der aus
deiner hand erretten möge.

II.8. Deine hände haben mich gearbeitet;
und gemacht alles, was ich um und um
bin; und versenkest mich so gar.

9. Gedanke doch, daß ^{*}du mich aus
Kainen gemacht hast: und wirst mich wie-
der zu erden mögen. *c. 33, 6.

10. Hast du mich nicht wie milch gemol-
len, und wie Käse lassen gerinnen?

11. Du ^{*}hast mir Haut und Fleisch ange-
zogen: mit Beinen und Adern hast du mich
zusammen gefüget. *2 Macc. 7, 11.

12. Leben und Wohlthat hast du an mir
gethan, und dein ^{*}Aussehen bewahret mei-
nen Odem. *Dan. 5, 23. Gesch. 17, 28.

13. Und wiewol du solches in deinem
Herzen verbirgst: so weiß ich doch, daß du
des Gedenkens bist.

III. 14. Wenn ich sündige: so merkest du
es bald, und lässest meine Missethat nicht
ungestraft.

15. Bin ich Gottlos, so ist mir Wehe; bin
ich gerecht, so darf ich doch mein Haupt
nicht aufheben: als der ich voll Schmach
bin und sehe mein Elend.

16. Und wie ein ^{*}ausgereckter Löwe ja-
gest du mich, und handelst wiederum greu-
lich mit mir. *Ez. 38, 13.

17. Du erneuest deine Zeugen wieder
mich, und machst deines Zorns viel auf
mich: es zerplagt mich eines über das an-
der mit Häussern.

IV. 18. Warum hast du mich aus Mutter-
leibe kommen lassen? *Ach, daß ich wäre
umkommen, und mich nie kein Auge
gesehen hätte: *c. 3, 3. II. Jer. 20, 14.

19. So wäre ich, als die nie gewesen
sind, von Mutterleibe zum Grabe bracht.

20. Will denn nicht ein Ende haben mein
Furkhes Leben; und von mir lassen, daß ich
ein wenig erquicke würde:

21. Ehe denn ich hingehé und komme
nicht wieder, nemlich ins Land der Finster-
niß und des Dunkels;

22. Ins Land, da es stockdick finster ist
und da ^{*}keine Ordnung ist; da es scheinet,
wie das dunkel? *c. 3, 19.

וְזֶה־גָּא כִּי־כַּחֲמֵד עַשְׂתָּנִי רֹא־
עַפְרֵת תְּשִׁיבָנִי:

בְּלֹא בְּחַלְבֵּת חַתִּיכְנִי וְכַבְּינִיהִ תְּקִפְיָאַנִי:

גַּעַד גְּבָשֵׁר חַלְבִּישָׁנִי וּבְעַמְדוֹתִ זְגִירִים
תְּשִׁבָּנִי:

דְּבִים וְחַסְדֵּךְ עַשְׂתִּית עַמְּדֵי פְּקָרָתְךָ
שְׁמֻרָה רְחוּיָה:

וְאֶלְהָ צְפָנָת בְּלַבְבֵךְ יְרֻעָתִי כִּי־
נָאָת עַפְקָה:

זְאַם־חַטָּאתִי וְשְׁמַרְתָּנִי וְמַעֲנוֹנִי לְאָ

תְּנִקְנִי:
טו אַם־רְשָׁעָתִי אָלְלִי לְזַרְקָתִי לֹא־
אָשָׁא רָאשִׁי שָׁבָע קָלוֹן וְרָאָה עֲנֵי:

טו וְגָאָתְךָלְמַזְוָנִי וְתַשְׁבֵּתְךָלְמַתְפָּלָן
בָּיָה:

זְעַמְּשָׁשָׁ עַרְיךָ נְגַדְּיָ וְתַרְבֵּתְךָ עַפְרָנִי
תְּלִפְוֹתָ וְצְבָא עַמְּיָה:

טו וְלַמְּהָ מְרוּחָם הַוְּצָאָתָנִי אָגָנוּ וְעַזְּ
לֹא־חֲרָאָנִי:

טו בְּאַשְׁר לֹא־הִיְתִּי אָהִיה מְבָטֵן לְכָבֵר
וְחַדְלָ קָרֵי כְּהָלָא־מַעַט יְמִין יְחִילָל יְשִׁירָתְךָ מְפָנֵי
וְשִׁיתְךָ קָרֵי וְאַבְלִינָה פָּעַט:

טו בְּטָרָם אֱלֹהָ וְלֹא אָשָׁוב אֶל־אָרֶץ
חַשָּׁה וְצְלָמָוֹת:

טו אָרֶץ עַלְתָּה כְּמוֹ־אָפָל אַלְמָמוֹת
וְלֹא־סְרִירָם וְתַפְעָ כְּמוֹ־אָפָל:

Das XI. Capitel.

I. Zophar straffet. II. Wünschet. III. Rühmet. IV. Lehret.

Da antwortete ^{*}Zophar von Naema,
und sprach: *c. 2, 11.

2. Wenn einer lange geredt, muß er
nicht auch hören? muß denn ein ^{*}wässer
immer redt haben? *Psal. 140, 12.

א וַיַּעֲזַב צָפֵר הַגְּעַמְתִּי וַיֹּאמֶר:

ב הַרְבָּ דְבָרִים לֹא יַعֲנֵה וְאַם־אַשְׁ

שְׁפָתִים יַעֲרָק:

כְּתִתְתִּזְעַמְּנָה.

בְּנֵיכֶם מִתְּמִימָה תַּרְלַשׁ תַּלְלַגְךָ וְאַזְנָה 3
מַכְלָסָם :

וְתֹאמֶרְתָּךְ לְקַחְתִּי וּבָרְתָּהִי בְּעִינֵיךְ : 4
וְאַלְסָם מִזְדִּימָן אֱלֹהָה דָּבָר וַיְפַתַּחַה
שְׁפַתְצַׁעַפְתָּה :

וְיַגְרֵת לְכָה תַּגְלִימָות חֲכָמָה כִּירְכָּלִים 6
לְרוּתְשָׂנָה וְרַעֲנָה כִּי־יִשָּׂה לְכָה אֱלֹהָה
מְעֻגָּנָה : תַּחֲקֵר אֱלֹהָה תִּמְצָא אָם ?

עַד־תַּכְלִית שְׁרֵי תִּמְצָא :
גְּבָרָיו שְׁמִים מִרְחָבָה חַפְעָל עַמְקָה 8

מִשְׁאָל מְהָרָע : אָרָה נְאוֹרָץ מְרוֹה וּרְחָבָה מִטְּבָדִים : 9
אָם יְחִילָה וּסְגִיר יוֹקְהִיל וּמִרְיָה :

יְשִׁיבָנוּ : כִּי־רוֹא וְרַע מִתְּשָׂא וַיְרָא־
אָן וְלֹא יִתְבּוֹן :

וְאַישׁ גְּבוּב יְלָבָב וְעִיר פְּרָא 12
אָלָם יִגְלֵד : אָם אַתָּה הַכִּינָה לְבָה וּמִרְשָׁת 13
אַלְוֵי בְּפִיךְ :

אָם אָנוּ בִּירָה הַרוֹחִיקָהוּ וְאֶל־תְּשִׁנֵּן 14
בְּאַרְלִיךְ עֲולָה :

כִּי־אָנוּ תְּשָׂא פְּנֵיכָה מִפְּנֵים וּהַיּוֹתָה
מְצָקָן וְלֹא תְּרָא :

כִּי־אַתָּה עַמְלֵל הַשְּׁגָחָה כְּמִים עַבְרָנוּ 16
תְּחִרֵר :

וּמְצָהָרִים יְגָוֵם תְּלֵר תַּעֲפָה נְבָקְרֵי
תְּהִירָה :

וּבְתַחַת כִּי־יָשׁ תְּגָוֵת וְחַפְרָת 18
לְבָטָח תְּשַׁגֵּב :

וּרְבָצָת וְאַזְנָן מְתָרֵיר וְחַלְלָה בְּגַנְגָּר 19
רְבִים :

וְעַיְנוּ רְשִׁיעִים הַכְּלִינָה וּמִנְסָס אֶבֶד
מִנְהָם וְתַקְנוּתָם מִפְּחָד נְמֶש :

3. מִלְּאַסְתָּה בְּלָאת בְּלָאתְךָ מִלְּאַסְתָּה : בָּזָה בְּרַכְתָּה, וְנִמְאַד בְּרַכְתָּה ?

11. 4. Du sprichst: Meine rede ist rein, und lauter bin ich vor deinen augen.

5. Ach, dass Gott mit der rede, und thate keine lippen auf,

6. Und zeigete die * heimliche weisheit ! Denn er hätte noch wol mehr an dir zu thun: auf dass du wissest, dass er deiner sunde nicht aller gedencket. * Ps. 51.8.

III. 7. Meinst du, dass du so viel wissest, als Gott weiß: und wolltest alles so vollkommenlich treffen als der allmächtige ?

8. Er ist * höher denn der himmel, was wilt du thun? Lieffer denn die hölle, was kanst du wissen? * Eph. 3.18.

9. Länger denn die erde, und breiter denn das meer.

10. So er sie umkehrete, oder verbürge, oder in einen haussen würde: * wer willt ihm wehren? * Ps. 115.3.

11. Denn er kennet die losen leute: er siehet die untugend, und solts nicht merken?

12. Ein unnützer mann blehet sich; und ein geborner mensch will seyn wie ein junges wild.

IV 13. Wenn Du dein herz hättest gerichtet, und deine hände zu ihm ausgebreitet;

14. Wenn du die untugend, die in deiner hand ist, hättest ferne von dir gethan, daß in deiner hutte kein unrecht bliebe:

15. So möchtest du dein antlitz aufheben ohne tadel, und würdest vest seyn, und dich nicht fürchten.

16. Denn würdest du der mühe vergessen: und so wenig gedachten, als des maf-sers, das vorüber geht.

17. Und die zeit deines lebens würde aufgehen, wie der mittag: und das finster würde ein lichter morgen werden.

18. Und dürfstest dich des trösten, daß hoffnung da sey: und würdest mit ruhe ins grab kommen.

19. Und würdest dich legen, und niemand würde dich aufschrecken: und viel würden vor dir stehen. * 3 Mos. 26. 6. Ps. 3.6.

20. Aber die augen der gottlosen werden verschmachten, und werden nicht entrinnen mögen: denn ihre * hoffnung wird ihrer seelen fehlen.

* c. 8. 13.

Das

Das XII. Capitel.

- I. Slob kroß keine frunde hat. II. Fromme sind verlacht. III. Die gesetzten aber haben Glück.
IV. Gott allein gebe uns und menschen noch eignem belieben um.

Da antwortete Slob, und sprach:

2. Ja, wir seyd die leute, mit euch wöld die menschheit sterben.

3. Ich habe so mol ein herz als ihr; und bin nicht geringer deau ihr: und wer ist, der solches nicht wisse? * c. 13, 2.

II. 4. Wer von seinem nächsten verlachet wird: der wird Gott anrufen, der wird ihn er hören. * Der gerechte und fromme muß verlachet seyn. * c. 17, 6.

5. Und ist ein verachtetes lichlein vor den gedanken der stolzen: steht aber, daß sie sich dran ärgern.

III. 6. Der verstorner hätten haben die füsse, und toben weder Gott dürliglich: wiewol es ihnen Gott in ihre hände gegeben hat.

7. Frage doch das vieh, das wird dichs lehren: und die vogel unter dem himmel, die werden dir's sagen.

8. Oder rede mit der erde, die wird dichs lehren: und die fische im meer werden dies erzählen.

IV. 9. Wer weiß solches alles nicht, daß des HERREN hand das gemacht hat?

10. Daß in seiner hand ist * die seele alles des, das da lebet: und der geist alles fleisches eines ieglichen? * Gesch. 17, 25.

11. * Prüfst nicht das ohr die rede? und der mund schmecket die speise? * c. 24, 3.

12. Ja, bey den grossvättern ist die weisheit: und der verstand bey den alten.

13. Bey ihm ist weisheit und gewalt, ratsch und verstand. * Spr. 8, 14.

14. Siehe, wenn er zerbricht, so hilft kein bauen: wenn * er iemand verschleust, kann niemand aufmachen. * Es. 22, 22. Off. 3, 7.

15. Siehe, wenn er das wasser verschleust, so wirds allesdürre: und wenn ers auslässt, so fehret er das land um.

16. Er ist stark, und führets aus. Sein ist, der da irret und der da versöhret.

17. Er führet die klugen wie einen raub, und macht die richter toll.

18. Er löset auf der könige zwang, und gürtet mit einem gürtel ihre leibden.

19. Er führet die priester wie einen raub, und lässets fehlen den vesten.

א וְיַעֲן אָלֹב וְאָמֵר :

ב אָמֵן כִּי אַתָּם - עַם צָעֵדֶם :

ג תְּמֻמָּת חִכָּמָה :

ד גָּם - לִי לְכָב בְּמוֹנָם לֹא - נִפְל אַנְכִי :

ה שְׁחָק לְרָעוֹו אֲהִוָּה קְנָא לְאֱלֹהָה :

ו וַיְעַנְגָּה שְׁחָק צְדִיק תְּמִימִים :

ז הַלְפִיד בָּנו לְעַשְׂתָּה שָׁאָנָן בְּנָן :

ט לְמוֹעֵרָה רָגֵל :

י יְשָׁלָיו אֲחָלִים לְשָׁדָוִים וּבְטַחוֹת :

ו לְמַרְגִּיד אֶל לְאַשְׁר הַכִּיא אַלְוָה בְּרוֹו :

ז וְאַלְמָס שְׁאָל נִיא בְּהַמּוֹת וּתְרָב :

ח וְעֹזָה הַשְׁמָמָס יוֹגֵר לְה :

ט רַיבִּיכָּב :

י מֵי לֹא יְרַע בְּכָל אֱלֹהָה כִּי יַד :

ו נְהֹהָה עַשְׂתָּה וְאַת :

ז אֲשֶׁר בְּרוֹ נַפְשָׁכָל חַי יוֹתֵחַ בָּל :

ח בְּשָׁר אִיש :

ט הַלְא אָזְן מָלֵין תְּבַחַז וְתַחַז אַכְל :

י יְטַעַם לְזָוִו :

ו בְּיִשְׁעִישִׁים חִכָּמָה וְאַרְתָּה יְמִים תְּכֻנָה :

ז עַפְוָה חִכָּמָה וְגִבְרָה לו עַזָּה וְתְבִנָה :

ח תְּהִרּוּם וְלֹא יְבָנָה יְסָגֵר עַל אַנְש :

ט וְלֹא יְפַתֵּח :

וְוַיְהִפְכוּ אֶרְץ :

וְעַפְוָע וְוַרְוָשָׁה לו שְׁגָג וְמִשְׁגָג :

ז מְוַלִּיה וּצְצִים שְׁוֹלָל וְשְׁפָטִים יְהֹלָל :

ח מְוַסְר מְלָכִים פְּתַח וְוַאֲסֵר אַזְזָר :

ט בְּמַתְנִירָה :

וְמוֹלִיה בְּנִים שְׁוֹלָל וְאוֹתְנִים וְסָלָף :

מִסְדָּר אֲשֶׁר לְנַאֲמָגִים וְטֻמֵּן וְגִנְבֵּן כ
יְקֹחַ:
שׁוֹפֵךְ בָּיו עַל - גְּרִיבִים וּמוֹתִיחַ אֲפִקִים 2
רָפַח: מְגֻלָה עַמְקֹות מִנִּי - חָשָׁה 2
וַיַּצֵא לְאוֹר צָלָמוֹת:
מִשְׁבֵיא לְגַוִים וְיָאָבָם שְׂטַח 2
לְגַוִים וְיִנְחַם:
מְסִיר לְבָב רָאשֵׁי עַם - הָאָרֶץ נִתְעַטָ 24
בְּתַחַו לֹא - בָּרָה:
מִמְשָׁשׁו - חָשָׁה וְלֹא אָוֹר נִתְעַטָ בְּשָׁבוֹר: כִּה

Das XIII. Capitel.

Job beruft sich auf die gewissheit seiner meining. I. Strafft seine freunde. III. Ihre partheiligkeit. IV. Sagt, es sei vergebens, wieder Gott klagen. V. Will recht haben. VI. Spricht Gott selbst mit umgedult an.

וְנִן בְּלִ רְאַתָּה עִינֵן שְׁמַעַת אָנָני א
וְתַבְנֵן לְהָ :
כְּרֻעַתְכֶם יְרֻעַתְיִ נְסָמָנִי לֹא - נְפָלֵל 2
אֲנָכִי מְכָם: אֲוָלָם אֲנִי אֶל - שְׁבַע 3
אַרְבָּר וְחוֹבֵחַ אֶל - אֶל אַחֲרֵךְ:
וְאֲוָלָם אַתְכָם טְמֵלִי - שְׁקָר רְפָאִי אֶלְלָל 4
כְּלָנָם: מַי - יְהִוָן הַחֲרָשׁ תְּחִרְשֵׁוֹן ה
וְתַחַרְתּוּ לְכָם לְחַכְמָה: שְׁמַעוּ - גַּנְאָ 6
תוֹחַחַתְיִ וְרַבּוֹתְשִׁ שְׁפָתִי רַקְשִׁיבוֹ:
הַלְאֵל תְּרַבְרוּ עַלְלָה לֹא, תְּרַבְרוּ רַמְיָה: 7
הַפְּגִינוּ תְּשָׁאוֹן אַס - לֹאֶל תְּרַבּוֹן: 8
הַטּוֹב כִּי - יְחַקֵר אַתְכָם אַס - בְּתַחַל 9
בְּאָנָשׁ תְּרַתְלֵל בָּו: :
דָבָשׁ אַתְרֵר חַ' 5

הַזּוֹכָה יוֹכֵה אַתְכָם אַס - בְּפַתְר פְּנִים י
תְּשָׁאוֹן: :
הַלְאֵ שָׁאַתְוּ תְּבֻעַת אַתְכָם וּפְחַזְזָן ו
יְפָלֵל עַלְכָם:
וּבְרִנִיכָם מְשָׁלִי - אַפְרֵ לְגַבִּי - חָמָר 12
בְּבִיכָם:
הַחֲרִישִׁי כְּפָנֵי וְאַרְבָּרָה - אֲנִי וְיַעֲבֵר 13
עַל - מָה: עַל - מָה אֲשֵׁא בְּשָׁרֵי 14
בְּשָׁנֵי וּנְפָשֵׁי אָשִׁים בְּכָפֵוי:

20. Er wendet weg die lippen der wehrhaften, und nimmt weg die füten der alten.

21. Er schüttet verachtung auf die fürsten, und macht den bund der gewaltigen los.

22. Er öffnet die flussern gründe, und bringet heraus das dunkel an das licht.

23. Er macht etliche sum grossen volk, und bringet sie wieder um. Er breitet ein volk aus, und treibets wieder weg.

24. Er nimmt weg den mutz der obersten des volks im lande: und macht sie irre auf einem unwege, da kein weg ist;

25. Dass sie die finsternis tappen ohne licht, und macht sie irre wie die trunkenen.

Capitel.

Siehe, das hat alles mein auge gese-
hen, und mein ohr gehöret: und
hab es verstanden.

2. Was ihr wisset, das weiß ich auch: und bin nicht geringer denn ihr. *c. 12. 3.

II. 3. Doch wolt Ich gern wieder den all-
mächtigen reden, und wolte gern mit
Gott rechten.

4. Denn ihr deutets fälschlich, und
seyd alle unnüse ärzte.

5. Wolte Gott, ihr schwieget: so wür-
det ihr weise.

6. Höret doch meine straffe: und mer-
cket auf die sache, davon ich rede.

III. 7. Wollt ihr Gott vertheidigen mit
unrechtf., und vor ihm list brauchen?

8. Wollt ihr seine person ansehen? wollest ihr Gott vertreten?

9. Wirds euch auch wohl gehen, wenn
er euch richten wird? Meinet ihr, dass
ihr ihn täuschen werdet, wie man einen
menschen täuschet?

10. Er wird euch straffen, wo ihr per-
son ansiehet heimlich.

11. Wird er euch nicht erschrecken, wenn
er sich wird hervor thun? und seine furche
wird über euch fallen?

12. Euer gedächtniss wird vergleichet
werden der asche, und euer rücke wird wie
ein leimenhauffe seyn.

IV. 13. Schweiget mir, dass Ich rede: es
soll mit nichts fehlen.

14. Was soll ich mein fleisch mit mei-
nen zähnen beissen, und meine seele in mei-
ne hände legen?

15. Siehe, er wird mich doch erwürgen,
und ich kann nicht erwarten: doch will
ich meine roege vor ihm straffen.

16. Er wird ja meta heil seyn: denn es
kommt kein heuchler vor ihn.^{*} Matt. 7, 23.

V. 17. Höret meine rede, und meine aus-
legung vor euren ogen.

18. Siehe, ich habe das urtheil schon gefäl-
let: ich weiß, daß Ich werde gerecht seyn.

19. Wer ist, der mit mir rechten will? Aber
nun muß ich schweigen und verberben.

VI. 20. Zweyerley thue mir nur nicht, so
will ich mich nicht vor dir verbergen.

21. Laß deine hand ferne von mir sehn,
und dein schrecken erschrecke mich nicht.

22. Rufe mir, Ich will dir antworten:
oder ich will reden, antworte du mir.

23. Wie viel ist meiner misschät und
sünde? Laß mich wissen meine übertre-
tung und sünde.

24. Warum verbirgst du dein ansicht,
und hältst mich für deinen feind?

25. Wilt du wieder ein fliegend blaß
so ernst sehn, und einen dürren halm
verfolgen?

26. Denn du schreibest mir an betrübniss,
und willst mich umbringen um den sünden
willen meiner jugend. * Ps. 25, 7. 1c.

27. Du hast meinen fuß in stock gelegt,
und hast acht auf alle meine pfade, und
siehest auf die fußstapfen meiner füsse:

28. Der ich doch wie ein faul aas vergehe;
und wie ein kleid, das die mosten fressen.

Das XIV. Capitel.

- I. Job beschreibt das elend des menschlichen lebens insgemein. II. Insonderheit bei ihm selbst. III. Und meldet, wie nichtig der sterblichen hoffnung sei.

Der mensch vom weibe geboren lebet
kurze zeit, und ist voll unruhe.

2. * Gehet auf wie eine blume, und
fällt ab: fleucht wie ein † schatten, und
bleibet nicht. * Ps. 90, 6. 7. Ps. 102, 12.

Ps. 144, 4. Es. 40, 6. 7. † Job 8, 9.

Pred. 7, 1. Weish. 2, 5.

3. Und du thust deine augen über sol-
chen auf, daß du mich vor dir ins ge-
richt zeuchst.

4. Wer will einen reinen finden bei de-
nen, da keiner rein ist? * Ps. 51, 7. Es. 64, 6.

5. Er hat seine bestimmte zeit, die zahl
* seiner monden steht bei dir: du hast † ein
ziel gesetzt, das wird er nicht übergehen.

* Ps. 31, 16. † Ps. 39, 5.

לו קרי טוחן יקפטני לא איהל אלה רצבי אל פנץ אוכיה:

6. נס רחא לוי לשגגה כי לא לפניו

7. חנה יבוא: שטעי שכוע מלתי
אתחווי באוניכם:

8. הפה גנא ערבתי משפט רעתך כי

9. אני אצק: מיד חוא ברוב עמו
כי עתורה אחריש ואנו:

כ אה שתים אל תחש עמי או מפניך

11 לא אסתיר: בפה מעלי הרוחך
ואמתק אל תבעתני:

12 גקרא ואנכי עננה או ארבך והשכני:

13 כפיה לי עונות וחטאות פשעי וחתארו
הרעני:

14 למזה פנו חסתר נתחבנו לאויב לך:

כה העלה נרף תעוז ואתך שיבש תרדת:

16 כי תכתב עלי מרוות ותורישׁ
עונזר נערוי:

17 ותשים בפה רגלי ותשמור כל-

ארחות על שרש רגלי תחתך:

18 וזה פרך יבליה לבגר אכלו עש:

א אדם יולד אשר קער ימים
ושבע רגנו:

ב בעץ יצא נמל זברח בצל ולא
יעמוד:

3 אָף - עַל - וְהִפְקַח עֵינֶךָ וְאָף
תְּבִיא בְּמִשְׁפָּט עַמָּךְ :

4 מִי - יְתֻן טהור מְשֻׁמָּא לֹא אָחָר :

ה אם - חֲרִיצָם יְמֻנוּ מִסְפָּר הַדְּשָׁיו

חקי קרי אהה חקו עשית ולא עבר:

6. עהע

שערת מעלית ויהלל עד - ירדוֹת⁶
 בשכיר ימו :
 כי לש לאץ חקתו אם - יברת ועד ?
 תחלף יונקתו לא תחקל ;
 אם - יקון הארץ שרשׁוֹ נבעך⁸
 ימורות גוּנוֹ :
 מריח מים יפרח ועשח קציר⁹
 כמו - נטע :
 גבר ימות ויחלש ונינוּ אָרֶם¹⁰
 אין :
 אזלוֹ - מים מפי ים ינזר יחרב¹¹
 ניבש :
 ואיש שכב ולא - יקום עד - בלוֹעִי¹²
 שמים לא יקיצו ולא יערו משתנה¹³
 מי יתנוּ בשאול הצפנוי הסתורני עד -
 שובי אפק תשים לי חק ותופרני :
 אם - ימורת נבר הותה כל - ימען¹⁴
 עצבי איחל עד - פזא חלפת¹⁵ :
 תקרה ואנכי עננה למשחה דין¹⁶ :
 תכסף :
 כי עתה צערנו תשפור לא תsharp¹⁷ :
 על - חטאתי :
 חתם בעור פשעי נחתפל על¹⁸ :
 עוני :
 ואילם הר - נפל בול נזר יעתק¹⁹ :
 מפקומו :
 אבנים שחקי - מים תשטף - סמיתה²⁰ :
 עפר - אָרֶץ ותוקה אנוש האברת²¹ :
 תחקפה לבצח ירגלה משנה פניו כ
 ותשלחחו²² :
 יכברנו בנוו ולא רגע ויצעהו ולא -
 בין למו :
 אה בשרו עלינו יכאב ונפשו עלינו²³ :
 תאבל :

6. Ich bin von dir, daß er ruhe habe: bis daß seine zeit kommt, deren er wie ein tagloher wartet. ^{c. 7,1.}

7. Ein kommt die Hoffnung, wenn er schon abgehauen ist, und es sich wieder verändere: und seine Schäflein hören nicht auf.

8. Oh keine Würde in der Erden veraltet, und sein stanzen in dem Staub ersieht:

9. So grünet er doch wieder vom geruch des Wassers; und wächst daher, als wäre er gepflanzt.

10. Wo ist aber ein Mensch, wenn er tott und unkomen und dahin ist?

11. Wie ein Wasser ausläuft aus dem See, und wie ein Strom versieget und vertrocknet:

12. So ist ein Mensch, wenn er sich leget; und wird nicht aufstehen und wird nicht aufwachen, so lange der Himmel bleibt; noch von seinem Schlaf erweckt werden.

11. 13. Ach daß du mich in der Hölle verdecktest und verbürgest, bis dein Zorn sich legte: und sethest mir ein Ziel, daß du an mich dächtest. ^{c. 26, 20.}

14. Meinst du, ein tochter Mensch werde wieder leben? Ich hatte täglich, die weil ich streite; bis daß meine Veränderung komme. ^{c. 7,1.}

15. Daß du wolltest mir russen, und Ich dir antworten; und wolltest das Werk deiner Hände nicht ausschlagen.

16. Denn du hast schon meine Gänge gezelet: aber du wolltest ja nicht acht haben auf meine Sünde. ^{c. 5,21.}

17. Du hast meine Übertretung in einem bündlein versiegelt, und meine Missethat zusammen gefasst.

III. 18. Berfället doch ein Berg und vergehet, und ein Fels wird von seinem Ort versetzt.

19. Wasser waschet Steine weg, und die Tropfen flössen die Erde weg: aber des Menschen Hoffnung ist verloren.

20. Denn du stößest ihn gar um, daß er dahin fähret: veränderst sein Wesen, und läßest ihn fahren.

21. Sind seine Kinder in Ehren, das weiß er nicht: oder ob sie geringe sind, des wird er nicht gewahrt.

22. Weil er das Fleisch anträgt, muß er schmerzen haben: und weil seine Seele noch bei ihm ist, muß er leide tragen.

Das XV. Capitel,

I. Eliphas hat Job keine reden überliefert aus. II. Beschuldigt ihn einer falschen weisheit und höchmauth.
III. lehrt, daß niemand vor Gott ohne tadel steht. IV. Beschreibt die straffe der gottlosen.

Da antwortete Eliphas von Teman,
und sprach:

2. Soll ein weiser man so aufgeblasene
worte reden, und seinen bauch so blehen
mit losen reden?

3. Du straffest mit worten, die nicht tü-
gen: und dein reden ist kein nüse.

4. Du hast die furcht fahren lassen, und
redest zu verächtlich vor Gott.

5. Denn deine missehat lehret deinen
mund also, und hast erwehlet eine schal-
haftige junge.

6. Dein mund wird dich verdammen,
und nicht ich: deine lippen sollen dir ant-
worten. * Matth. 12, 37.

II. 7. Bist du der erste mensch geboren?
bist du vor allen hūgein empfangen?

8. * Hast du Gottes heimlichen rath
gehört? und ist die weisheit selbst gerin-
ger denn du? * Ef. 40, 13. Sir. 18, 3.

Weish. 9, 13. Röm. 11, 33. 34.

9. Was * weisest du, das wir nicht wis-
sen? was verstehst du, das nicht bey
uns seyn? * c. 13, 2.

10. Es sind graue und alte unter uns:
die länger gelebt haben, denn deine väter.

11. Soltten Gottes tröstungen so gering
vor dir gelten? Aber du hast irgend noch
ein heimlich stück bey dir.

12. Was nimt dein herz vor? was
siehest du so stolz?

13. Was sehet sich dein muth wieder
Gott, daß du solche rede aus deinem
munde läßtest?

III. 14. Was ist ein mensch, daß er sollte
rein sehn: und daß der sollte gerecht sehn,
der vom weibe geboren ist?

15. Siehe, * unter seinen heiligen ist kei-
ner ohne tadel: und die himmel sind nicht
frei vor ihm. * c. 4, 18. † c. 25, 5.

16. Wie vielmehr ein mensch, der ein
greuel und schnöde ist: der unrecht * säuft
wie wasser. * c. 34, 7.

IV. 17. Ich will dir's zeigen, höre mir zu;
und will dir erzählen, was ich gesehen habe:

18. Was die weisen gesagt haben, und
ihren vätern nicht verholten gewesen ist;

19. Welchen allein das land gegeben ist,
daß kein fremder durch sie gehen muß.

- א. וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים הָקִימָנוּ וַיֹּאמֶר :
- ב. תְּחִנֵּם יִעֲנֶת בְּעֵד רָוח זִימָלָא :
- ג. קָרְבָּן בְּטָנוֹ :
- ד. הַזָּחֵךְ בְּרָכָר לֹא יַסְבֹּן וּמְלִים לֹא -
- ה. יְעַזְּלֵל בְּסָם : אַפְּ- אַתָּה חָפֵר וּוְאַתָּה
וְתַגְרוּ שְׁתָחָה לְפָנֵי-אֵל :
- ו. הַכִּי-יְאַלְּף עֻזָּה פִּיק וְתַבְחַר לְשׂוֹן
עֲרוּמִים :
- ז. יְרִשְׁעָה פִּיק וְלֹא - אַנְיָה וְשְׁפָרִיה :
- ח. יְעַנְּנָה-בָּה :
- ט. תְּרָאֵישׁוֹן אַרְם תַּוְלֵר וּלְפָנֵי גְּבוּעוֹת :
- י. תְּחִלָּתָה : הַבְּסֹד אַלְוָה הַשְּׁמָעָ וְתַגְרַעָה
אַלְיךָ חִכָּמָה :
- ו. מְרָחֵ-יְרָעָת וְלֹא נְגַע הַבְּנִין וְלֹא -
עַמְּנִי: הוּא :
- ז. גָּמָס-שָׁבָב גָּמָס - יְשִׁישָׁ בָּנָנוּ בְּבִיר
מְאַכְּבָה צְמִים :
- ח. הַמְּעֵט מְפַקֵּה תְּנַחּוּמוֹתָאֵל וְרָכָר
לְאַת עַמָּה :
- ט. מְה-יִקְחֵה לְבָבְךָ וְמוֹה-יְרָמֵן עַיְנִיכָּה :
- י. כִּי-תְּשִׁיבֵ אֵל - אֵל רָוחָךְ וְחוֹצָאת
מִפִּיךְ מְלִין :
- כ. כָּהֵן-אָנוֹשָׁ קִי - יְוָהָה וְכִי יְצָרָק
יְלֹוֹר אַשְׁתָּה :
- ל. בְּקָרְשִׁוּקְטוֹ הַן בְּקָרְשָׁוֹ לֹא יַאֲמִין וְשָׁמִים לֹא -
זָכוּ בְּעִינָיו :
- מ. אַפְּ-בַּי-נְתָעֵב וּנְאַלְחָ אִישׁ-שְׁתָחָה
כְּמִים עֲוָלָת :
- נ. אֲחוֹה שְׁמָעָ-לִי וְהָ-חַזְוִיתִי וְאַסְפָּרָה :
- ו. אֲשֶׁר-חִכְמִים יְגִירָה וְלֹא כְּחַדּוּמָאַבְּקָה :
- ז. לְהַסְּבָּרָה נְהַגֵּה תְּאֵרָץ וְלֹא עַבְרָה
וְרַתְחָנָם :

גָּלְ-יִמְיָרְךָעַ הַאֲגָסְתָּחָלְלָפְסָפָרְכְּ
 שְׁנָוִים נְצָפָנוּ לְעַרְץָ:
 קָוֶל - פְּחָרִים בְּאֹנוֹן בְּשָׁלוֹם שְׂזָרְדָּ
 יְבָאָנוּ:
 לֹא - יַאֲמִין שֵׁב מִבְּחָשָׁה תְּצָפָה רְאָאָ
 אַלְ-חָרֶב:
 נְהָרָה וְאָלְלָחָם אִיהְ יְרֻעָה כִּידְנָכָז
 בְּיְרוֹן יוֹם - חָשָׁה:
 יְבָעָתָרוֹ צָר וּמִצְקָה תְּתַקְפָּה כְּמָלָהִו
 עַתְּדָר לְפִיכָּרוֹ:
 כִּי - גַּטָּה אַלְיָהוּ וְאַלְשָׁרְיוּ יְתָגָבָר: כָּה
 יְרָצָ אַלְוּ בְּצִיאָר בְּעַבְיִ גְּבִי מְגָבִי:
 כִּי - כָּסָה פְּנִי בְּחַלְבָו וְעַשׂ פִּמְרָה
 עַלְיִ-כְּסָל:
 וְיִשְׁפָּעָן עֲרוֹם נְנָמָרוֹת בְּתִים לֹא-
 יְשַׁבּוּ לְמוֹאָשָׁר הַתְּעִתָּרוֹ לְגָלִים:
 לֹא - יְעָשָׂר וְלֹא - יְקָם חִילָו וְלֹא-
 יְתַהַר לְאָרֶץ מְנָלָם:
 לֹא - יְסֹור מִבְּיָחָשָׁה יְזָנְקָה תִּיבְשֶׁל
 שְׁלָהָכָתָה יְסֹור בְּרִיחָ פָּיו:
 אַל - יַאֲמִן בְּשָׁנָה נְתָעָה כִּידְשָׁנָא
 תְּהִרְהִה תְּמֹרִתוֹ:
 בְּלֹא - יְזָמוֹת תְּמָלָא יְכָפְתָו לֹא-
 רְעַנְנָה:
 יְחַמֵּס כְּפָנִים בְּסָרוּ וְיִשְׁלָה כְּנִזְוָת
 נְצָחוֹ:
 כִּי - עֲרָתָה חָנָה גְּלָמוֹד יְאָש אַכְלָה
 אַחֲלָה שָׁחָר:
 הָרָה עַמְל וְיִלְד אָחָן יְבָטָנָם תְּגִזָּה
 מְרַמָּה:

Das XVI.

1. Hiobs böse freunde. II. Er fragt, III. jammert,
 A.
 וְיִעַן אַזְוֹב וַיְאִמְרֹר:
 שְׁמַעַתִּי כְּאַלְהָרְבּוֹת מְנַחְמִי עַמְלָל כָּלָכָם:

20. Der *gottlose lebet sein lebenlang, und dem treutnen ist die zeit seiner jahr verborgen. *Ez. 48, 22.
 21. Was er höret, das schrecket ihn: und wenns gleich friede ist, fürchtet er sich, der verderber kommt,
 22. Glaubet nicht, daß er midje dem unglück entrinnen; und versiehet sich im mer des schwerdes.
 23. Er zeucht hin und her nach * brodt: und dündet ihn immer, die zeit seines unglücks sey vorhanden. *C. 18, 12.
 24. Angst und noth schrecken ihn: und * schlagen ihn nieder, als ein könig mit ei nem heer. *3 Mos. 26, 21.
 25. Denn er hat seine hand wieder Gott gestrecket, und wieder den allmächtigen sich gestreuet.
 26. Er läufft mit dem kopf an ihn, und sieht halsstarriglich wieder ihn.
 27. Er brüster* sich wie ein fetter wanßt, und macht sich fest und dick. *Ps. 73, 7.
 28. Er wird aber wohnen in versödten städten: da keine häuser sind, sondern auf einem haussen liegen.
 29. Er wird nicht reich bleiben, und sein gut wird nicht bestehen: und sein glück wird sich nicht ausbreiten im lande.
 30. Unfall wird nicht von ihm lassen, die flamme wird seine zweige verdorren: und durch den odem ihres mundes ihn wegfressen.
 31. Er wird nicht bestehen, denn er ist in seinem eiteln düncel betrogen: und eitel wird sein lohn werden.
 32. Er wird * ein ende nehmen, wenns ihm uneben ist: und sein zweig wird nicht grünen. *C. 22, 16.
 33. Er wird abgerissen werden: wie eine unzeitige traube vom weinstock, und wie ein öhlbaum seine blüthe abwirft.
 34. Denn der heuchler versammlung wird einsam bleiben: und das feuer wird die hütten fressen, die geschencke nehmen.
 35. Er * geht schwanger mit unglück: und gebiertet mühe, und ihr bauch bringet fehl. *Ps. 7, 15. Ez. 59, 4.

Capitel.

IV. seufzet, V. rechset VI. giebts verloren.
 Hiob antwortete, und sprach:
 2. Ich habe solches oft gehöret, ihr seyd allzumal leidige tröster.
 3. Wol-

3. Wollen die ^{*}losen worte kein ende haben ? oder was macht dich so frech also zu reden ? ^{c. 6, 26.}

4. Ich könnte auch wol reden, wie ihr. Wolte Gott, eure seele wäre an meiner seelen statt : ich wolle auch mit worten an euch sezen, und mein haupe also über euch schütteln.

5. Ich wolle euch stärcken mit dem mun-de, und mit meinen lippen trösten.

6. Aber wenn ich schon rede, so schonet mein der schmerz nicht : lasse ichs anste-hen, so geht er nicht von mir.

II. 7. Nun aber macht er mich müde : und verstöret alles, was ich bin.

8. Er hat mich runglicht gemacht, und zeuget wieder mich : und mein wiedersprecher lehnet sich wieder mich auf, und ant-wortet wieder mich. ^{c. 10, 17.}

9. Sein grimm reisset, und der mir gram ist, ^{*}beisst die zähne über mich zu-sammen : mein wiedersacher funkelt mit seinen augen auf mich. ^{* Ps. 35, 16.}

10. Sie haben ihren mund aufgesperret wieder mich, und haben mich schmählich auf meine backen geschlagen. Sie haben ihren muth mit einander an mir gefühlet.

II. 11. Gott hat mich übergeben dem ungerechten, und hat mich in der gottlosen hände lassen kommen.

III. 12. Ich war reich, aber er hat mich zu nicht gemacht. Er hat mich beim halse genommen und zerstossen, und hat ^{*} mich ihm zum ziel aufgerichtet. ^{* Klag. 3, 12.}

13. Er hat mich umgeben mit seinen schüssen, er hat meine nieren gespalten, und nicht verschonet : er hat meine galle auf die erde geschüttet.

14. Er hat mir eine wunde über die an-dere gemacht : er ist an mich gelauffen, wie ein gewaltiger.

15. Ich habe einen sack um meine haut genehet, und habe mein horn in den staub gelegt.

16. Mein antlitz ist geschwollen von weinen, und meine augenlider sind ver-dunkelt:

17. Wiewol kein frevel in meiner hand ist, und mein gebet ^{*} ist rein.

^{* 1 Tim. 2, 8.}

IV. 18. Ach erde, verdecke mein blut nicht : und mein geschrey müsse nicht raum finden.

הַקְמָה לְדִבֶּר - גְּרִיחָה אוֹ מֹתָה - יִמְרְאָצָה
כִּי חָעָנָה :

גָּסָם אֲגָנָה בְּכָם אֲרָבָרָה לוֹ יִשְׁנְפָּלָם
תְּחִתָּה נְפָשָׁי אֲחָפִינָה עַלְינָם בְּטָלִים
וְאֲנִיעָה עַלְיכָם בְּמוֹ רָאָשָׁי :

ה אֲפָצָבָם בְּמוֹ פְּנֵי וְנִידָּשָׁת שְׁפָתִי חָשָׁה :

6 אַסְמָה אֲרָבָרָה לֹא - יִחְשֹׁה כָּאָבִי
וְאָחֲרָלָה מוֹתָה - מִנִּי יִרְלָה :

7 אָהָה עַפְתָּה הַלְּאָנִי הַשְׁמֹרוֹת כָּל -
עֲרָתִי :

8 וְתִקְמְטָנִי לְעֵד הַיָּה וְיִקְםָ בְּיַנְחָשִׁי
בְּפָנָי יִעֲנָה :

9 אֲפֹו טְרָף וְיִשְׁטְמָנִי תְּרָקָעֵל בְּשָׁפְנִי
צָרוֹי וְלַטּוֹשׁ עִנְיוֹן :

יְפָרָה עַלְיָה בְּפִיהָם בְּחַרְפָּה הַפּוֹ לְחִין
וְזָהָר עַלְיָה יְתַמְּלָאוֹן :

וְיִסְנְרָנוּ אַל אֶל עַוְול וְעַל יְהִי
רְשָׁעִים וְרָטוּנִי :

זְשַׁלּוּ הַיִּתְוָי וְיַפְרָפָנִי וְאָתוּ בְּעַרְפִּי
וְיַפְצָפָנִי וְיַקְוָמְנִי לוֹ לְמֹטְרָה :

זְסַבּוּ עַלְיָה רַבְיוֹ יִפְלָח בְּלִזְמָנִי וְלָא
וְחַמְלָל יִשְׁפָּה לְאָרֶץ מְרֻתִּי :

צְדִירָה 14. יַפְרָצָנִי פָּרָץ עַל פָּנִי פָּרָץ זָהָר עַל
כְּגֹבָר :

טו שָׁק תְּפָרָתִי עַל גָּלִדי וְעַל לְתִי בְּעַפְרָן
כְּרָבִי :

חַמְרָמוֹ 16. פָּנִי תְּמֻרָמָה מִנִּי - בָּנִי וְעַל עַפְעָפִי
כְּרָבִי צְלָמּוֹת :

ז. עַל לֹא - חַמְס בְּכָפִי וְתַמְלָתִי
זְנָה :

18. אָרֶץ אֶל - חַכְמִי רְמִי וְאֶל - יְהִי
מְלֻכָּם לְיַעֲקָתִי :

בְּסֵבֶב־עַתָּה תִּזְרֹחַ - בְּשָׁטִים עֲדָדִים אֲשֶׁר־^{וְ}^{וְ}
כְּפָרוּמִים :
סְלִצִי רְגִיעַ אֶל - אֱלֹהָ קָרְפָּחַ עַיִן : כ
רַזְחַק לְגַבֵּר עַם - אֱלֹהָ בְּנֵן־אֶרְם : ז
לְהַעֲתָה :
פִּי - שְׁנוּרָצָן מְסֻפָּר יְאָחָז וְאָרָח לֹא - 22
אֲשֶׁר־בָּבָבָ אֲהָלָה :

19. Nach siehe da, wieviel grüne ist im
Gruß; und der nach Schmerz, ist in der
Sorge. ^{c. 31,2.}

20. Meine Freunde sind meine Freude;
aber mein Auge schreit zu Gott.

V. 21. Wenn ein Mensch Feste mit Gott
feiert, wie ein Menschenkind mit seinem
Freunde!

VI. 22. Aber die bestimmte Jahr sind kom-
men; und ich gehe hin des Weges, den
ich nicht wiederkommen werde. ^{c. 10,22.}

Das XVII. Capitel.

I. Hiob beklagt ferner sein Elend. II. Unweise Trost. III. Kurzes Leben. IV. Gedanken.

רְוִוחַי חַבְלָה יְמִינִי נָעַנְיוֹ קָבְרִים אַל־
אַס - לֹא בְּתִילִים עַפְרוֹן וּבְרָמָרָותָם : ה' וְגַשְׁתָּה
תָּלַן עַיִן :
שְׁנִימָה בָּא עַרְבָּנִי עַמְּפָה מַי - הַזָּא לִירִי 3
וַיַּתְקַע : כִּי־לְבָם צְפָנָת מִשְׁכָּל עַל - 4
כַּן לֹא תְּרוּם :
לְחַלֵּק יִגְרֵר רַעַם וְעַיִן בְּנִיּוֹה
תְּכִלְנִית :
וְהַצְעִגְנִי לְמַשְׁלֵל עַפְסִים וְתִפְתַּח לְפָנִים 6
אַתְּהָר :
וְתִכְנַת מִפְעָשׂ עַיִן וְעַרְנִי פְּצַל 7
כְּלָם :
יְשַׁפֵּחַ יִשְׁרִים עַל - אַזְרָתָן עַנְקִי עַל - 8
חַנְפִּי יִתְעַרְבֵּר :
וְאַתָּה צְרִיק בְּרָכוֹ וְתַהְרֵד בְּלִיכָּם יִסְתַּחַ 9
אַמְּצָץ :
וְאַתָּם כְּלָם תְּשׁוּבוֹ וּבָאוּ גָּא וְלֹא - י
אַמְּצָא בְּנָם חָנָם :
בְּמַי עֲבָרוּ זְמוּתִי נִתְקַבֵּן מַזְרַשִּׁי לְכָבִוי : ז
לִילָה לְנִזְם יִשְׁׁמֹו אָזְרָבְּרָבְּ מִפְנִי - ז
חַשָּׁה :
אַס - אֲכוֹהַ שְׁאֹל בְּזִקְנִי בְּחַשָּׁה ז
רְפָרְתִּי יְצֹעַר :

Mein Odem ist schwach, und meine Tage sind abgekürzt, das Grab ist da. ^{*P. 88,4.}

2. Niemand ist von mir getäuscht, noch muß mein Auge darum bleiben in betrübniß.

3. Ob du gleich einen Bürgen für mich wollest sezen, wer will für mich geloben?

4. Du hast ihrem Herzen den Verstand verborgen, darum wirst du sie nicht erhöhen.

5. Er rühmet wol seinen Freunden die Ausbeute; aber seiner Kinder Augen werden verschmachten. ^{*I Sam. 2,33.}

6. Er hat mich zum Sprichwort unter den Leuten gesetzt, und muß ein Wunder unter ihnen seyn. ^{*c. 30,9. Ps. 69,13.}

7. Meine Gestalt ist dunkel worden vor Trauern, und alle meine Glieder sind wie ein Schatten. ^{*Ps. 6,8. Ps. 31,10.}

8. Darüber werden die Gerechten übel sehen, und die unschuldigen werden sich sehen wieder die heuchler.

9. Der gerechte wird sein Weg behalten, und der von reinen Händen wird stark bleiben.

II. 10. Wolan, so fehret euch alle her, und kommt; ich werde doch keinen weisen unter euch finden.

III. 11. Meine Tage sind vergangen; meine Anschläge sind zertrümmert, die mein Herz besessen haben.

12. Und haben aus der Nacht Tag gemacht, und aus dem Tage Nacht.

13. Wenn ich gleich lange harre: so ist doch die Hölle mein Haus, und im Finsternig ist mein Bett gemacht.

14. Die

14. Die Verwesung helfe ich meinen Vater, und die Würste meine Mutter und meine Schwester. * c. 4, 19. Str. 10, 13.

IV. 15. Was soll ich tun? und wer achtet mein Hoffen?

16. Hinunter in die Höle wird es fahren, und wird mit mir in dem Staube liegen.

Das XVIII. Capitel.

I. Bildads Unstreitlichkeit. II. Beweis, daß die Gottlosen allein gestrafft werden mit Unglück, Thorheit &c. III. So erschrecklich. IV. Schluß.

Da antwortete Bildad von Suah, und sprach:

2. Wenn wollt ihr der rede ein Ende machen? Mercket doch, darnach wollen wir reden.

3. Warum werden wir geachtet wie vielf, und sind so unrein vor euren Augen?

4. Wilt du vor Bosheit bersten? Meinst du, daß um deinet Willen die Erde verlassen werde und der Fels von seinem Ort verschoben werde?

II. 5. Auch wird das Licht der Gottlosen verleschen, und der Funke seines Feuers wird nicht leuchten. * c. 21, 17.

6. Das Licht wird finster werden in seiner Hütte, und seine Leuchte über ihm verleschen.

7. Die Zugänge seiner Hütte werden schmal werden, und sein Anschlag wird ihn fallen.

8. Denn er ist mit seinen Füßen in Strick brachte, und wandelt im Nehe.

9. Der Strick wird seine Fersen halten, und die düstigen werden ihn erschlagen.

10. Sein Strick ist gelegt in die Erde, und seine Falle auf seinen Gang.

11. Um und um wird ihn schrecken plötzliche Furcht; daß er nicht weiß, wo er hinaus soll. * 3 Mose. 26, 36. Weish. 17, 12.

12. Hunger wird seine Habe seyn, und Unglück wird ihm bereitet seyn und anhangen.

13. Die Stärke seiner Haut wird verzehret werden, und seine Stärke wird verzehren der Fürst des Todes.

14. Seine Hoffnung wird aus seiner Hütte gerettet werden, und sie werden ihn freiben zum Könige des Schreckens.

15. In seiner Hütte wird nichts bleiben, über seine Hütte wird Schwefel gestreut werden.

16. Von unten werden verdorren seine Wurzeln, und von oben abgeschnitten seine Ernte.

14. לְשׁוֹתָךְ קָרַתִּי אֶבְיָנָה אֶפְתָּה אֶתְתִּי וְאֶתְתִּי לְרַפֵּה :

טו. וְאַתָּה אַפְתָּה תְּכֻנָּתִי וְחֲקֻוֹתִי מִי יִשְׁוֹרָגָה :

סח באהמת 16. בְּנֵי שָׁאֵל הַרְבָּה אַפְתָּה יְהָדָה עַל -

עַפְרָגָתָה :

א. וַיַּעֲשֵׂה בְּלִדְךָ הַשְׁׁרָיו וַיֹּאמֶר :

ב. עַד־אֶנְחָה תְּשִׁיםְמָן כְּנַצְיָה לְמַלְיאָה תְּבִינָה :

ג. מְרוּעָה נְחַשְּׁבָנִי כְּבָהָמָה גַּטְמָנִי :

ד. בְּעִינִיכֶם : טְרַף נְפָשָׁה בְּאַמְּנוֹן הַלְּמַעַנְהָה תְּעֻזָּב אָרֶץ וַיַּעֲתַק צָרָה מִפְּקוּמוֹ :

ה. בְּצָבָם אָזְרָר רְשָׁעִים יִרְעָה וְלֹא - יִגְזַּה :

ו. שְׁבִיבָב אֲשֶׁר :

ז. וְאַזְרָר עַזְרָבִי אָזְנוֹ וְתְשִׁילְבָה עַצְרָתוֹ :

ח. פִּי־שְׁלַח בְּרִשְׁתָּבְרָגְלָיו וְעַל - שְׁבָבָה יִתְהַלֵּה :

ט. יְאַחֲרָוּ בְּעַקְבָּה פָּח יְחִזְקָעַלְיוֹ צָפִים :

י. טְמִינָה בְּאָרֶץ חֲבָלוֹ וְמִלְגָרָתוֹ עַלְיָנָתִיב :

ז. סְבִיב בְּעַתָּה בְּלָהָות וְהַפְּעָרָה לְרָגְלָיו :

ל. יְהִי־רָעָב אָנוֹ יְאַד נְכֹזָן לְעַלְעָנוֹ :

ט. יְאַכֵּל בְּנֵי עָזָר יְאַכֵּל בְּרָיו בְּנֵר מָוֹת :

ט. יְנַחֵק מַאֲהָלָוּ מְבָטָחוֹ וְתְצִיעָרָה לְמַלְאָה בְּלָהָות :

טו. תְּשִׁלְבָן בְּאָהָלָוּ מְבָלִי - לֹז יִזְרָה עַל גְּנוּהָ גְּנוּרָה :

ט. מְתַחְתָּה שְׁרָשָ׀יו וּבְשָׁאוֹ וּמְפָעָל יִמְלָא קְצִירָוֹ :

וְכֹרֶד־אָבֵד כִּי־אָזֶן וְלֹא־שָׁב תְּ 1.
עַל־פָּנִים חֲזֹן: 2.
...הַדְּפָרָה מַעֲור אַל־חַשָּׁד וּמִתְּבָל 3.
יַנְדָּך: 4.
לֹא גַּן לו וְלֹא־גַּכֵּר בַּעֲפֹו וְאֵין שָׁרֶד 5.
בְּמִנְגָּרוֹן: 6.
עַל־יְמֹנוֹ נַעֲפֹו אַחֲרִים מְקֻמִּים כְּ 7.
אַחֲרֹו שָׁעַר: 8.
אָה־אֶלְחָה מַשְׁכְּנוֹת עַל־זֹּה מִקּוֹם 9.
לֹא־גַּדֵּע אַל:

17. Sein ^{gelehrte} Land verlassen zu
lande, und wird ^{seine} Mutter haben auf
der gassen. ^{c. 9,7. Ps. 10,7.}

18. Er wird ^{vor} ^{dem} Feind aus ^{seiner} Heimat
vertrieben werden, und von ^{seinem} Vater
verstoßen werden. ^{c. 38,15.}

19. Er wird keine Kinder haben, und
keine Neffen unter seinem Volk: es wird
ihm keiner überbleiben in seinen Gütern.

III. 20. Die nach ihm kommen, werden
sich über seinen Tag entscheiden: und die vor
ihm sind, wird eine Furcht auftreten.

IV. 21. Das ist die Wohnung des ungerech-
ten: und das ist die Stätte des, der Gott
nicht achtet. ^{c. 20,29.}

Das XIX. Capitel.

I. Hiob straft: II. Klaget: III. Beschreibt sein Leid: IV. Wisselt. V. Trost. VI. Deutung.

א וַיַּעֲשֵׂה אִזְׁבָּל וַיֹּאמֶר:
עֶד אֲנֵה תַּגְנִינוּ נַפְשֵׁךְ וְתַרְכָּאִינְנִי בְּמָלִיכִים: 2
זה עַשְׂרֵה פָּעָמִים תַּכְלִימָנִי לְאַתְּבָשׂוּ 3
תַּחֲכָרְפָּרְלִי: 4
וְאַפְּ אַמְנָנִים שְׁגִינְתִּי אֶלְיוֹתְלִוּ מְשֻׁגְנִתִּי: 5
אַס אַמְנָנִים עַלְיוֹתְגָדְלִוּ וְתוּכוֹתְהוּ עַלְיוֹתְהָרְפָּתִי: 6
עוֹתָנִי וּמְצָרָרָו עַלְיוֹתְהָרְפָּתִי: 7
הַן אַצְעָקָחָם וְלֹא אַעֲנָה אַשְׁׁוּעָה וְאֵין
מְשֻׁפְט: 8
אַרְחֵי גַּרְרֵר וְלֹא אַעֲבֹר וְעַל־נְתִיבָתִי 9
חַשְׁבָּה יְשִׁיט: 10
בְּכֹרְרִי מַעֲלֵי רַפְשִׁיט נְסָר עַטְרָה 11
רָאֵשִׁי: 12
וַיַּצְנִי סְבִיב זָאֵלָה וַיְסַע כְּעֵץ תְּקוּתִי: 13
וַיִּחְרֵר עַלְיוֹ אַפְּנוֹ וַיְחַשְּׁבֵנִי לוֹכְצָרִיו: 14
יַחְרֵר זָבָא גְּדוּרִיו וַיְסַלֵּוּ עַלְיוֹ דְּרָכָם 15
וַיַּחְנֵן סְבִיב לְאַהֲלִי: 16
אַחֲרֵי מַעֲלֵי הַרְחִיק וַיַּרְאֵי אָה־זָרִי 17
מִמִּנִּי:

Hiob antwortete, und sprach:

2. Was plaget ihr doch meine Seele,
und peinigt mich mit Worten?

3. Ihr habt mich nun zehnmal gehö-
net: und schämet euch nicht, daß ihr mich
also umtreibet.

4. Irre ich, so irre ich mir.

5. Aber ihr erhebet euch wahrlich wieder
mich, und schelket mich zu meiner Schmach.
II. 6. Merdet doch einst, daß mit Gott
Unrecht thut und hat mich mit seinem Jage-
strick umgeben.

7. Siehe, ob ich schon schreye über Fre-
vel, so werde ich doch nicht erhören: ich ruf-
fe, und ist kein recht da. ^{c. 30,20. Ps. 69,4.}

III. 8. Er hat meinen Weg verzäunet, daß
ich nicht kann hinüber gehen: und hat fin-
sterniß auf meinen Steig gestelllet.

9. Er hat meine Ehre mir ausgezo-
gen, und die Crone von meinem Haupt
genommen.

10. Er hat mich zerbrochen um und um,
und lässt mich gehen: und hat ausgerissen
meine Hoffnung wie einen Baum.

11. Sein Zorn ist über mich ergrimmet,
und erachtet mich für seinen Feind. ^{c. 33,10.}

12. Seine Kriegsleute sind mit einander
kommen, und haben ihren Weg über mich
gepflastert; und haben sich um meine Hüt-
te her gelagert.

13. Er hat meine Brüder ferne von mir
gerhan, und meine verwandten sind mit
fremde worden.

14. Meine nächsten haben sich entzogen,
und meine freunde haben mein vergessen.
15. Meine hausgenossen und meine mög-
lich achten mich für freude, ich bin unbe-
kannt worden vor ihren augen.

16. Ich ließ meinem knecht, und er ant-
wortete mir nicht: ich musste ihm fliehen
mit eigenem munde.

17. Mein' weib stellt sich fremde, wenn
ich ihre russe: ich muß fliehen den kindern
meines leibes. *c. 2, 9.

18. Auch die jungen kinder geben nichts
auf mich: wenn ich mich wieder sie sehe, so
geben sie mir böse worte.

19. Alle meine getreuen haben greuel
an mir: und die ich lieb hatte, haben sich
wieder mich gekehret.

20. Mein gebein hängt an meiner haut
und fleisch, und kann meine zähne mit der
haut nicht bedecken.

IV.21. Erbarmet euch mein, erbarmet euch
mein, ist meine freunde: denn die hand
Gottes hat mich gerüstet. *Ruth 1, 10.

22. Warum verfolget ihr mich gleich so
wohl als Gott, und könnet meines fleisches
nicht fass werden?

23. Ach, daß meine reden geschrieben
würden! ach, daß sie in ein buch gestel-
let würden!

24. Mit einem eisernen griffel auf bley,
und zum ewigen gedächtniß in einen fels
gehauen würden!

V. 25. Aber Ich weiß, daß mein erlö-
ser lebet: und er wird mich hernach
aus der erden auferwecken.

26. Und werde darnach mit dieser
meiner haut umgeben werden, und
werde in meinem fleisch Gott sehen.

27. Denselben werde Ich mir sehn:
und meine augen werden ihn schauen,
und kein fremder. Meine nieren sind
verzehret in meinem schoß.

VI.28. Denn ihr sprecht: Wie wollen wir
ihn verfolgen, und eine sache zu ihm finden?

29. Fürchtet euch vor dem schwerdt:
denn das schwerdt; ist der zorn über die mis-
schafat: auf daß ihr wissen, daß ein gericht seyn.

4. תְּרֵלֶל קָרְבָּנִי פְּמַדְעָנִי שְׁכַחֲנִי :

טוֹפְּרִי בִּיתִי אֲוֹהָתִי לֹגֶת תְּחַשְּׁבָנִי נְגָרְלִי
חַיִּתִי בְּעִינֵיכֶם :

16. לְעִבְרִי קָרְאָתִי וְלֹא יָעַנְתָּ בָּמוֹ - מִי
אֲתִיכָּן - לֹא :

7. רְוחִי גָּנָה לְאַשְׁתִּי וְחַפּוֹתִי לְבָנִי
כְּטָנוֹי :

8. גָּם - עֲוִילִים מְאָסָה בְּנִי אַקְיָמָה
וְדַבְּרָתִיךְ :

9. תְּעַכְּבָנִי כָּל - מִתִּי סָרוּ וְוָה - אַהֲבָתִי
נְחַפְּכוֹד - בְּרִי :

כ בְּעוֹרִי וּבְבָשָׂרִי דְּבָקָה עַצְמִי וְאַהֲמָלָתָה
בְּעֹור שְׁפִי :

11. תְּגַנְּבָנִי חַגְנָנִי אַתָּם רְגִיעִי כִּי יַד - אַלְוָה
גְּנָעָה בְּרִי :

12. לְפָמָה תְּרַרְפָּנִי בָּמוֹ - אַל וּמְבָשָׂרִי לֹא
תְּשַׁבְּעָוִי :

13. גְּזִיְּזַתָּן אַפְּוִי וַיְכַתְּבָנִי מְלִיאָמִי - יְהֻנָּה
בְּסֶפֶר וַיְתַקְּנוּ :

14. בְּעַט - בְּרוֹלָל וּסְפָרָת לְעֹר בְּצָאוֹר
יְחַצְּבָנִי :

כְּה וְאַנְיִי יְדַעְתִּי נְאָלִי חָנוֹן אַחֲרָן עַל
עַפְּרִי יְקִוּם :

16. וְאַחֲרָן עַזְוִי נְקַפְּדָאָרָת וּמְבָשָׂרִי אַחֲזָה
אַלְוָה :

17. אֲשֶׁר אַנְיִי אֲחוֹת - לְיִי וַיְעִנֵּי רְאָא
וְלֹא - נָגֶר כָּלִי בְּלִיתִי בְּחַקִּי :

18. כִּי תְּאַמְּרוּ מָתָה - נְרַקְּפָה - לֹא וְשָׁרֵש
רְבָר נְמַצָּא - בְּרִי :

19. גָּוֹרִי לְבָסִי מְפִנִּיאָה - חַמְתָּה
שְׁדוֹן כְּרִי עֲונֹת חָרֵב לְמַעַן תְּרַעֲוָן שְׁקָרִין :

Das X. Capitel.

I. Zophar legt sich auch ins mittel. II. Zeiger der heuchler, geizigen und gottlosen straffe.

Da antwortete Zophar von Naema,
und sprach:

ג. וַיַּעֲנֵן צָופָר הַנְּעַמְּדוֹן וַיֹּאמֶר:

z. Das

לֹכֶן שְׁעִפֵּי לְשָׂבֹעַי וְבָעֲבָר רְחוֹב :

מִסְפֵּר גָּלְפָתִי אֲשָׁמָעַ וְרוּחַ מִבְּיכָתִי :

הַוְאָתָּה יְרֻעָתִ מִנִּי - עַגְמַנִּי שִׁים אַרְם :

כִּי רְגַנְגַּת רְשָׁעִים מִקְרָוב וְשְׁמִיחָתָה :

חַנְפַּת עַרְיָה - בָּגָעַ : אַס - יְעַלָּה לְשָׁמִים שִׁיאָו וְרָאשָׁו :

לְעַבְבִּיעַ : כִּילְלוֹ לְכַעַז יְאָבָר לְאָז יְאָמָרִי :

כְּחַלּוֹם יְעוֹף וְלֹא יְמַצְּאָהוּ וְנַדְּבָרְיוֹ :

לְילָה : עַזְנִין שְׁוֹפְתָה וְלֹא תֹסִיף וְלֹא עֹור :

תְּשִׁירָנוּ מִקְמָכוֹ : בְּנָנוּ וְרָצַח רְגָם יְרָצֵחַ :

אָנוּ : עַצְמָתוֹ מִלְאָג עַלְמָן וְעַפְנוּ עַל - עַפְרִי וְעַלְמָיו כ' :

תְּשַׁכְּבָה : אַס - פְּמָתִיק בְּפִיו רָעָה יְכִחְרָתָה :

תְּחִתָּת לְשָׁנוּ : יְהֻטָּל עַלְהָה וְלֹא יְעַבְּגָה וְיְמַגְּעָה :

בְּרֹתָה חָבוֹ : לְחַמּוֹ בְּמַעְיוֹ נְחַפָּה מְרוֹתָה פְּתַנִּים :

בְּכָרְבוֹ : חִיל בְּלָע וְיִקְאָנוּ מְבָטָנוֹ טוֹרֶן :

רָאשָׁ - פְּתַנִּים יְינָק תְּהִרְגָּה לְשֹׁׁן :

אֲפַעַתָּה : אַל - יְרָא בְּפָלָגָת נְהָרִי :

נְחַלִּי רְבָשׂ וְחַמָּאתָה : מְשִׁיב וְגַע וְלֹא יְבָלָע כְּחִיל תְּמֻוְתָה :

וְלֹא יְעַלְסָה : כִּי - רָצֵח עֲזָב רְגָם בְּיֹת גָּזָל וְלֹא יְבָנָה :

a. Darauf und davor und dann nicht harren.

3. Und will gern hören, wer mir das soll straffen und welche; denn der geist und nes verstandes soll sie mich antworten.

II. 4. Weisest du mich, daß es allezeit so gegangen ist, sind das Menschen auf erden gewesen sind:

5. Das der ruhen der goethen sieher nicht lange, und die freude des menschlers währet einen augenblick?

6. Wenn gleich seine * Höhe in den himmel reicht, und sein haupt an die wolken röhret:

* Dan. 4, 8, 9.

7. So wird er doch zulegt umkommen wie ein dreck; daß die, vor denen er ist angesehen, werden sagen, wo ist er?

8. Wie * ein traum vergehet, so wird er auch nicht funden werden: und wie ein gesicht in der nacht verschwindet. * Ps. 73, 20.

9. Welch auge ihn gesehen hat, wird ihn nicht mehr sehen: und * keine stätte wird ihn nicht mehr schauen. * Ps. 73, 10.

10. Seine * kinder werden betteln gehen, und seine hand wird ihm mühe zu lohn geben.

* c. 27, 14.

11. Seine kinder werden seine heimliche sünde wohl bezahlen, und werden sich mit ihm in die erde legen.

12. Wenn ihm die bosheit gleich in seinem munde * wohl schmeckt, wird sie doch ihm in seiner zunge fehlen. * Spr. 5, 3, 4.

13. Sie wird aufgehalten, und ihm nicht gestattet: und wird ihm gewehret werden in seinem halse.

14. Seine speise inwendig im leibe wird sich verwandeln in ottergallen.

15. Die güter, die er verschlungen hat, muß er wieder ausspeyen: und Gott wird sie * aus seinem bauch stossen. * Gesch. 1, 18.

16. Er wird der osteren galle saugen, und die zunge der schlangen wird ihn tödten.

17. Er wird nicht sehen die ströme, noch die wasserbäche, die mit honig und butter fliessen.

18. Er wird * arbeiten, und des nicht geniesen: und seine güter werden andern, daß er derer nicht froh wird. * 5 Mos. 28, 33.

19. Denn er hat unterdrückt und verlassen den armen. Er hat häuser zu sich gerissen, die er nicht gebauet hat.

20. Denn

20. Dann wenn sonst keiner nicht voll werden, und wird durch sein tödlich gut nicht entrinnen. * Zeph. 1, 18.

21. Es wird seines speise nichts überbleiben: darum wird sein gut leben keinen bestand haben.

22. Wenn er gleich die fülle und gnug hat, wird ihm doch angst werden: allerhand mühe wird über ihn kommen.

23. Es wird ihm der wanst einmal voll werden, und er wird den grimm seines jorns über ihn senden: er wird über ihn regnen lassen seinen streit.

24. Er wird fliehen vor dem eisernen jarnisch, und der eherne bogen wird ihn verjagen.

25. Ein bloß schwerdt wird durch ihn ausgeschlagen: und des schwertes blitz, der ihm bitter seyn wird, wird mit schrecken über ihn fahren.

26. Es ist keine finsternis da, die ihn verdecken möchte. Es wird ihn ein feuer verfehn, das nicht ausgeblasen ist: und wer übrig ist in seiner hütte, dem wirds übel gehen. * 5 Mos. 32, 22.

27. Der himmel wird seine missethat eröffnen, und die erde wird sich wieder ihn sezen.

28. Das getreide in seinem hause wird weggeführt werden, zerstreuet am tage seines jorns.

29. Das * ist der lohn eines gottlosen menschen bey Gott, und das erbe seiner rede bey Gott. * c. 18, 21.

כ כי לא - צע שלן בבטן בחרמוֹן
לא ימלט:

21 אין שחד לאגלו על-בנ ל-א -
חויל טובו:

22 במלאות ספקו צער לו כל י-ע מל
תבאו:

23 י-ע למלא בטנו ישלה - ב-חרוץ
אפו וימטר עליינו בלחותו:

24 יברח מנשך ברוגל תחליפו קשות
נחוורה:

כה שלף ויצא מוגה וברק ממולתו
יבלה עלי אמייס:

26 כל - חשה טמוך לצפוני תאכלרו
אש לא-גפח ברע שריד באחלו:

27 י-ע שמים עונו הארץ מרכז הארץ
ל-:

28 גל בול ביתו נגורות ביום
אפו:

29 זה מלך א-רכס רשות מלאחים
ונחלות אמרו מלא:

Das XXI. Capitel.

I. Job's gegenantwort. II. Der gottlose glück; III. Wahret nicht lange. IV. Gottes rache. V. Jener untergang.

Job antwortete, und sprach:

2. Höret doch zu meiner rede, und lasset euch ratthen.

3. Vertraget mich, daß Ich auch rede, und spottet darnach mein.

4. Handelt ich denn mit einem menschen, daß mein muth hierin nicht solte unwillig seyn?

5. Kehret euch her zu mir: Ihr werdet sauer sezen, und die hand aufs maul legen müssen.

6. Wenn ich daran gedende: so erschred ich, und zittert kommt mein fleisch an.

II. 7. Warum leben denn die gottlosen, werden alt und nehmen zu mit güttern? * Ps. 73, 3. seq. Jer. 12, 1.

א ויען א-זוב ויאמר:

2. שמעו שמעע מלתי ותהי - זארת

3. תנהוותיכם: שאוני ואנכי ארבע

4. ואחר רבבו חלעג: האנבי לאנבי
שיתוי ואמ - מרווע לא - תקצער רוחי:

ה פנו - אלוי ורשות ושם נך על
פה:

6. ואמ - זכרתי ונבהלו ואותו בישׁו

7. בפלאות: מהרע רשות ויחו עלה
ב-גבורו חיל:

וְאַתָּה גָּבֹן לִמְנִיחָם עַטָּם וְגַאֲגָאִים 8.

לְעַזְיָנִים : בְּחִזְקָם שְׁלָמָם מִפְּדָד 9.
ולֹא - יָשַׁבְתָּ אֶלְתָּה עַלְיָם :

שׂוֹרֵן עַבְרָן וְלֹא יִגְעַל תִּפְלַט בְּרָתָן יְ 10.
וְלֹא תִּשְׁכַּל :

יְשַׁלְחָה בְּצָאן עַזְוִילָהָם וְלִדְיוֹתָם יְרָקָן : 11.

יְשַׁאֵי בְּתָרֵי וְכָגֹר וְשַׁמְחוֹ לְקֹל עִוְגָן : 12.

יְבָלָה בְּטוּב יְמִינָה וְכָלְגָע שְׁאָל 13. יְכָלוּ כָּךְ
יְחִתָּהוּ :

וְיָאמְרוּ לְאָל סֹור מִפְּנֵנו וְרִיעַת רְרֵיכָה 14.
לֹא חַפְצָנוּ :

מוֹת - שָׁוְרִי קַיְדָנָעָרָבָן וְמוֹת - נֹעַזְלָטָן
כָּנְפָגָע - בָּזָן :

הָן לֹא בְּיוֹם טוֹבָם עַזָּת רְשָׁעִים 16.

תְּחִקָּה מִנִּי :

כְּפֹרָה נֶר - רְשָׁעִים יְרָעָה וְנֶבֶא עַלְיָמוֹן זָקָצְבָּלָא אַסְגָּבָן
אַיִלָּם חַבְלִים יְחַלֵּק בָּאָפוּ :

יְרָחָה בְּתָבָן לְפָנֵי רָוחָה וּכְמָזָנָבָהוּ 18.
סִיפָּה :

אֱלֹהָה יְצָנָן לְבָנָיו אָנוּ יְשָׁלָם אָלָין 19.
וְירָע :

יְרָאוּ עַיְנוּ פִּידָּן וּמְחֻמָּרָה שְׁבִי בְּ עַנְיוֹנָרִי
יְשָׁתָּה :

כִּי מוֹת - חַפְצָן בְּבִיתָו אַחֲרָיו וּמִסְפָּר זָהָבָה
חַרְשָׁיו חַצְצָיו :

חַלְאָל יְלַפְּדָר דָּעַת הַחָא רְמִימָם יְשָׁפֹות : 22.

וְהַיּוֹתָה בְּעַצְם תָּפוֹן כָּלֹן שְׁלָאָנוּ וְשְׁלִיוּוּ : 23.

עַטְיכָנוּ מְלָאָוי חַלְבִּיםָעַצְנוֹתָיו וְשַׁקָּה : 24.

וְהַיּוֹת בְּנַפְשָׁךְ מְרָחָה וְלֹא אֲבָלָנה
בְּתוּבָה :

יְחִרָּה עַל - עַפְרָה יְשַׁבְּבוּ וּמְרָחָה תְּכַפָּה 26.
עַלְיָהָם :

8. Sie same ih^r Söhne von ihr, und
ihre Nachkommen sind bei ihnen.

9. Ihr Haus hat Freude vor der Furcht,
und Gottes Ruhe ist nicht über ihnen.

10. Seine Ochsen lässt man zu, und misst
rath ihm nicht: seine Kuh lädt, und ist
nicht unfruchtbare.

11. Ihre jungen Kinder gehen aus wie
eine Herde, und ihre Kinder leiden.

12. Sie jauchzen mit Posaen und Har-
fen, und sind fröhlich mit Pfeiffen.

13. Sie werden als bei guten Tagen,
und erschrecken kaum einen angendige
vor der Hölle.

14. Die doch sagen zu Gott: * Heb dich
von uns, wir wollen von deinen wegen
nicht wissen; * c. 22, 17. Ps. 10, 4.

15. Wer ist der allmächtige, daß wir
ihm dienen sollten? oder was sind wirs ge-
bessert, so wir ihn anrufen? * Mal. 3, 14.

III. 16. Aber siehe, ihr gut steht nicht in ih-
ren Händen: darum soll der Gottlosen fern
seine von mir sehn. * c. 22, 18.

17. Wie wird die * Leuchte der Gottlosen
verleschen, und ihr Unglück über sie kom-
men! Er wird herzleid austheilen in sei-
nem Zorn. * c. 18, 5. Ps. 73, 18. sqq.

18. Sie werden sehn * wie Stoppeln vor
dem Winde: und wie Spreu, die der Sturm-
wind weg führet. * Ps. 1, 4. Ps. 35, 5.

IV. 19. Gott behält dieselben Unglück auf
seine Kinder: wenn ers ihm vergelten wird,
so wird mans inne werden.

20. Seine Augen werden sein Verder-
ben sehen, und vom Grimm des allmäch-
tigen wird er trünen.

21. Denn er wird gefallen haben an
seinem Hause nach ihm? und die Zahl sei-
ner Morden wird kaum halb bleiben.

22. Wer will Gott lehren, der auch die
Hohen richtet?

23. Dieser stirbt frisch und gesund in
allem Reichtum und voller Gnade.

24. Sein Melkfass ist voll Milch, und
seine Gebeine werden gemästet mit Marz.

25. Jener aber stirbt mit betrübter
Seelen, und hat nie mit Freuden gessen.

26. Und siegen gleich mit einander in
der Erde, und Würme decken sie zu.

V 27. Siehe, ich kenne eure gedachten wohl: und euer frevel vornehmen wieder mich.

28. Denn sie sprechet: Wo ist das haus des fursten? und wo ist die hutte, da die gottlosen wohneten?

29. Redet ihr doch davon, wie der gemeine pöbel: und merket nicht, was jener wesen bedeutet.

30. Denn * der böse wird behalten auf den tag des verderbens, und auf den tag des grisms bleibt er. * 2 Petr. 2, 9.

31. Wer will sagen, was er verdienet: wenn mans äusserlich ansiehet? Wer will ihm vergelten, was er thut?

32. Aber er wird zum grabe gerissen, und muß bleiben bei dem haussen.

33. Es gehet ihm wohl: der schlamm desbachs, und alle die, den werden ihm nachgezogen: und wer, die vor ihm gewesen sind, ist keine zaß. * Hab. 2, 6.

34. Wie tröstet ihr mich so vergeblich, und eure antwort findet sich unrecht.

7. חן ידעת מוחשבותיכם ומוחשׁת עלי תחטמו:

8. כי תאמנו איה בית נריב איה אחלו משבנות לשיטים:

9. הלא שאלתם עברי גרה ואתם לא תנקרו:

ל. כי ליום איד יחשך רע ליום עברות יובל:

12. מידי יגird על פניו דרכו והוא עשה מי ישלם לו:

13. והוא לכברות יובל ועל גריש ישכו:

14. מותקן לו רגבי נחל ואחריו כל אבם ימושה ולפניו אין מספר:

15. איה חנחוות הכל ותשובתיכם בשאר מעלה:

Das XXXII. Capitel.

I. Eliphas, der erste freund, nimt das wort. II. Zeihet den hiob vieles. III. Redet von Gottes allwissenheit und gericht. IV. Vermahnet zur busse. V. Dero bewegtsachen.

Da antwortete Eliphas von Teman, und sprach:

2. Was darf Gott eines starcken, und was nützt ihm ein fluger?

3. Meinet du, daß dem allmächtigen gefalle, daß du dich so fromm machest? oder was hilft ihm, ob du deine wege gleich ohne wandel achtest?

4. Meinet du, er wird sich vor dir fürchten, dich zu straffen: und mit dir vor gericht treten?

11. 5. Ja deine bosheit ist zu groß, und deiner missethat ist kein ende.

6. Du hast etwa deinem bruder ein pfand genommen ohn ursach, du hast den * naekenden die kleider ausgezogen. * c. 24, 7.

7. Du hast die müde, nicht * getränet mit wasser, und hast dem hungrigen dein brodt versagt. * Matth. 25, 42.

8. Du hast gewalt im lande geubet, und prächtig darinnen gesessen.

9. Die wiwen hast du leer lassen gehen, und die arme der wässen zerbrochen.

10. Dorum bist du mit stricken umgeben, und suchst hat dich plötzlich erschreckt.

א. ויען אליפנו החטני ויאמר:

ב. הלא יסכן גבר כי יסכן עלימו משכילים:

3. החפש לשרי כי תצתק ואם בצע כי מתם ורביכ:

4. במיראתך ינירך יבו א عمך במשפט:

ה. הלא נעתק רבה ואין לא לעונותיך: נשארא שוק 6. כי-תחבל אתוך חנס ובגרי עורומים תפישיט:

7. לא מימים עינך תשקה ומרעב תמנע-לחם:

8. ואיש רוע לו הארץ ונשוא פנים:

ו. אלמנות שלחת ריקם וורעות יתcum ורביכ:

ז. על-כון סביבותך פחים זיבחה פחר פתאום:

אָז - רֹחֶה לֹא - תְּקַנֵּה שִׁמְעָה - ۱۱
 מִים חֲכָסָךְ :
 הָלָא - אַלְוֹתָ נְבָה שְׁמִים וְרָאָה רָאשׁ - ۱۲
 בּוֹכְבִּים כִּי - רָמוֹ :
 וְאָמָרָה מְרוֹה - גִּרְעָן אֶל הַבָּעֵד עַרְפָּל - ۱۳
 יְשֻׁפּוֹת :
 עֲבִים סְתָר - לוֹ וְלֹא יְרָאָה וְחוֹג - ۱۴
 שְׁמָים יְתַהְלָה :
 הָאָרֶחֶת עַוְלָם תְּשֻׁמָּר אֲשֶׁר קָרְבָּנוּ מִתְּיָדָתוֹ
 אָנוּ : אֲשֶׁר קָפְטוּ וְלֹא עַתְּגַנְּתָר - ۱۵
 יוֹצֵק יְסָרָם :
 הָאָמָרִים לְאָלָסָר מְפָנוּ וְמָה - יְמָעֵל - ۱۶
 שְׁבָיו לְמוֹ :
 וְהָאָמָלָא בְּתִיחָסָט טֹוב וְעַזְתָּ ۱۷
 רְשָׁעִים בְּחַקָּה מִנִּי :
 יְרָאוּ צְדִיקִים וְשִׁמְחוֹ אַנְקֵי יְלַעַג - ۱۸
 לְמוֹ :
 אָסָט - לֹא נְכַחֵד קְוָמָנוּ וַיְתָרֵם אֲכָלָה כָּבֵשׂ :
 הַסְּקָנָן - גָּא עַפּוֹ וְשָׁלָם בְּהָם תְּבֹאָתָה - ۱۹
 טֹובָה :
 קְחָדָנָא מְפִיו תָּרָה וְשִׁים אַמְרָיו בְּלָבָה : ۲۰
 אָסָט - תְּשֻׁבוֹן עַר - שְׁרֵי תְּבָנָה וְתְּרַחֵק - ۲۱
 עַוְלָה מְאַתְּלִיכָה :
 וְשִׁירָת - עַל - עַמְרָבָצָר וּבְצָור נְחָלִים - ۲۲
 אַופִיר :
 וְהִרְחָה שְׁרֵי בְּצָרוֹה וְכָסָף תְּזֻעְפּוֹתָה
 לְהָ :
 כִּי - אָז עַל - שְׁרֵי תְּתֻעְגָּג וְחַשָּׁא אֶל - ۲۳
 אַלְוֹתָ פְּנָה :
 תְּעַתֵּיר אַלְוֹן וְשִׁמְעָה וְגַרְגָּה - ۲۴
 תְּשָׁלָם :
 וְתְּגַנְּרָה - אָמָר וְגַנְסָתָה לְהָ וְעַל - דְּרַכְיָה - ۲۵
 גְּנָגָה אָוָר :

n. Gedenkt du denn nicht die finsternis
 seher, und die wasserschwach das nicht be-
 decken ?

III. 12. Siehe, Gott ist hoch droben im
 himmel: und sieher die sterne droben in
 der höhe.

13. Und du sprichst: Was weiß Gott?
 sollte er, das im dunkeln ist, richten kön-
 nen? * Ps. 10,11. M. 94,7. Ef. 29,15.

14. Die wolken sind keine verdecke,
 und siehet nicht: und wandelt hin umgang
 des himmels.

15. Wilt du der welt lauff achten, darin
 nen die ungerechten gegangen sind?

16. Die vergangen sind, * che denn es
 zeit war: und das wasser hat ihren grund
 weggewaschen. * c. 15, 32. 33.

17. Die zu Gott sprachen: * Hebe dich
 von uns, was soite der allmächtige ihnen
 thun können; * c. 21,14.

18. So er doch ihr haus mit guten fü-
 let? Aber der * gottlosen rath sey ferne
 von mir. * c. 21, 16.

19. Die * gerechten werdens sehen und
 sich freuen, und der unschuldige wird ih-
 rer spotten. * Ps. 107, 42.

20. Was gilt's, ihr wesen wird ver-
 schwinden: und ihr übriges wird das feuer
 verzehren.

IV. 21. So vertrage dich nun mit ihm, und
 habe friede: daraus wird dir viel guts
 kommen.

V. 22. Höre das geseg von seinem munde,
 und fasse seine rede in dein herz.

23. Wirst du dich bekehren zu dem all-
 mächtigen, so wirst du gebauet wer-
 den: und unrecht ferne von deiner hütte
 thun,

24. So wirst du für erde gold geben und
 für die felsen güldene bäche.

25. Und der allmächtige wird dein
 gold segn, und silber wird dir zugehäusft
 werden.

26. Denn wirst du * deine lust haben
 an dem allmächtigen, und dein antliz zu
 Gott aufheben. * Ps. 37, 4.

27. So * wirst du ihn bitten, und er
 wird dich hören: und wirfst deine gelübde
 bezahlen. * Ef. 65,24. † Ps. 50,14.

28. Was du wirst vornehmen, wird
 er dir lassen gelingen: und das licht wird
 auf deinem wege scheinen.

29. Denn

29. Denn die sich demuthigen, die erhöhet er: und wer seine augen niederschlägt, der wird genesen. * Matth. 23, 12.

30. Und der unschuldige wird errettet werden: er wird aber errettet um seiner hände reinigkeit willen. * Ps. 18, 18. 21.

Das XXIII. Capitel.

I. Hiob vertheidigt sich; II. Erkennt Gottes macht und recht. III. Vertrüsst sich auf seinen wandel. IV. Doch ohne troz.

H 1. Meine rede bleibt noch bestrebt, meine macht ist schwach über meinem seufzen.

3. Ach, daß ich wüsste, wie ich ihn finden und zu seinem stuhl kommen möchte:

4. Und das recht vor ihm solle vorlegen, und den mund voll straffe fassen:

5. Und erfahren die rede, die er mir antworten; und vernehmen, was er mir sagen würde.

II. 6. Will er mit grosser macht mit mir rechten? Er stelle sich nicht so gegen mir:

7. Sondern lege mirs gleich vor, so will ich mein recht wohl gewinnen.

8. Aber gehe ich nun stracks vor mich, so ist er nicht da: gehe ich zurück, so spüre ich ihn nicht.

9. Ist er zur linken, so ergreiff ich ihn nicht: verbirget er sich zur rechten, so sehe ich ihn nicht.

III. 10. Er aber kennet meinen weg wohl. Er versueche mich, so will ich erfunden werden wie das gold. * Ps. 1, 6. Ps. 139, 3.

11. Denn ich sehe meinen fuß auf seiner bahn, und halte seinen weg, und *weiche nicht ab. * 5 Mos. 17, 11. Ps. 119, 51. 102.

12. Und trete nicht von dem gebot seiner lippen: und bewahre die rede seines mundes mehr, denn ich schuldig bin.

IV. 13. Er ist einzig, wer will ihm antworten? Und er macht, wie er will. * 5 Mos. 6, 4.

14. Und wenn er mir gleich vergilt, was ich verdienet habe: so ist sein noch mehr dahinten.

15. Darum erschrecke ich vor ihm: und wenn ichs mercke, so fürchte ich mich vor ihm.

16. Gott hat mein hers blöde gemacht, und der allmächtige hat mich erschrecket.

17. Denn die finsternis macht kein ende mit mir, und das duncel will vor mir nicht verdeckt werden,

29. כי - הַשְׁפִילָה וַתָּמֹר דָבָר לְשָׁחֶן עֵינִים לְשָׁעָן: לִימְלָט אֵי - נְקִי אַנְמָלָט בְּבָרֶכֶת כְּפִיק :

Das XXIII. Capitel.

A. וַיַּעֲזַן אִיּוֹב וַיֹּאמֶר:

ב. גַם - הַיּוֹם מִרְאֵשׁ שְׁתִי יְדִי בְּבָרֶה עַל - אַנְחָתִי:

ג. קַי - וַתִּתְנוּ בְּרָעָתִי וְאַמְצָאָהוּ אַבְזָא עַד -

ד. חַבְיכָרָתוֹ: אַעֲרָכָה לְפָנָיו מְשֻפְט וְפִי אַמְלָא תְּכָחֹורָת:

ה. אַרְעָה מְלִים יַעֲנֵנִי אַבְינָה מִרְאַמְרָר

ו. לִי: הַכְּרָב - בְּךָ בְּרִיב עַפְרָא לֹא אָה - הָא יִשְׂמַכְיָה:

ז. שְׁסַׂר יְשַׂר נָכָח עַמּוֹ וְאַפְלָטָה לְנַצְחָה מְשֻפְטָיו:

ח. וּזְגָרָם אַרְלָה וְאַינְגָי אַחֲרָר וְלֹא אָבִין לֹז:

ט. שְׁמָאָל בְּעַשְׁתָו וְלֹא - אָהוּ יַעֲטָף יְמִין וְלֹא אַרְאָה:

י. קַי - יְדַע בְּרָה עַפְרָא בְּחַנְנִי בְּזָהָב אַצָּא:

ו. בְּאַשְׁרוֹ אַחֲרָה רְגָלִי דָרְבָו שְׁמָרָתִי וְלֹא - אָט:

ז. מְצֻוָת שְׁפָחוֹ וְלֹא אַמְוִישׁ מְחַקֵי צְפָנָתִי אַמְרִיר - פִי:

ח. וְהַוָא בְּאַחֲרָה וְקִי יְשִׁיבָנוּ וְנַפְשָׁו אַוְתָה וְיַעֲשָׂה:

ט. כִּי יְשִׁלְים חַקִּי וְכָהָנָה רְבּוֹת עַמּוֹ:

טו. עַל - בָּן מִפְנֵיו אַבְהָל אַחֲבָוָן וְאַפְתָּר מְפָנוֹ:

טז. וְאֶל הַרָה לְבִי וְשָׁלִי הַבְּרוּלָנִי:

טז. כִּי - לֹא נְצָמָתִי מִפְנֵי חַשָּׁה וְמִפְנֵי כְּסָה - אַפְלָל:

Das XXIV. Capitel.

I. Hies beschreibt der göttlosen wesen trefflich. II. Gemahrt Gottes ~~Leben~~^{Leben}; III. werden, wie geschildert werden im bösen; IV. fortfahren; V. aber endlich schreck werden.

טְרֵיעַ מְשִׁיחַ לֹא־גָנְפָנִי עֲקִים אֶ
יְרָעָז לֹא־חָוו יְמִיו :

בְּבוֹלָת יִשְׁנוּ עַדְרָגָלָו יְרָעָו :

חַמּוֹר יְתֻמִּים יִנְהָנוּ חַכְלָא שָׂר :

אַלְמָנָה :

יְשִׁיחַ אַבְנִים מְגָרָה יִתְרַחְבָּא עַנְיִיר 4 עַנְיִי כָּרִי :

חַן פְּרָאִים בְּפִרְכָּר צָאוּ בְּפִעְלָם הָ

מְשַׁחְרֵר לְשָׂרֶף עַרְבָּה לוֹ לְחֵם לְפָעָרִים :

בְּשָׂרָה בְּלִילָו יְקָצְרוּ וְנָרָם רְשָׁע 6 יִקְצְרוּ כָּ

לְקָשָׁו :

עַרְוָם יְלִינוּ מְבָלִי לְבִישׁ וְאַזְּן בְּסָתוֹת 7

בְּקָרָה :

מְוָרָם הָרִים יְרָטָבִי וְמְבָלִי מְחָסָה 8

חַבְקוֹגָ צָרָו :

גְּגָולָגָ מְשָׁעָה יְתָנָם וְעַל - עַנְיִו 9

וְחַבְלוֹ :

עַרְוָם הָלָנוּ בְּלִילָו לְבֹושׁ וְרָעָבִים נְשָׁאוּ 10

עַמְרָ :
בְּגִזְעָן שְׁוֹרָתָם יְצָהָרוּ יְקָבִים גְּרָנָה :

מְעִיר מְתִימָה יְנָאָכוּ וְגַפְשָׁ - תְּחִלִּים 11

תְּשִׁיעַ אַלְלוֹת לֹא - יְשִׁים תְּפִלָּה :

הַמְּפָהָה הַיּוֹ בְּמַרְרִי אָוֹר לֹא - הַכְּרוֹו 12

רְכָיוֹ וְלֹא יְשָׁבֵו בְּנִתִּיבָתוֹ :

לְאֹור גְּקָוָם רֹזֶחֶקְטָל - עַנְיִו וְאַבְנִו 13

וּבְלִילָה יְרָוָנָבָה :

עַנְיִו נְאָפָה שְׁמָרָה נְשָׁחָת לְאָמָר כָּז

לֹא - תְּשִׁוָּנֵי עַזְוָה וְסִתְרָ פְּנִים

יְשָׁם : חָתָר בְּחַשָּׁה בְּתִים 14

Warum sollen die jüdem dem all. mächtigen nicht verderben seyn? Und die ihn kennen, sehen seine tage nicht.

2. Sie treiben die gressen zurück, sie rauben die herde und weiden sie.

3. Sie treiben der wässer esel weg, und nehmen der wittwen ochsen zum pfande.

4. Die armen müssen ihnen weichen, und die durstigen im lande müssen sich verfrießen.

5. Siehe, das wild in der wüsten gehet heraus, wie sie pflegen, frühe zum rauh; daß sie speise bereiten für die jungen.

6. Sie ernten auf dem acker alles, was er trägt: und lesen den * weinberg, den sie mit unrecht haben. * 1 Kon. 21, 16.

7. * Die nackenden lassen sie liegen und lassen ihnen keine decke im frost, denen sie die kleider genommen haben: * c. 22, 6.

8. Das sie sich müssen zu den felsen halten, wenn ein plahregen von den bergen auf sie gewisst: weil sie sonst keinen trost haben.

9. Sie reissen das kind von den brüsten, und machens zum wässer, und machen die leute arm mit pfänden.

10. Den * nackenden lassen sie ohne kleider gehen, und den hungriegen nehmen sie die garben. * Ef. 58, 7. Matth. 25, 43.

11. Sie zwingen sie obi zu machen auf ihren eigenen mühlen, und ihre eigene kelter zu tretern und lassen sie doch durst leiden.

12. Sie machen die leute in der stadt seufzend, und die seele der erschlagenen schreidend: und Gott stirhet sie nicht.

13. Darum sind sie abtrünnig worden vom licht, und kennen seinen weg nicht, und fehren nicht wieder zu seiner strassen.

14. Wenn der tag anbricht, * steht auf der mörder und erwürget den armen und durstigen: und des nachts ist er wie ein dieb. * Ps. 10, 8. 9.

15. Das * auge des ehebrechers hat acht auf das dunkel und spricht, mich siehet kein auge: und verdecket sein antliz. * Ef. 29, 15. Job 22, 13. Sir. 16, 15. c. 23, 25.

16. Im finstern bricht er zun häusern ein: des

des toges verbergen sie sich mit einander,
und *scheuen das licht. *Joh. 3, 20.

17. Denn wo ihnen der morgen kommt,
ists ihnen role eine finsternis: denn er führt
ist das schrecken der finsternis.

18. Er fähret leichtfertig wie auf einem
wasser dahin: seine habe wird gering im
lande, und bauet seinen weinberg nicht.

V. 19. Die hölle nimt weg, die da fundi-
gen: wie die helle und dürrer das schneewas-
ser verzehret.

20. Es werden sein vergessen die barm-
herzigen, seine lust wird würmicht wer-
den: sein wird nicht mehr gedacht, er wird
zerbrochen werden wie ein fauler baum.

21. Er hat beleidigt die einsame, die
nicht gebiert: und hat der witwen kein
gut gerhan,

22. Und die mächtigen unter sich gejo-
gen mit seiner kraft. Wenn er steht,
wird er seines lebens nicht gewiss seyn.

23. Er macht ihm wohl selbst eine sicher-
heit, darauf er sich verlasse: doch sehen
seine augen auf ihr thun.

24. Sie sind eine kleine zeit erhaben, und
werden zu nicht und untergedruckt und
ganz und gar ausgetilgt werden: und
wie die erste blühte an den ähren, werden
sie abgeschlagen werden.

25. Ists nicht also? Wolan, wer will
mich lügen straffen und bewahren, daß
meine rede nichts sey?

Das XXV. Capitel.

I. Bildad wirst ein, II. kein mensch sey gerecht.

Da antwortete Bildad von Suah,
und sprach:

2. Ist nicht die herrschast und furcht
beihm, der den friedem macht unter sei-
nen höchsten?

3. Wer will seine kriegsleute zählen?
und über welchen gehet nicht auf sein
licht?

II. 4. Und wie* mag ein mensch gerecht
vor Gott seyn? und wie mag rein seyn
eines weibes kind? *c. 4, 17. c. 9, 2.

5. Siehe, der mondscheinet noch nicht,
und *die sterne sind noch nicht rein vor sei-
nen augen: *c. 15, 15.

6. Wie viel weniger ein mensch, die ma-
de; und ein menschenkind, der worm?

יזם חָמֵץ - לְמוֹ לֹא - יַרְעֵז אָזֶר:
7. כִּי יַחֲנוּ בְּכָר לְמוֹ צָלָמָוֶת כִּי יַבְרֵי
בְּלֹהֶז אַלְמָוֶת:

8. קָל־הָוָא עַל־פְּנֵי־מִים תְּקַלֵּל חַלְקָתֶם:
בָּאָרוֹן לֹא־יַפְנֵחַ בָּרֶךְ בְּרֶמֶים:

9. צָהָה גָּס־הָם יַגְלֵל מִימִי שְׁלֵג שְׂאָל
חַטָּאוֹ:

כִּי־שְׁחַחוּ רְחָם מִתְּקֻנוּ רְמָה עֹזֶר לֹא
יַגְּרֵר וְתַשְׁבֵּר בָּעֵץ עֲולָה:

10. רְעֵה עֲקָרָה לֹא תַּלְּרֵא וְאַלְמָנָה
לֹא יַמְּרֵיב:

11. וּמְשֵׁה אֲבִירִים בְּלֹתָן יְקֻם וְלֹא יַאֲמִין
בְּחִזְוֹן:

12. יַתְּזֵן לוֹ לְבָטָח וַיְשַׁעַן עַיְנֵיו הַלְּבָד
בְּרֶכֶיהָם:

13. לְפֹנוֹ מַעַט וְאַינְגָּה וְרַמְּבָגָּה בְּכָל
יַזְפְּצָוֹן וּבְרַאשׁ שְׁבָלוֹתָ יַמְלֵל:

14. כִּי־וְאַס־לֹא אַפְּנוֹ מַיִּי יַכְיּוּבָנִי וַיְשַׁם
לְאַל מְלָתִי:

A וַיַּעַן בְּלֹרֶב הַשְׁׁחוֹ וְיַאֲכֹר:

1. המְשָׁל וְפַחַר עַמוֹּ שְׁלֹום
בְּמַרְמִינוֹ:

2. הַיְשָׁמֵר לְגַדְעוֹן וְעַל־מֵי לֹא
בְּקִוִּים אָוֶרֶה:

3. וְמַה־יַּצְאֵק אָנוֹשׁ עַם־אָל וְמַה־
יַּזְפֵּחַ יַלְוֵד אַשְׁהָ:

4. חַן עַד־גָּרָח וְלֹא יַאֲגִיל וּבְכוּבִים
לֹא־זַפְּנִי בְּעִינֵיכֶם:

5. אָה כִּי־אָנוֹשׁ רְמָה וּבָנִי אָלָם
תְּלֹעָה:

Das XXVI. Capitel.

1. Hiob weder, der einwurf sie vergelicht:
וְיַעֲנֵךְ אָחָב וַיֹּאמֶר :
- מִתְהֵן עִזּוּת לֹא־לֹא בְּלֹא חָשַׁעַת וְרוּחַ
לֹא־עוֹז :
- מִתְהֵן מִיעּוּת לֹא חִכּוּת וְחוּשָׁה לְרַב
הַדְּרַעַת :
- אָגָּר־מִי הַגְּרָתָם מִלְּוָן וּנְשֻׁמּוֹת־מִי
יִצְאָה מִמֶּךָּ : קְרָפָאִים יְחַולְלָי מִתְחַת הַ
מִוּם וּשְׁכָנָרָם : עַרְוּם שָׁאָל נְגַדְוּ
וְאַזְנָן בְּסָות לְאַבְרָון : נְטָה צְפָנוּ עַל־
הַזְּהָרָה אֶרְץ עַל־בְּלִימָה :
- אָגָּר־מִס בְּעָבָיו וְלֹא־נְבָקָע עָגָן :
- תְּחִיפָּם :
- מַאֲתוֹ פָנֵי־כֶפֶת פְרָשָׂו עַלְיוֹ עָגָן : 9 הַמְּקוֹם אֶ
- תְּקַח חָג עַל־פָנֵי־מִים עַד־תְּנִילָתָךְ :
- אָזְר עַם־חָשָׁה :
- עַמְוֹרָן שְׁמָוִים יוֹפְפִי וּתְמָה מְגַעַרְתָּו : 11
בְּכָחוֹ רְגַע הַיָּם וּבְתָבוֹנָתוֹ מְחַזְקָה רַבָּה : 12 וּבְתָבוֹנוֹתָו
בְּרַחוֹ שְׁמָוִים שְׁפָרָתָה תְּלִילָה יָזָה : 13 קָרֵר
בְּרַחַם :
- הָנָה־אֱלֹהָי קָצֹת רְבָנוּ וְמָה־שְׁמַץ גָּבָר 14 דְּבָרֵיךְ
נְשַׁמְעַבּוּ וּרְעֵם גְּבוֹרָתָךְ מַי יְתַבּוּן : גְּבוֹרָתֵיךְ

Das XXVII. Capitel.

1. Hiob meinet, ihm geschehe zu viel. II. Lässt sich seine frömmigkeit nicht reuen: III. Giebt aber zu,
dass die getilzen und geihigen bislang gestrafft werden.
- וְיַסְף אִזְׁבָ שָׁאת מִשְׁלוֹ וַיֹּאמֶר : אָ
- חִי־אָל הַסִּיר מִשְׁפְּטוּ וְשַׁלְיִ רַמְרָר 2
נְפָשָׁיו :
- כִּי־כָל־עֹור נְשַׁמְתִי בָיו וּרְוחַ אֱלֹהָה 3
בָאֲפִי :
- אָס־תְּרַבְּנָה שְׁפָתִי עֹלָה וְלִשְׁוֹנִי 4
אָס־וְרֵגָה רַמְרָה :
- תְּלִילָה לִי אָס־אַצְדִיק אַתְכָס עַד־הָ
אָנוּעַ לֹא־אָסִיר הַפּוֹרִי טַפְנִי :
- Und Hiob fuhr fort, und hub an seine Sprüche, und sprach:
2. So wahr Gott lebet, der mir mein recht nicht gehen lässt, und der allmächtige, der meine seele betrübet;
3. So lang mein odem in mir ist, und das schnauben von Gott in meiner nassen ist;
4. Meine lippen sollen nichts unrechts reden, und *meine zunge soll keinen betrug sagen. *Pf. 15,3.
- II. 5. Das seferne von mir, dass ich euch recht gebe: bis dass mein ende kommt, will ich nicht weichen von meiner frömmigkeit.
6. Von

6. Von meiner gerechtigkeit, die ich habe, will ich nicht lassen: mein genis- sen beisset mich nicht meines ganzen lebens halber. * Gesch. 24, 16. 1 Cor. 4, 4.

7. Aber mein felad wird erfunden wer- den ein gottloser: und der sich wieder mich auslebner, ein ungerechter. * c. 24, 7. illg. Denn was ist die hoffnung des heuch- lers, daß er so geizig ist: und Gott doch keine freie kreisfist? * Luc. 12, 20.

9. Reinstest du, daß Gott sein schreien hören wird, wenn die angst über ihn kommt? * Job. 9, 31.

10. Wie kann er an dem allmächtigen lust haben, und Gott etwa anrufen?

11. Ich will euch lehren von der hand Gottes: und was bei dem allmächtigen gilt, will ich nicht verhehlen.

12. Siehe, ihr haltet euch alle für klug: warum gebet ihr denn solche unnütze dinge vor?

13. Das ist der lohn eines gottlosen men- schen bei Gott: und das erbe der thran- nen, das sie von dem allmächtigen neh- men werden.

14. Wird er viel kinder haben, so wer- den sie des schwerds seyn: und seine nach- kümmlinge werden des brodts nicht satt haben. * 2 Kön. 10, 6, 7. † Ps. 37, 25.

15. Seine übrigen werden im tote begraben werden, und seine Witwen werden nicht weinen.

16. Wenn er geld zusammen bringet wie erde, und samlet kleider wie leimen:

17. So wird ers wol bereiten; aber der gerechte wird es anziehen, und der un- schuldige wird das geld austheilen.

18. Er bauet sein haus wie eine spinne, und wie ein häuter einen schauer macht.

19. Der reiche, wenn er sich leget, wird ers nicht mittraffen: er wird seine augen aufschun, und da wird nichts seyn.

20. Es wird ihn schrecken übersallen wie wasser, des nachts wird ihn das ungewit- ter wegnehmen.

21. Der ostwind wird ihn weg führen, daß er dahin fahret: und ungestüm wird ihn von seinem ort treiben. * Ezech. 17, 10.

22. Er wird solches über ihn führen, und wird sein nicht schonen: es wird ihm alles aus seinen händen entfliehen.

6. בזידקתי החוקתי ולא ארפה לא - חורף לבבי מיקי:

7. יתנו בךשע איבן ומרקוממי בעול:

8. כי מה פקנות חנף כי יבצע כי ישל אלה נפשו:

9. העתקתו ישמע אל כי תבא עליון ערלה:

10. אם על שמי ותענג יקרה אלה אם כל עת:

11. אורה אתכם ביה אל אשר עס- שורי לא אחר:

12. חן אתכם כלכם חזיתם ולמה זה הביל מרבלו:

13. זה חלק ארים רושע עם אל ונחלת ערטים משגנו יקחן:

14. אם ירפו בינוי למו חרב זיאצאיו לא ישבעך לחם:

טו שירדי בפירות יקברו ואלמנתו לא Tabernacina:

16. אם יצבר עפר כסף יכתר יכין מלבוש:

7. יכין ועריך ילבש גבס תכון ימלה:

8. בניה בעש ביתו אספה עשרה נזר:

9. עשיר ישכב ולא יאסת עיניו פלח ואינני:

כPsiגחה נמייס בלהות לילה גנבתו ספחה:

10. ישאה קרים וילה ישערתו מפקומו:

11. ישלח עליון ולא יחתול מירז ברוח יברח:

יְהִקָּק עַלְמֹן בְּפִתּוֹ וַיֵּרֶק עַלְזָה ۲۳ :

מִפְקָדוֹ :

Das XXVIII. Capitel.

1. Hieß eber von verborgenen schätzen. II. Darin aber findet man die himmlische weisheit nicht; III. Die unfindbar ist. IV. Wo soll man sie suchen? V. Das XXIX.

כִּי יְשַׁלֵּחַ לְכַסְתִּי מִזְגָּא וְמִקּוֹם לְזַבְּבָא :

יְזָקָה :

בְּרָלָם עַמְפָר וְקָח וְאַבְנָן יְצָוק נְהֹוֹשָׁה : ۲

גַּזְעַי שָׁם לְחוֹשָׁה וְלְכָלָה תְּכִלּוֹת הַוָּא ۳ :

חוֹקָר אַבְנָן אַפְלָן רַיְלָמוֹת : ۴

פְּרָץ נְחָלָם מַעַט גַּר הַנְּשָׁפְּחִים מַפְּרִיד : ۴

רְגָל רְלִי מַאֲנוֹשׁ גַּעַו : ۵

אַרְצָה מְפֻנָּה יְצָא-לְחָטָם תְּחִלָּה הַנְּחָפָה בְּמוֹ-אַש : ۶

מִקּוֹם סְפִיר אַבְנָה וְעַמְרָת זַבְּלָה : ۶

גַּתְיָב לְאַ-יְרָעָה עַיְט וְלֹא שְׂפָתוֹ עַזְן : ۷

אַיִתָּה לְא-חַרְרִיבָהוּ בְּנִי-שָׁחָץ : ۸

לְאַ-עֲרָה עַלְיוֹ שְׁחָל :

בְּתְלָמִישׁ שְׁלַחְיָהוּ לְפָה מַשְׁרָשָׁה הַרְוִיט : ۹

בְּצָרוֹתָה יְאִרְים בְּקָע וּכְל-יְאָרָה :

הַאֲתָּה עַזְן :

מַבְכִּי נְהֹרֹות חַבְשׁ וְתַעַלְמָה יְצָא אֹור : ۱۰

וְחַכְמָה מַאֲן חַפְצָא וְאַיְתָה : ۱۱

מִקּוֹם בְּנִיה :

לְאַ-יְרָעָה אֲנוֹשׁ עַרְכָּה וְלֹא תְּפַצָּא בָּאָרֶץ : ۱۲

חַחִים : תְּהָום אָמָר לֹא בַּיְ-תָּא : ۱۴

וַיִּסְמַךְ אָמָר אָז עַמְרִי :

לֹא יְמַן סְנוּר תְּחִלָּה וְלֹא יְשַׁלֵּל כְּסָף טוֹ:

מְתוּירָה :

לֹא תְּסִלְהָ בְּכַחַם אַזְפָּר בְּשָׁרָם יְקָר : ۱۶

וְסְפִיר :

לֹא יְעַרְכָּנָה זַבְּבָה וְכָוְכָּבָה וְתְּנוּרָה : ۱۷

כְּלִי - פָּו :

רְאִמּוֹת וְגַבּוֹשׁ לֹא יְזָר וְנַשְּׁהָ חַכְמָה : ۱۸

מְפִינְגִּים :

23. **Wan wird über ihn mit den händen klappen: und über ihn jischen, da er gewesen ist.** ¹ Rögl. 2, 15. Mat. 3, 19.

Es hat das silber seine gänge: und das gold seinen ort, da man schmelset.

2. Eisen bringet man aus der erde, und aus den steinen schmelset man es.

3. Es wird ic des flastern etwa ein ende, und iemand findet ja julege den schiefer tieff verborgen.

4. Es briche ein solcher bach hervor, daß, die darum wohnen, den weg daselbst verlieren: und fället wieder, und schlesset dahin von den leuten.

5. Man bringet auch feuer unten aus der erden, da doch oben speise aufwächst.

6. Man findet sapphir an eslichen orten: und erdenlössse, da gold ist.

7. Den steig kein vogel erkant hat, und kein geiers auge geschen.

8. Es haben die stolzen kinder nicht darauf getreten, und ist kein löwe darauf gegangen.

9. Auch leget man die hand an die felsen, und gräbet die berge um.

10. Man reisset bäche aus den felsen: und alles, was kostlich ist, sieht das auge.

11. Man wehet dem strom des wassers: und bringet, das verborgen darinnen ist, ans licht.

II. 12. Wo will man aber weisheit finden? und wo ist die stätte des verstandes?

13. Niemand weiß, wo sie lieget: und wird nicht funden im lande der lebendigen.

14. Der abgrund spricht, sie ist in mir nicht: und das meer spricht, sie ist nicht bey mir.

III. 15. Man kann nicht gold um sie geben: noch silber darwegen, sie zu bezahlen.

16. Es gilt ihr nicht gleich Dphtrisch gold, oder kostlicher ornch und sapphir.

17. Gold und demand mag ihr nicht gleichen, noch um sie ^{*} guldens kleindod wechseln.

¹ Mof. 24, 53. 18. Ramoth und Gabis achtet man nicht: die weisheit ist höher zu wegen denn perlen.

19. *Topasius aus Mohrenland wird ihr nicht gleich gesäßt, und das reinste Gold gilt ihr nicht gleich. * 2 Mos. 28, 17.

IV. 20. Woher kommt denn die weisheit? und wo ist die stätte des verstandes?

21. Sie ist verholen vor den augen alter lebendigen, auch verborgen den vogeln unter dem himmel.

22. Das verdamniß und der tod sprechen: Wir haben mit unsren ohren ihre gerüchte gehöret.

V. 23. Gott weiß den weg dazu, und kennt ihre stätte. * Weish. 7, 15.

24. Denn Et siehet die ende der erden; und schauet alles, was unter dem himmel ist.

25. Da er dem winde sein gewicht machte, und setzte dem wasser seine gewisse masse;

26. Da er dem regen ein ziel machte, und dem bußen und donner den weg:

27. Da sahe er sie, und erzehlte sie, * bereitete sie, und erfand sie. * Spr. 3, 19, 20.

28. Und sprach zum menschen: Siehe, * die furcht des HERRN, das ist weisheit; und meiden das böse, das ist verstand. * Ps. III, 10. Spr. 1, 7. Sir. 1, 16.

Das XXIX. Capitel.

I. Jobus glück; II. Fürsten wandel, ehre und nüch. III. Trauer andenken.

Und Jobus hub abermal an seine sprüche, * c. 27, 1.

2. O daß ich wäre wie in den vorigen monden; in den tagen, da mich Gott behütete;

3. Da seine* leuchte über meinem hauptes schien, und ich bin seinem licht im finster- niß ging. * c. 18, 6.

4. Wie ich war zur zeit meiner jugend, da * Gottes geheimniß über melner hütten war: * Ps. 25, 14.

5. Da der allmächtige noch mit mir war, und meine kinder um mich her;

6. Da ich meine trüte wusch in butter, und die felsen mir öhlbäche gossen;

7. Da ich ausging zum thor in der stadt, und ließ meinen stuhl auf der gassen be-reiten:

8. Da mich die jungen sahen, und sich versteckten, und die alten vor mir auf-stunden;

9. Da die obersten aufhörreten zu re-den, und legten ihre hand auf ihren mund;

9. לא - עַרְבָּגָה פֶּטְרוֹת - גָּלָשׁ בְּנָתִים טָהֹר לֹא תְסַלֵּחַ :

בְּוַחֲכָמָה מִןְזַנְתָּבוֹ אֵין זֶה מָקוֹם בִּגְנָה:

גְּנוּלָמָה מַעֲנֵנִי כָּל - תְּבוֹן וְמַעֲנוֹת הַשְׁמִינִים נְסֻתָּה :

דְּאַבְרָיו וְמוֹתָג אָמָרָה בָּאַזְנֵינוּ שְׁמַעַנוּ שְׁמַעַת :

הָאֱלֹהִים הַבָּן דָּרְכָת יְהֹוָה יְרֻעָה אָרֶץ -

מִקְומָה: פִּידְהֹזָא לְקַצּוֹת הָאָרֶץ יְבִיט תְּחַת כָּל - הַשְׁמִינִים יְרָאָה :

כָּה לְעִשּׂוֹת לְרוֹחַ מִשְׁקָל וְמִזְמָת תְּכַנֵּה בְּמִרְבָּה :

וְעַשְׂתָו לְפָטָר תְּקַזְבָּה לְתוּנוֹ קְלוֹת:

זֹא רָאָה וַיְסַפֵּר הַכִּנְתָּה וְגַם חַמְרָה:

חַמְמָה וְאָמָרָה לְאַלְמָן הַן יְרָאָת אַרְנִי הַיָּצָא תְּבִנָה וְסָור מְרֻעָה בִּגְנָה:

מִזְמָה

א. וְסַתִּיר אַיּוֹב שָׁחָה מִשְׁלָוּ וַיֹּאמֶר:

בְּמַי - וַתְּגַנְּבֵנִי בִּנְרַחִי - קָרְסָם בִּימֵי אֱלֹהִים יְשַׁמְרָנִי:

גְּבָחָלוּ גָּנוּן עַלְנוּ רָאשָׁנוּ לְאוֹזָן אֶלְחָשָׁה:

דְּפָאָשָׁר הַיּוֹתִי בִּימֵי חַרְפָּן בְּסָוד אֱלֹהִים עַלְיָאָחָלִי:

הַבָּעוֹר שְׁרֵי עַפְרָוּ סְבִיבָתוּ גַּעֲרָיו:

וְבָרְחוֹצָה בְּלֵבִי בְּחַמְתָה וְצַוְרָה בְּצַוְקָה עַפְרָן פְּלַבְּגָן - שְׁמָן:

זְבָאָתִי שְׁעָרָן עַלְיָה - קָרְתָה בְּרַחּוֹב אַבְנִין מְוֹשָׁבָי:

חַרְמָנוּ נְעָרִים וְנְחָפָאָו יוֹשִׁישָׁים קְמוֹנוּ עַכְרָנוּ:

טְשַׁרְיִים עַצְרוּ בְּמַלְיָם אַגְּנָה יְשִׁימָנוּ לְמִירָה:

וְעַטְעַט עַטְעַט

10. Da

קָלְ—גִּידִים נַחֲנָא אֶלְעָזָר לְחָסֵם
 בְּכָתָה :
 כִּי אֹן שְׁמָעוּ וַתַּאֲשָׂרֵנִי וְעַזְנֵן רְאֹתָה :
 כִּי אַמְלָט עֲנֵנִי מְשִׁיעַ יְתָהָם וְלֹא :
 עַזְרֵל :
 בְּרִכָּת אֹזֶב עַל חַבָּא וּלְבָאָלְמָנָה :
 אַרְנוֹן :
 צְדָקָה לְבָשָׂתוֹ וַיְלַבְּשָׂנִי בְּמַעַילׁ תְּצִינָה :
 מְשֻׁפְטוֹ :
 עַיִנִים הַיִתִי לְעֹזָר וּרְגָלִים לְפֶפֶחָ אַנְיָו : טו
 אָב אָנָנִי לְאָבָוֹגִים וְרָב לֹא יְרַעַתִּי : טז
 אַחֲרָרוֹה :
 וְאַשְׁבָּרָה מְתַלְעָזָר עַגְלָה וְמַשְׁבִּיןוֹ : טז
 אַשְׁלִיךְ טָרֵף :
 וְאָמַר עַם —כִּי אָגָעַ זְכָחָל אַרְבָּה : טז
 יְמִיסָה :
 שְׁרָשָׁי פָּתָוח אֶלְיָהָמִים אַטְלִיל יְלִין : טז
 בְּקָצְרִי : כְּבָנְרִי חַרְשָׁ עַפְרָה וְקָשְׁתִי כְּ
 בִּירִי תְּחִלָּה :
 לִי שְׁמָעוּ וְיַחַלוּ זַיְרָמוּ לְמֹעֵז עַצְתִּי : טז
 אַחֲרִי רְבָרִי לֹא יִשְׁגַּנוּ עַלְמָנוּ תְּתָה : טז
 מְלָתִי :
 וַיְתַהַרְבֵּר בְּמַטָּר לֵי וְפִיהָם פְּעָרָג : טז
 לְמַלְקוֹש :
 אַשְׁחָק אֶלְיָהָם לֹא יַאֲמִינוּ וְאָזְרָפָנִי : טז
 לֹא יַפְלַא :
 אַכְתָּר דְּרָכָם וְאַשְׁבָּרָאָשׁ וְאַשְׁכּוֹנָה
 בְּמַלְהָ בְּגַדְוֹר כְּאַשְׁר אַבְלִים יְנַחֵם :

Das XXX.

1. Höchstbeschreit schlechte leute. 11. Ihre bosheit. III. Sein elend, IV. und noth.

וְעַתָּה שְׁחַקְוּ עַל עִירִים מִפְנֵי אֶלְמִים אֲשֶׁר-מַאֲסָתִי אֶבְוֹתָם לְשִׁוְתָה
 עַם - בְּלַבְנוֹ צָאָנוּ :

10. Da die flammen der füsten sich ver-
troch, und ihre jungen ein flamm gaumen
flebete.

11. 12. Denn welches ehr mich hörte, der
preßete mich festig: und welches ange mich
sahe, der rührte mich.

12. Denn ich errettete den armen, der
da schrie: und den wüsten, der keinen hel-
fer hatte.

13. Der segen des, der weberben sollte,
kam über mich: und ich errettete das herz
der Witwen.

14. Gerechtigkeit war mein kleid, das
ich anzog wie einen rock: und mein rech
war mein füstlicher hut.

15. Ich war des blinden auge, und des
lahmen füsse.

16. Ich war ein* vater der armen: und
welche sahe ich nicht wusste, die ersc
scherte ich.

17. Ich * zerbrach die backenzähne des
ungerechten, und riß den raud aus seinen
jähnen. * Ps. 58, 7.

III. 18. Ich gebachte: Ich will in meinem
nest ersterben, und meiner tage viel ma
chen wie sand.

19. Meine saat ging auf am wasser,
und der chau blieb über meiner ernte.

20. Meine herrlichkeit erneuerte sich
immer an mir, und mein* bogen besserte
sich in meiner hand. * 1 Mose. 49, 24.

21. Man hörete mir zu, und schwiegen,
und warteten auf meinen rat.

22. Nach meinen worten redete nie
mand mehr, und * meine rede troff auf
sie. * 5 Mose. 32, 2.

23. Sie warteten auf mich, wie auf den
regen: und sperreten ihren mund auf, als
nach dem abendregen.

24. Wenn ich sie anlachete, wurden sie
nicht zu kühne drauf: und das licht mei
nes angescichts machte mich nicht gerin
ger.

25. Wenn ich zu ihrem geschäfte wolte
kommen, so musste ich oben anfischen: und
wohnete wie ein König unter kriegsfnech
ten, da ich tröstete, die leide trugen.

Capitel.

Nun aber lachen mein, die jünger sind
denn ich: welcher väter ich verachtet
hätte zu stellen unter meine schafshunde;

2. Wel-

2. Welcher vermögen ich für nichts blei-
te, die nicht zum alter kommen konten;
3. Die vor hunger und summmer einsam
flohen in die eindde, neulich verdorben
und elend worden;

4. Die da nesseln ausrauschten um die
büsche, und wacholderwuchs war ihre
freise;

5. Und wenn sie die heraus rissen, jauch-
zen sie darüber wie ein dieb.

6. An den grausamen bâchen wohneten
sie, in den löchern der erde und steinrichen.

7. Zwischen den büscheln rieffen sie, und
unter den disteln samleten sie:

8. Die kinder loser und verachteter leu-
te, die die geringsten im lande waren.

II. 9. * Nun bin ich ihr sâitenspiel worden,
und muß ihr mährlein seyn.* Ps. 69, 13. sc.

10. Sie haben einen greuel an mir, und
machen sich ferne von mir, und schonen
nicht vor meinem angesicht zu speyen.

11. Sie haben mein seil ausgespannet,
und mich zunicht gemacht, und das mei-
ne abgezäumet.

12. Zur rechten, da ich grünete, haben
sie sich wieder mich gesetzt: und haben
meinen fuß ausgestossen: und haben über
mirch einen weg gemacht, mich zu ver-
derben.

13. Sie haben meine steige zerbrochen:
es war ihnen so leicht mich zu beschädigen,
daß sie keiner hülfe dazu dursten.

14. Sie sind kommen, wie zur weiten
lücken herein: und sind ohne ordnung da-
her gefallen.

15. Schrecken hat sich gegen mich gefeh-
ret: und hat verfolget wie der wind meine
herrlichkeit, und wie eine lauffende wolke
meinen glückseligen stand.

16. Nun aber geusset sich aus meine see-
le über mich, und mich hat ergriffen die
elende zeit.

17. Des nachts wird mein gebein durch-
bohret allenthalben; und die mich jagen,
legen sich nicht schlaffen.

18. Durch die menge der kraft werde
ich anders und anders gekleidet: und man
gürter mich damit, wie mit dem loch mei-
nes rocks.

19. Man hat mich in dreck getreten,
und gleich geachtet dem staub und
aschen.

- גַּם־לֹכְדִּים לְפָהָה לְעַלְמָוֶת אָבֵר
כְּלֵחַ:
בְּתַסְרָ בְּכָלָן גְּלֻחוֹת הַעֲרָקִים עַזָּה
אַמְשָׁ שָׂאָה וּמְשָׁאָה:
4. הַקְּטָמִים מְלָיחָה עַלִי־שָׂחִית וּשְׂרָשִׁים
רְתָמִים לְחַמִּים:
הַמְּזָנִים יְגַשְּׁה יְרִיעָה עַלְמָוֶת בְּגַבְבָּה:
6. בְּעַרְיוֹן נְחָלִים לְשָׁבָן חָרֵן עַפְרָה וּכְבִּים:
7. בְּזַ-שִׁיחִים יְגַנְּקִי פְּתַח חָרְבוֹל יְסָפָה:
8. בְּנִי נְגָלָן גַּם־בְּנִי בְּלִי־שָׁם נְכָאָה
מַן־הָאָרֶץ:
9. וְעַפְתָּה נְגִינְתָּם חַיְתִּי וְאָרוּלָה לְמַלְחָה:
י. תְּעַבּוֹנִי רְחָקָנוּ מָגָן וּמְפָנֵי לְאָ-חַשְׁכוֹ
לְךָ:
יְתָרִי קָרְיוֹן וְגַיְ-וִתְּרָן פְּתַח וְיַעֲפָנִי וְלָסָן מְפָנֵן
שְׁלָחוֹן:
ז. עַלְ-בָּמוֹן פְּרָחָה נְקוּמוֹ רְגָלִי שְׁלָחוֹ
וְיַסְלֵלָה עַלְוָה אַרְחוֹת אִידָּם:
לְהֹותִי קָרְיוֹן נְתָסָה גַּתְיָה תְּהָנֵתִי יַעֲלוֹ לֹא עֹזֶר
לְמוֹן:
14. בְּפַרְץ רְחָבָה יְאַתְּיו תְּחִרְתָּה שְׁאָה
הַתְּגִלְגָּלוֹן:
טו. תְּרַהַפָּה עַלִי בְּלָחוֹת תְּרַלָּה בְּרוֹתִים גְּרַבְתִּי
וּכְעַבְעַדְתָּה יְשֻׁעָתִי:
ז. וְעַפְתָּה עַלִי תְּשִׁתְפָּה נְפָשָׁה יְאַחֲזָנִי
בְּמַיִּ-עֲנִי:
17. לִילָּה עַצְמָה גַּנְקָר מְעַלִי וְעַרְלָנוּ לְאָ
לְשָׁבָבָן:
18. בְּרַב־בָּמָה יְתַחְפֵּשׁ לְכֹוֹשִׁי כַּפִּי בְּפָנָתִי
יְאוֹרָנוּ:
19. הַרְנִי לְחָמָר נְאַתְּמָשֵׁל בְּעַפְרָה וְאַפְרָה

אָלֹהֶךָ אַלְכָה וְלֹא תִשְׁנַן עַמְדָה
 וְתַחֲבֹן בֵּין:
 תְּהִפָּה לְאַכְיָר לְבָעֵם יְהָזֵב
 תְּשַׁטְמֵנִי:
 תְּשַׁאֲנִי אַל - רֹוח תְּרִיכִיבִנִי וְתִמְגַנְנֵנִי 26
 תְּשִׁיחָה:
 בַּי - יְרֻעָתִי בְּוֹתִי תְּשִׁיבָנִי וְבָרוֹתִי מַזְעֵר 27
 לְכָל - חֵי:
 אָהֶן לֹא - בָּעֵי יְשָׁלָח - יְהָ אַס - בְּפִיחָו 28
 לְהַן שָׂעוֹ:
 אַס - לֹא בְּכִיתִי לְקַשָּׁה - יְום עַגְמָה כָּה
 נְפָשִׁי לְאָבִיוֹן:
 בַּי טֹוב קְוִוִּתי וְגַבָּא רָע וְאַתְּלָה 29
 לְאֹור וְגַבָּא אַפְלָל:
 מַעַי רְתַחּו וְלֹא - רְפִיו כְּרָמִינִי יְמוֹ - עָנוֹ: 30
 קְרָר הַלְכָתִי בְּלֹא תְּפָה קְמָתוֹ בְּקָרְלָל
 אֲשָׂעוֹ:
 אָח הִוִּיתִי לְתָנִים זָרָע לְבָנֹות יְעָנָה: 31
 עָזָרִי שָׁתָר מַעַלִי וְעַצְמִי - חֲנָה מַפִּי - ל
 חָרֵב:
 וְיָהִי לְאָבֶל כְּנָרִי וְעַגְבִּי לְקֹל בְּכִים: 32

Das XXXI.

1. Job will gern gestrafft seyn, wenn er unrecht habe:
 III. Gähet in seinem tugendpreise fort.

בְּרִית בְּרִית לְעֵינִי וּמָה אַתְּבֹנֵן א
 עַל - בְּתוּלָה:
 וּמָה - חָלֵק אֱלֹהֶה מַמְעַל וְנַחֲלָתִי 2
 שְׁלִי מִפְרוּזִים:
 הַלָּא - אִיד לְעַוֵּל זָנָכֵר לְפָעֵלִי אָנוֹ: 3
 הַלָּא - הוֹא יְרָאָה רְגָבִי וְכָל - צָעָרִי 4
 יְסִפּוֹר:
 אַס - הַלְכָתִי עַס - שְׁוֹא וְתַחַשׁ עַל - ה
 מְרַמְתָה רְגָלִי:
 יְשַׁקְלֵנִי בְּמַאֲזִינִי - צָרָק וְיַרְעָא אֱלֹהָה 6
 תְּפִירִיתִי:

III. 30. * Sagte ich zu dir, so antwortest du mir nicht: erreich ich herzlos, so achtest du mich auf mich. * c. 19, 2. Ps. 22, 3. Ps. 102, 2.

21. Du bist mir verwandelt in einen grausamen und zehnst deinen grau an wie milde der stärke deiner hand.

22. Du hebst mich auf und lässt mich auf dem winde saheen, und verschmelzt mich kräftiglich.

23. Denn ich weiß, du wirst mich dem tode überantworten: da ist das bestimmte haus aller lebendigen.

IV. 24. Doch wird er nicht die hand ausstrecken ins beinhau, und werden nicht schreien vor seinem verderben.

25. Ich weinete ja in der harten zeit, und meine seele jammerte der armen.

26. Ich wartete des guten, und komme das böse: ich hoffete aufs licht, und kommt finsternis. * Jer. 14, 19.

27. Meine eingeweide sieden, und boren nicht auf; mich hat überfallen die elende zeit.

28. Ich gehe schwach einher, und brennet mich doch keine sonne nicht: ich stehe auf in der gemeine, und schreie.

29. Ich bin ein bruder der schlangen, und ein geselle der straussen.

30. Meine haut über mir ist schwach worden, und meine gebeine sind verdorret vor hitze.

31. Meine harfe ist eine klage worden, und meine pfeife ein weinen. * Ps. 30, 12.

Capitel.

II. Denkt an Gottes macht über sich selbst.

IV. Wünscht einen verbörer.

Sch' habe einen bund gemacht mit meinen augen, daß ich nicht achtete auf eine jugfrau. * Sir. 9, 5. Matth. 5, 28, 29.

2. Was gibt mir aber Gott zu lohn von oben? und was für ein erbe der allmächtige von der höhe? * Matth. 19, 27.

3. Solte nicht billiger der unrechte solch unglück haben, und ein übelthäater so verstoßen werden?

4. Siehet er nicht meine wege, und zehlet alle meine gänge? * c. 23, 10.

5. Hab ich gewandelt in eitelkeit? oder hat mein fuß geeilet zum betrug?

6. So wege man mich auf rechter wage, so wird Gott erfahren meine frommigkeit.

7. Hat

7. Hat mein gang gewichen aus dem wege, und mein herz metnen augen nach gefolget, und ist etwas in meinen händen beflebet: * Ps. 7,4. seqq.

8. So müsse ich saen, und ein ander frese es; und mein geschlecht müsse ausgerwurfelt werden.

9. Hat sich mein herz lassen reisgen zum weibe, und habe an meines nächsten thür gelauert:

10. So müsse mein weib von einem andern geschändet werden, und andere müssen sie beschaffen. * 5 Mos. 28, 30. 2 Sam. 12, 11.

11. Denn das ist ein laster, und eine missethat für die richter.

12. Denn das wäre ein feuer, das bis ins verderben verzehrte und alle mein einkommen auswurfelte.

13. Hab ich verachtet das recht meines knechtes oder meiner magd, wenn sie eine sache wieder mich hatten?

11. 14. Was wolte ich thun, wenn Gott sich aufmachte? Und was würde ich antworten, wenn er heimsuchte?

15. Hat ihn nicht auch der gemacht, der mich in mutterleibe machte: und hat ihn im leibe eben so wohl bereitet?

* Mal. 2, 10.

III. 16. Habe ich den dürstigen ihre begierde versagt, und die augen der wittwen lassen verschmachten?

17. Habe ich meinen bissen allein gessen, und nicht der wäyse auch davon gessen?

18. Denn ich habe mich von jugend auf gehalten wie ein vater, und von meiner mutter leibe an hab ich gern getrostet.

19. Hab ich jemand schen umkommen, daß er kein kleid hatte: und den armen ohnedie decke gehen lassen? * Ef. 58, 7.

20. Haben mir nicht gesegnet seine seiten, da er von den fellen meiner lämmer erwärmet ward?

21. Hab ich meine hand an den wäysen gelegt, weil ich mich sahe im thor macht zu helfen haben:

22. So falle meine schulter von der achsel, und mein arm breche von der röhren.

23. Denn ich fürchte Gott, wie ein unfall über mich: und könnte seine last nicht ertragen. * 1 Mos. 50, 19.

7. אם תטה אָשָׁר בְּנֵי תְּהִלָּה וְאַתָּךְ עַנְיִן הָלָה לִפְנֵי אֶכְבָּעִי דְּבָקָ מָאוֹם :

8. אוּרְעָת וְאַחֲרָה יַאֲכֵל וְצַאֲצָא שְׁרָשָׂו :

9. אָסְנְפָתָה לִפְנֵי עַל - אַשְׁהָ וְעַל - פָּתָח רְעֵי אַרְבָּתִי :

יְתַטְּנוּ לְאַחֲרָ אַשְׁתָּאָעַלְתָּה יְכֻרְעָז אַחֲרֵינוּ :

הַיאָקְרֵי יְכוּ - הַוָּא וְמָה וְהָא עַזְוּ הוּא קָרֵי פְּלִילִים :

12. כִּי אֲשָׁר הוּא עַד - אַבְרָהָם תַּאֲכֵל וְכָל - חַבּוֹאָתִי תְּשָׁרֵשׁ :

13. אָסְ אַמְּאָס מְשִׁפט עַבְרִי וְאַמְּתִי בָּרְבָּם עַמְּרִי :

14. וּמְהִי אַעֲשָׂה כִּי - זִקְוּם אָל וְכֵיד יַפְּקֵר מְהִי אַשְׁיבָּנוּ :

טו הַלְאָ - בְּבָטָן עַשְׂנִי עַשְׂרָה וְיַכְּגַנְגָּה בְּרַחַם אַחֲרָ :

16. אָסְ אַמְּנָעַ מְחַפֵּץ דְּלִים וְעַנְיִן אַלְמָנָה אַכְלָה :

17. וְאַכְלָ פָּתִי לְבָהָר וְלֹא - אַכְלָ יִתּוּם מְמָנָה :

18. כִּי מְגַעֲוִרִי גַּרְלָנִי בָּאָב וּמְבָטָן אַפִּי אַנְחָנָה :

19. אָסְ אַרְאָה אַזְבָּר מְפָלִי לְבִישׁ וְאַזְן לְסֹוֹת לְאַבְוֹן :

חַלְצִיו כָּרִיכָּב אָסְ - לֹא בְּרַכּוּנִי חַלְצָנוּ וּמְגַנוּ בְּבָשָׂר יְתַחְפָּם :

20. אָסְ - הַנְּיִפּוֹתִי עַל - יִתּוּם יְרִי כִּי - אַרְאָה בְּשַׁעַר עִירָתִי :

22. כְּתָפִי מְשֻׁכְמָה תְּפָול וְאַזְרָעִי מִקְנָה תְּשִׁבָּר :

23. כִּי - מְחִי אַלְיִ אַזְדָּא וְמְשָׁאָהָז לְאַזְבָּל אַזְבָּל :

24. גָּאָ:

אָם־שְׁמַתִּי ذָבֵב בְּסָלִי וְלַחֲםָם אָמְרוֹשׁ²⁴
מְבָטָחָךְ :

אָם־אַשְׁמָחָכְיִי־רַבְּ חִילִי וְכַיְדָכְנָה
מְצָאָתָךְ יְדוֹ :

אָם־אַרְאָה אֹזֶר כִּי־יְהָלָן יְרָחָ יְקָרָ²⁵
הַלָּה :

וַיַּפְתַּח בְּסֻתָּר לְבִי וְתַשְּׁק יְרוֹן²⁶
לְבִי :

גַּם־רוֹא עָנוֹ בְּלִילִי כִּי־בְּנַחֲשָׁתוֹ²⁷
לְאַל מְמֻעָל :

אָן־אַשְׁמָח בְּפִיד מְשָׁנָא וְהַתְּעוּרָתוֹ²⁸
כִּי־בְּצָאוֹ רָע :

וְלֹא־נָתַתִּי לְחַטָּאת חָכֵי לְשָׁאָל בְּאֱלֹהִים
נְפָשָׁו :

אָם־לֹא אָמָרוּ מִתְּאֵהָלִי מַיְדִי תְּהִוֵּן²⁹
מְבָשָׂרָוּ לֹא נְשָׁבָע :

בְּחוֹזֶץ לֹא־צָלָו אֵיךְ רְלָבָן לְאָרָח³⁰
אַפְתָּח :

אָם־בְּסִיתִי כְּאָרָם פְּשָׁעָיו לְטָמֵן³¹
בְּחָבֵר עָנוֹי :

כִּי־אָעָרֹז רְמֹן רְבָה וּבָא־מְשָׁפְחוֹת³²
חַתְּנָנִי נָאָרָם לֹא־אָצָא פָתָח :

מַיְיָהָן־לִי שְׁמָעַ לִי תְּהִי שְׁרֵדָה
יְעַנְנֵנִי וְסִפְרַתְּחָב אִישׁ רִיבִּי :

אָם־לֹא עַל־שְׁכָמִי אַשְׁאָפֵ אַעֲנָרְפֵ³³
עַטְרוֹתָ לִי :

מְסִפְרַ צָעָרִי אַגְּרָנִי כְּמוֹ נְגִיד³⁴
אַקְרָבָנוּ :

אָם־עַל־אַרְקִיתִ תְּוֻקָּן זָהָר תְּלִמְוֹת³⁵
יְבָבִוּן :

אָם־כְּחָא אַכְלָתִי בְּלִי־בְּסָף וּנְפָשָׁ³⁶
בְּעַלְיָה הַפְּחַתִי :

תְּחַת חַתָּה יְצָא חֹזֶן וְחַרְבָּ שְׁעָרָה מְ
בְּאָשָׁה חַכְמִי דָבְרֵי אָוֹב :

24. Habe ich das mit grauen lassendem gesetzet: und an dem goldkunnen befragt, mein trost? * Ps. 52,9.

25. Habe ich mich gefreuet: daß ich groß gut hatte, und nachdem davon allerley erworben hatte?

26. Habe ich das licht angesehen, wenn es helle leuchtete: und den mond, wenn er voll ging?

27. Hat sich mein herz heimlich bereiten lassen, daß meine hand meinen mund kisse?

28. Welches ist auch eine misserhat für die richter: denn damit hätte ich verleugnet Gott von oben. * Lüt. 1, 16.

29. Habe ich mich gefreuet, wenns meinem feinde übel ging; und habe mich erhoben, daß ihn unglück betreten hatte?

30. Denn ich ließ meinen mund nicht sündigen, daß er wünschte einen fluch seiner seelen.

31. Haben nicht die männer in meiner hutten müssen sagen: O wolte Gott, daß wir von seinem fleisch nicht gesättigt würden!

32. Draussen * musste der gast nicht bleiben, sondern meine thür that ich dem wanderer auf. * Röm. 12,13. Ebr. 13,2.

33. Habe ich meine schalkheit wie ein mensch gedeckt, daß ich heimlich meine misserhat verbürge? * Ps. 32,5.

34. Habe ich mir grauen lassen vor der grossen menge, und die verachtung der freundschaften mich abgeschreckt hat? Ich blieb stille, und ging nicht zur thür aus.

IV. 35. Wer gibt mir einen verhorer: daß * meine begierde der allmächtige erhdre, daß iemand ein buch schriebe von meiner sache? * c. 19,7.

36. So wolte ichs auf meine achseln nehmen, und nist wie eine crone umbinden.

37. Ich wolte die zahl meiner gänge ansagen, und wie ein furst wolte ich sie darbringen.

38. Wird mein land wieder mich schreien, und mit einander seine furchen weinen;

39. Habe ich seine früchte unbezahlset gelassen, und das leben der ackerleute sauer gemacht:

40. So wachsen mir disteln für weizen, und dornen für gersten.

Die worte Hiobs haben ein ende.

Das XXXII. Capitel.

I. Elihu, der vierte mann, giebt den ausschlag; II. zugleich die urlosch seines unternehmend. III. sagt, warum er dergleichen nicht thun könne.

Da hörten die drey männer auf Job zu antworten, weil er sich für gerecht hielt.

2. Aber Elihu, der sohn Baracheel von Bus, des geschlechts Ram, ward zornig über Job, daß er seine seele gerechter hieste denn Gott. ^{*c. 35, 2.}

3. Auch ward er zornig über seine drey freunde: daß sie keine antwort fanden, und doch Job verdammeten.

4. Denn Elihu hatte geharret, bis daß sie mit Job geredt hatten: weil sie älter waren denn er. ^{*Sir. 7, 15.}

5. Darum, da er sahe, daß keine antwort war im munde der dreyen männer: ward er zornig.

II. 6. Und so antwortete Elihu, der sohn Baracheel von Bus, und sprach: Ich bin jung, ihr aber seind alt; darum hab ich mich gescheuet, und gefürchtet meine kunst an euch zu beweisen.

7. Ich dachte: *Läß die Jahre reden, und die menge des alters läß weisheit beweisen. ^{*c. 12, 12.}

8. Aber der geist ist in den leuten, und der odem des allmächtigen ^{*} macht sie verständig. ^{*Spr. 2, 6.}

9. Die grossen sind nicht die weisesten, und die alten verstehen nicht das recht.

10. Darum will ich auch reden: höre mir zu, ich will meine kunst auch sehen lassen.

11. Siehe, ich habe geharret, daß ihr geredt habt; ich habe aufgemerkt auf euern verstand, bis ihr träffet die rechte rede;

12. Und habe acht gehabt auf euch: Aber siehe, da ist keiner unter euch, der Job straffe oder seiner rede antworte.

13. Ihr werdet vielleicht sagen: Wir haben die weisheit troffen, daß Gott ihn verstoßen hat und sonst niemand.

14. Die rede thut mir nicht gnug: ich will ihm nicht so nach eurer rede antworten.

III. 15. Ach! sie sind verzagt, können nicht mehr antworten, sie können nicht mehr reden.

16. Weil ich denn geharret habe, und sie könnten nicht reden (denn sie stehen still, und antworten nicht mehr):

וַיֵּשֶׁב־תְּשִׁלְשָׁלֹת־הָאָנָשִׁים־הָאֶלְהָה
מְעֻנוֹת־אֶת־אַיּוֹב כִּי־הִיא־צְדִיק־בְּעִינֵינוּ:
בְּוַיְחֵר־אֲפִי־אֱלֹהָה־בָּן־בְּרָכָל־הַבָּנוֹ
מִפְשָׁפָחָת־לָם־בְּאַיּוֹב־תְּרֵהָ אֲפֹו־עַל־צְרָכוֹ
וְנִפְשׁוֹ מַאֲלָדוֹם׃ וּבְשִׁלְשָׁת־רְעוֹז־תְּרֵהָ
אֲפֹו־עַל־אַשְׁר־לֹא־מִצְאוֹ מְעֻנָּה־וּרְשָׁעָה
אַחֲ־אַיּוֹב׃ וְאֱלֹהָה־חִנֵּה־אֶת־אַיּוֹב
בְּרָבָרִים כִּי־זְקִנִּים־הַפּוֹהַ מִפְנֵי־לִימִים:
הַנִּירָא־אֱלֹהָה־כִּי־אֵין־מְעֻנָּה־בְּפִי
שְׁלִשָּׁת־הָאָנָשִׁים־וַיֵּחֶר־אֲפִי:
וַיֵּעַן־אֱלֹהָה־בָּן־בְּרָכָל־הַבָּנוֹ וַיֹּאמֶר
צְעִיר־אָנִי לְכִים וְאַתָּם יִשְׁעִים־עַל־
בְּן־חֹלְתִּי־וְאִירָא־מְחוֹת־הָעִדָּה־אֶתְכֶם:
זָאמְרָתִי־בְּנִים־יְרָבָרְוּ וּרְבָ שְׁנִים־יְרִיעָה
חִכְמָה:
חִכְמָה:
אָכְן־רְחֵד־הַנָּא־בְּאָנָשׁ־וּנְשָׁמָת־שְׂבִיעָה
חֲבִינִים:
וְלֹא־רְבִים־יְחַכְּמוּ זְקִנִּים־יְגִינוּ־מִשְׁפָטָה
לְכֹן־אָמְרָתִי־שְׁמֻעה־לְלִי־אֶתְחֹזֶה־רָעַי
אֲפִי־אָנִי:
וְהַן־חֹולְתִּי־לְרָבִים־אֵין־עַד־
חֲבוֹנוֹתִיכֶם־עַד־תְּחַקְרֹוּ־מְלִין:
זָעַרְיוֹלְסָמָאַחֲבָנוּן־וְהַפֵּה־אֵין־לְאַעֲבָ מִזְמִיחָה
עֲזָנָה־אָמְרוּ־מִפְמָ:
בְּפָנָי־תְּאַמְּרָה־מִצְאָנוּ־חִכְמָתִי־אֶל־וּרְפָנָ
לֹא־אִישׁ:
וְלֹא־עֲרָה־אָלִי־מְלִין־וּבְאַמְרִילָם־לֹא־
אֲשִׁיבָנָנוּ:
טוֹחַתָּנוּ־לֹא־עָנוּ־עַד־הַעֲתִיקָה־מִרְבָּם
מְלִים:
וְהַחֲתָנוּ־כִּי־לֹא־יְרָבָרְוּ־כִּי־עַזְבָּוּ
לֹא־עַזְבָּוּ־עַד־עַד:

עָמֵנָה אַתְּ אַנְךָ חֲלֹקָה רְצִי אַנְךָ ۱۷

אַנְךָ: גַּם טָלֹת מְלִים הַצִּקְתָּנִי רָוח ۸ יִכְבַּעַד בָּלָא ۱۸

בְּטַנִּי: הַפְּרָחָ בְּטַנִּי בְּיוֹן לֹא יִפְתַּח ۱۹

פְּאָבוֹתָ חֶרְשִׁים יִבְקֻעַּ:

אַדְבָּרָה וַיְרוֹחָ לֹא אָפְתָּח שְׁפָתַי כ ۲۰

וְאַעֲנָה: אַל-גַּא אֲשֶׁר פְּנֵי אַגְּזֵץ ۲۱

וְאַל-אָרְם לֹא אַכְפַּה: כ ۲۲

כַּי לֹא יַרְעַתִּי אַכְגָּה בְּמַעַט יִשְׁאָנִי ۲۳

עַלְמִנִּי:

Das XXXIII.

I. Elku treut sich vieles zu. II. Erhebt Hobs gedanken in fursem. III. Antwortet darauf. IV. Kühne Gottes treue in betrührung des menschen. V. Seine ermahnung.

וְאַלְמָשְׁמוּנָא אַיּוֹב מָלֵן וּכְלָא-

רְבָרָה הַאוֹנָה: הַגְּהָנָא פָתָחָתִי ۲

כַּי רְבָרָה לְשׁוֹנוֹ בְּחַקֵּי:

וְשַׁר-לְבִי אַמְרֵי וּרְעֵזָר שְׁפָתִי בְּרוֹר ۳

מָלְלוֹ: רָוח - אַל עַשְׂתָנוּ וְנִשְׁמַרְתָּ ۴

שְׁרוּ תְּחִנֵּנוּ:

אָס-תוּכֵל הַשִּׁיבָנִי עַרְכָּה לְפָנֵי ה ۵

הַתִּיאָבָה: הַן - אַנְךָ כְּפִיךָ לְאַל ۶

מְחוֹמָר קְרַצְתִּי נַס - אַנְךָ ۷

הַפְּרָחָ אַמְתִּי לֹא תְּבַטֵּח יוֹאכְפֵי ۸

עַלְיוֹךְ לֹא-וּכְבָּרֵךְ:

אַהֲרֹן אָמְרָתָ בָּאָנוּ וּקְול מָלֵן אַשְׁמָעָ: ۹

וְהַאֲנוּ בְּלִידְפְּשָׁעָתִי אַנְכָּנוּ וְלֹא עַזְזָן לִי: ۱۰

הַן תְּנוֹאָתָה עַל יְמִינָא וְהַשְּׁבָנִי ۱۱

לְאַיּוֹב לוֹ:

יִשְׁעָם בְּפָרְךָ רְנֵלָי יַשְׁטָר כָּל - ۱۲

אַרְחָתִי:

הַן - זָאת לֹא-צְרִיכָת אַעֲנָה כִּי-יַרְכָּה ۱۳

אַלְוָה מְאֻנָּשׁ:

מְהֻעָד אַלְוָה רִיבּוֹת כַּל-דְּבָרָיו לֹא ۱۴

יַעֲנָה:

17. Will doch ich mein thell antworten,
und will meine Kunst beweisen.

IV. 18. Denn ich bin der rede so voll, das
mich der odem in meinem bauch längst.

19. Siehe, mein bauch ist wie der moch,
der jugsopfet ist, der die neuen füsse
getreifet.

20. Ich muß reden, das ich odem hole:
ich muß meine lippen aufthun, und ans-
worten.

21. Ich will niemands person ansehen,
und will keinen menschen rüthen.

22. Denn ich weiß nicht, wo ichs thue:
ob mich meinschöpfer über ein kleines hu-
nehmen würde. * c. 31, 23,

Capitel.

I. Elku treut sich vieles zu. II. Erhebt Hobs gedanken in fursem. III. Antwortet darauf. IV. Kühne Gottes treue in betrührung des menschen. V. Seine ermahnung.

Höre doch, Hlob, meine rede: und
merke auf alle meine worte.

2. Siehe, ich thue meinen mund auf:
und meine zunge redet in meinem mund.

3. Mein herh soll recht reden, und meine
lippen sollen den reinen verstand sagen.

4. Der Geist Gottes hat mich gemacht,
und der odem des allmächtigen hat mir das
leben gegeben.

5. Kanst du, so antworte mir: schicke
dich gegen mich, und stelle dich.

6. Siehe, Ich*bin Gottes eben so wohl
als du: und t aus leimen bin Ich auch
gemacht. * c. 31, 15. t c. 10, 9.

7. Doch du darfst vor mir nicht er-
schrecken, und * meine hand soll dir nicht zu
schwer seyn. * Ps. 32, 4. Ps. 38, 3.

II. 8. Du hast geredt vor meinen ohren,
die stimme deiner rede musste ich hören:

9. Ich* bin* rein, ohne mislethat, un-
schuldig, und habe keine sünde; * Ebr. 7, 26.

10. Siehe, er hat eine sache wieder mich
fund; darum * achtet er mich für seinen
feind; * c. 19, 11.

11. Er * hat meinen fuß in stock gelegt,
und hat alle meine wege verwahret.

* c. 13, 27. Ps. 105, 18.

III. 12. Siehe, eben daraus schließe ich wie-
der dich, daß du nicht recht bist: denn Gott
ist mehr, weder ein mensch.

13. Warum wilt du mit ihm zanken,
daß er dir nicht rechenschaft gibt alles sei-
nes ihuns?

14. Denn

14. Denn wenn Gott einmal etwas beschliesset, so bedencket ers nicht erst hernach.

IV. 15. Im traum des gesichts in der nacht, wenn der schlaff auf die leute fället, wenn sie schlaffen auf dem bette:

16. Da öffnet er das ohr der leute, und schrecket sie, und züchtigt sie; * c. 36, 10.

17. Dass er den menschen von seinem vornehmen wende, und beschirme ihn vor hoffart.

18. Und verschonet seiner seelen vor dem verderben: und seines lebens, dass es nicht ins schwoert falle.

19. Er strafft ihn mit schmerzen auf seinem bette, und alle seine gebeine hestig.

20. Und richtet ihm sein leben so zu, dass ihm vor der speise eckelt: und seine seele, dass sie nicht lust zu essen hat.

21. Sein fleisch verschwindet, dass er nicht wohl sehen mag; und seine beine werden zerschlagen, dass man sie nicht gern ansiehet:

22. Dass seine seele nahest zum verderben, und sein leben zu den todten.

23. So denn ein engel, einer aus tausend, mit ihm redet, zu verkündigen dem menschen, wie er solle recht thun;

24. So wird er ihm gnädig seyn, und sagen: Er soll erlöset werden, dass er nicht hinunter fahre ins verderben; denn ich habe eine versöhnung funden;

25. Sein fleisch grüne wieder, wie in der jugend; und lasz ihn wieder jung werden.

26. Er wird Gott bitten: der wird ihm gnade erzeigen, und wird sein antlitz sehen lassen mit freuden, und wird dem menschen nach seiner gerechtigkeit vergelten.

27. Er wird vor den leuten bekennen, und sagen: Ich wolte gesündiget und das recht verkehret haben, aber es hätte mir nichts genüget;

28. Er hat meine seele erlöset, dass sie nicht führe ins verderben; sondern mein leben das licht sehe.

29. Siehe, das alles thut Gott zwey oder drey mal mit einem ieglichen:

30. Dass er seine seele herum hole aus dem verderben, und erleuchte ihn mit dem licht der lebendigen. * Ps. 103, 4.

V. 31. Mercke auf, Job, und höre mir zu; und schweige, dass Ich rede.

14. כי־באתות ירבר אל בשתיהם לא
לשורנה:

טו בחלום חיוון לילה בנפל מרמה
על־אנשים בתנוחות עלי משבב:

16. או יגלה אז און אנשים ובמסרים יחתם:

ז. להסיר ארם מעשה גונת מגבר
יבשת:

8. יחשך נפשו מני־שחרץ וחיתו מעבר
בשלח:

ו. רוב קרי ורוכח במנאוב על־משכבו וריב
עצמי אנת:

כ. זהחות תיתן לחם אנטשו נואבל
תאה:

ושפו קרי ז. יכול בשנו מרא רשפ עצמתו לא
ראו: הא' גודס

22. וחקרב לשחת נפשו וחיתו למימות:

23. אם יש עליון מלך מליץ אחר מני־
אלוי להניר לארכ ישרו:

24. ויחננו ויאמר פרעה מריר שחרץ
מצאתני בפר:

כח רטפש בשנו מנער ישוב לימי
עליכיו:

26. יעתר אל־אלוה וירצחו ונרא פניו
בחורוועה וישב לאנוש צדקה:

27. ישר על־אנשים ויאמר חפאיתי
וישר העוני ולא־שורה לו:

נפשו קרי פרה נפשי מעבר בשורת וחיתי
וחיתו קרי באור תאה:

29. חן־כל־אלת יפעל אל בעמים
שלש עם־צבר:

ל. להшиб נפשו צבי־שחרץ לאור
באור חמימים:

ז. היכש איזוב שגוע לוי רחץ ואנכי
ארבר:

אָם - יְשַׁ – מִלְחָמָה הַשְׁבִּנִי רֹבֶר כַּי – 29
חַפְצָתִי צָדָקָה :

אָם – אֵין אֲפָרָה שְׁמֻעָה – לִי הַחֲרֵשׁ
וְאֱלֹפֶךְ חַכְמָתִי :

Das XXXIV.

I. Elihu bestrafft Hsob über seinen ebeln reden. II. Schlägt Gottes ehe. III. Will doch keinen Will antwort haben.

וְיַעַן אֱלֹהִיא וַיֹּאמֶר :
שְׁמֻעוּ חַכְמִים מְלֵי זָרְעִים הָאָזְנוּ לֵי : 2
בְּרָאָנוּ מִלְחָמָה חַבְצָן אַחֲרָה יְטַעַם לְאַכְלָל : 3
מִשְׁפָט נְבָרָה – לְגַנְבָּה גְּרוּעָה בִּינְגָנוּ 4
מִצְדָּצָב :

כִּי – אָמַר אַיּוֹב צָרְקָתִי יְאֵל הַסִּירָה פָּה בְּאֶגְמָה
מִשְׁפָטִי :
עַל – מִשְׁפָטִי אַכְזָב אֲנָישׁ חַצִּי בְּלִי – 6
פְּשֻׁעָה :

מֵי – גָּבָר כָּאַיּוֹב יִשְׁתַּחַת – לְעֵגֶב מִפְּטִים : 7
וְאַרְחָן לְחַבְרָה עַמְּדָבָעֵל אָנוּ וְלִלְכָה : 8
עַם – אֲנָשִׁי רְשָׁע :
כִּי – אָמַר לֹא יִסְכַּן גָּבָר בְּרַצְתָּו עַס – 9
אֱלֹהִים :

לְכָן ! אֲנָשִׁי לְבֵב שְׁמֻעָה לְחַלְלָה !
לְאַל מְרַשּׁע וְשָׂעִי מְעוּיל :
כִּי פְּעָל אָרָם יִשְׁלָם – לֹן וּכְאַרְחָן
אִישׁ יִמְצָאָנוּ :
אַהֲרֹן – אַמְּנָם אֶל לֹא – יַרְשִׁיעַ יַשְׁדֵּד : 12
לֹא – יַעֲוֹרֵךְ מִשְׁפָט :
מוֹ – פְּקַד עַלְיוֹן אָרְצָה וַיְמַשֵּׁב תְּבֵל : 13
כְּלָה :

אָם – יְשִׁים אַלְיוֹן לְבוֹ רֹוחוֹ וְנִשְׁמְתוֹן : 14
אַלְיוֹן יַאֲסֵה :

יְגּוּעַ פֶּל – בָּשָׂר בָּחָר זָרָם עַל – טו
עַפְרָה יִשְׁבֵּב :

וְאָם – בְּנֵיהֶם שְׁמֻעוֹתָה – וְאֶרְץ הָאָזְנָה : 16
לְכֹל מְלֵי :

32. Hast du aber was zu sagen, so antwoorte mir: sage get, bist du recht, ich will gerne hören.

33. Hast du aber nichts, so höre mir zu: und schweige, ich will dich die weisheit lehren.

Capitel.

III. Will doch keinen Will antwort haben.

Und Elihu antwortete, und sprach:
2. Höret, ihr weisen, meine rede; und ihr verständigen, mercket auf mich.

3. Denn * das ohr prüft die rede, und der mund schmecket die speise. * c. 12, 11.
4. Lasset uns ein urtheil erwählen, daß wir erkennen unter uns, was gut sey.

5. Denn Hsob hat gesagt: Ich bin gerecht, und Gott wegert mir mein recht;

6. Ich muß lügen, ob ich wol recht habe; und bin gequält von meinen pfeilen, ob ich wol nichts verschuldet habe. * c. 6, 4.

7. Wer ist ein solcher wie Hsob: der * da spötter trinket wie wasser? * c. 15, 16.

8. Und auf dem wege gehet mit den übelshätern, und * wandelt mit den gotlosen leuten? * Ps. 1, 1.

9. Denn er hat gesagt: Wenn ic-
mand schon fromm ist, so gilt er doch nichts bei Gott.

II. 10. Darum höret mir zu, ihr weisen leute: es sey * ferne, daß Gott solte ungöttlich handeln, und der allmächtige ungerecht; * c. 8, 3 Röm. 3, 5. c. 9, 14.

11. Sondern er * vergilt dem menschen, darnach er verdient hat; und trifft einen ieglichen nach seinem thun. * Ps. 62, 13.

12. Ohn zweifel Gott verdammet niemand mit unrecht, und der allmächtige beuget das recht nicht.

13. Wer hat, das auf erden ist, verordnet? und wer * hat den ganzen erdboden gesehn? * c. 38, 4. Ps. 119, 90.

14. So er sichs würde unterwinden, so würde er aller geist und odem zu sich samten:

15. Alles fleisch würde mit einander ver-
gehen, und der * mensch würde wieder zu atche werden. * i Mof. 3, 19. Pred. 12, 7.

16. Hast du nun verstand, so höre das: und mercke auf die stimme meiner rede.

17. Sol.

17. Solte einer darum das recht gewinnen, daß ers haffet? Und daß du stolz bist, soltest du darum den gerechten verdammen?

18. Solte einer zum könige sagen, du sofer mann: und zu den fürsten, ihr gottlosen?

19. Der doch "nicht ansiehet die person der fürsten, und kennet den herrlichen nicht mehr denn den armen: denn sie sind alle seiner hände werk." *Ges. 10,34. ic.

20. Möglich müssen die leute sterben, und zu mitternacht erschrecken und vergehen: die mächtigen werden kraftlos weggenommen.

21. Denn seine augen sehen auf eines seglichen wege, und er schauet alle ihre gänge.

22. Es ist keine finsternis noch dunkel, daß sich da möchten verbergen die übelthäuter. *Ps. 139,11.12. Sir.23,27.28.

23. Denn es wird niemand gestattet, daß er mit Gott rechte.

24. Er bringet der *stolzen viel um, die nicht zu zählen sind; und stellset andere an ihre statt: *Euc. 1, 51.

25. Darum, daß er kennet ihre werte, und kehret sie um des nachts, daß sie verschlagen werden. *Don. 5,30.

26. Er wirft die gottlosen über einen haussen, da mans gerne siehet:

27. Darum, daß sie von ihm weggewichen sind und verstanden seines wege keinen;

28. Dass das *schrezen der armen mußte vor ihn kommen, und er das schrezen der elenden hörete. *Pt. 9, 13.

29. Wenn er friedet gibt, *wer will verdammen? Und wenn er das anlis verbirget, wer will ihn schauen unter den völker und leuten? *Röm. 8,34.

30. Und läßt über sie regieren einen heuchler, das volck zu brengen.

III. 31. Ich muß für Gott reden, und kanns nicht lassen.

32. Hab ichs nicht troffen, so lehre Du michs besser: hab ich unrecht gehandelt, *ich wills nicht mehr thun. *c.39,35.

IV. 33. Man wartet der antwort von dir: denn du verwirfst alles; und Du hast angefangen, und nicht Ich. Weißest du nun was, so sage an.

34. Weise leute lasse ich mir sagen, und ein weiser mann gehorchet mir.

7. הָאֵת שְׁנִיא מִשְׁפַּט יְחִזְקֵל וְאֶת־
אֲדֹנָק בֶּבֶר תְּשִׁיעֵן:

8. הַאֲמֹר לְמִלְחָמָה בְּלִיעָל רְשֻׁעָל־
כְּרִיבִים:

9. אֲשֶׁר לֹא־נְשָׂא פָּנִים וְלֹא נְפַר־
שׁוֹעַ לְפָנֵי רְלָכִי־מִעֲשָׂה יְרֵנוּ כְּלָם:

כְּרָגָע יְמִתָּה וְחַצּוֹת לְלִילָה יִגְעַשׂ עַם
וַיַּעֲבֹרוּ וַיַּסְרְרוּ אֲבִיר לֹא בִּיר:

כְּבִין עַנְיוֹן עַל־דָּרְכֵי־אִישׁ וְכָל־
צָעִירָיו יְרָאֵה:

22. אַיִן־חַשְׁבָּה וְאַיִן צְלָמוֹת לְהַפְתָּר שָׁבָט
פָּעֵלָיו אָוֹן:

23. כִּי לֹא עַל־אִישׁ יְשִׁים עֹזֶר לְהַלְךָ אֶל־

24. אֶל בְּמִשְׁפַּט: יְרָעָבְבִּים לֹא־חַקְרָבָר
וַיַּעֲמֵד אֶחָדִים תְּחִמָּם:

כָּה לְכָן וְכָרֵר מַעֲבָדִים וְתִפְחָה לְלִילָה
וַיַּדְפְּאֹו:

26. תְּחַחַת־רְשָׁעִים סְפָלָם בָּמִקּוֹם רָאִים:

27. אֲשֶׁר עַל־בָּן־סְרוֹן מְאַחֲרָיו וְכָל־
דָּרְכָיו לֹא הַשְׁכִּילָו:

28. לְהַבְּיאָה עַלְיוֹן עַקְרָבִי־גָּל וְצַעֲקָרָת
עַנְיוֹנִים יְשָׁמַעַ:

29. וְהַוָּא יְשַׁקְּטָם וְכֵן יְרַשְׁעָן וְוִסְתָּרָן פְּנִים וְכֵן
יְשִׁירָנוּ וְעַל־גָּזִי וְעַל־אָרָם יְחִרָּה:

ל. מְפַלְּגָה אֲרָם חַנְףָמְפַקְשָׁעָם:

31. כִּי אֶל־אֶל הָאָמַר נְשָׁתִי לֹא
אֲחַבְלָל:

32. בְּלָעָרָיו אֲחוֹת אַתָּה הָרָנוּ אֶם־עַזְוָל
פְּעַלְתָּו לֹא אָסִית:

33. הַמְעַפְּךָ יְשִׁלְמָנָה כִּי־מְאַסֵּת כִּי־אַתָּה
תְּבָחר וְלֹא־אָנָי וְמָה־יְרוּעָתָ רַבְבָּר:

34. אֲנַשִּׁי לְבָב יְאִמְרוּ לֹא וְגָבָר חָכָם
שְׁטוּעַ לִי:

אָמַב לֹא־בְּרִיעַ זָדֵב רַקְבָּיו לְאֶלְהָה
בְּחַשְׁכִּיל : אָבִי יְבָחֵן אַיּוֹב עַד־נָצָח⁶
עַל־תְּשֻׂבַת בָּאָנְשָׁי־הָנָן :
כִּי־יְסִיף עַל־חַטָּאתְךָ פְּשָׁע בְּגִינְיו⁷
יְסַפּוּם וַיַּרְבֵּב אָמְרוּ לְאָלָה :

Das XXXV.

I. Elihu lehret von Gottes recht. II. Der sündiger murren aus unverstand. III. Gericht ist gesetz.

וַיַּעֲשֵׂה אֱלֹהִים וַיֹּאמֶר :
הַזֹּאת חַשְׁבָת לְמַשְׁפָט אָמָרְתִּי צְדָקָה מְאָלָה :
כִּי־תֹאמֶר מָתָה־יִסְכַּן־לְאָהָה כִּי־הָאָנָל³
מְחַטָּאתִי :
אַנְנִי אֲשִׁיבֶךָ מְלִין וְאַתָּה־רְעוּה עַמָּךָ :
הַבְּטַ שְׁמִים וְרָאָה וְשָׂוֹר שְׁחָקִים גְּבָהָה
מְמָפָה :
אָסְמָה־חַטָּאת מָתָה־חַפְעָל־בָּנו וְרַבְבָּה⁶
פְּשָׁעֵיךְ מָתָה־תַּעֲשֵׂה־לוּ :
אָסְמָה־צְרָקָת מָתָה־תַּחַטְנָה־לֹא אָוּ מָתָה־⁷
מִירָה יְקָחֵךְ :
לְאַיִשׁ־בְּמוֹתָךְ רְשָׁעָגָךְ וְלִבְנָךְ אָרְםָ⁸
צְרָקָתְךָ :
מְרוֹב עֲשָׂקִים יְזַעְקָךְ יְשַׁׁעָוָךְ מְרוֹעָעָךְ⁹
רְבִים :
וְלֹא־אָמַר אַיִתָּה אֱלֹהָה עָשָׂוָה נְחֵן,
וּמְרוֹתָה בְּלִילָה :
מַלְפָנִי מִבְּחָמֹתָךְ אָרֶץ וּמַעֲוָף הַשְׁמִים¹⁰ :
יְחִכְמָנוּ :
שָׁם יְצַעְקָךְ וְלֹא יְעַנֵּה מִפְנֵי גָּאוֹן¹¹ :
רְעִים :
אָה־שְׁוֹא לֹא־יְשַׁׁעַנְךָ אֶל־זְשָׁרִי¹² :
לֹא יְשַׁׁרְבָּרָה :
אָף כִּי־תֹאמֶר לֹא חַשְׁרָבָנִי רַיִן לְפָנָיו¹³ :
וַיְתַחַלְלָה לוּ :
וְעַפְתָּה כִּי־אָזְן פָּקָר אָבוֹ וְלֹא־יְרַע טוּ
בְּפֶשֶׁן מָאָר :

35. Über Hlob* redet wie unverstand, und seine Worte sind nicht klug. * c. 28, 2.

36. Mein Vater! lass Hlob verflucht werden bis ans Ende; darum, daß er sich zu unrechten Leuten lehrt.

37. Er hat über keine Sünde dazu noch gelästert; darum lasß ihn freischen uns geschlagen werden, und darnach viel wieder Gott plaudern.

Capitel.

Und Elihu antwortete, und sprach:
2. Achtest du das für Recht, daß du sprichst, ich bin gerechter denn Gott?

3. Denn du sprichst: Wer gilt bei dir etwas? was hilft es, ob ich mich ohne Sünde mache?

4. Ich will dir antworten ein Wort, und deinen Freunden mit dir.

5. Schau den Himmel, und siehe: und schau an die Wolken, daß sie dir zu hoch sind.

6. Sündigest du, was kannst du mit ihm machen? Und ob deiner Missethat viel ist, was kannst du ihm thun?

7. Und ob du gerecht seyst, * was kannst du ihm geben? Oder was wird er von deinen Händen nehmen? * c. 22, 2.

II. 8. Einem Menschen, wie du bist, mag wohl etwas thun deine Bosheit: und einem Menschenkind deine Gerechtigkeit.

9. Dieselbigen mögen schreien, wenn ihnen viel Gewalt geschieht; und rufen über den arm der grossen:

10. Die nicht darnach fragen, wo ist Gott*, mein Schöpfer, der das Gesänge macht in der Nacht;

11. Der uns gelehrter macht denn das * Vieh auf Erden, und weiser denn die Vögel unter dem Himmel? * 2 Pet. 2, 12.

12. Aber sie werden da auch schreien über den Hochmut der bösen, und er wird sie nicht erhören.

13. Denn Gott* wird das Eitel nicht erhören, und der Allmächtige wird es nicht ansehen. * Joh. 9, 31.

III. 14. Dazu sprichst du, du werdest ihn nicht sehen. Aber es ist ein Gericht vor ihm, harre sein nur:

15. Ob sein Jorn* so bald nicht heimsucht; und sich nicht annimmt, daß so viel Laster da sind. * Pred. 8, 11. seqq.

16. Dar-

16. Darum hat Job seinen mund umsonst aufgesperrt, und giebe stolze theildinge vor mit unverstand.

מִלְחָמָן יִכְבֶּר :

Das XXXVI. Capitel.

I. Er ist redet fern von Gottes wegen; II. Seiner barnherigkeit gegen die frommen; III. Seiner gäte die bösen zu betrören; IV. Strafe und beidbringung. V. Ernachnet mir buch gegen Gott; VI. der mächtig und schrecklich ist.

Gelstu redete weiter und sprach:

2. Harte mir noch ein wenig, ich will dir's zeigen; denn ich habe noch von Gottes wegen was zu sagen.

3. Ich will mein verstand weit holen: und meinen schöpfer beweisen, daß er recht sey.

4. Meine reden sollen ohne zweifel nicht falsch seyn, mein verstand soll ohne wandel vor dir seyn.

II. 5. Siehe, Gott verwirft die mächtigen nicht: denn er ist auch mächtig von krafft des herhens.

6. Den gottlosen erhält er nicht, sondern hilft dem elenden zum rechten. * Ps. 45,5.

7. Er wendet seine augen nicht von dem gerechten: und die könige lässt er sitzen auf dem thron immerdar, daß sie hoch bleibien.

III. 8. Und wo gesangene liegen in stöcken, und gebunden mit stricken elendiglich:

9. So verkündiget er ihnen, was sie gehabt haben; und ihre untugend, daß sie mit gewalt gefahren haben.

10. Und öffnet ihnen das ohr zur zucht: und saget ihnen, daß sie sich von dem unrecht bekehren sollen. * 2 Sam. 7, 27. 1 Chr. 18, 25.

11. Gehorchen sie, und dienen ihm: so werden sie bei guten tagen alt werden, und mit lust leben.

12. Gehorchen sie nicht: so werden sie ins schwerdt fallen und vergehen, ehe sie es gewahr werden.

13. Die heuchler, wenn sie der zorn trifft; schreyen sie nicht, wenn sie gesangen liegen: IV. 14. So wird ihre seele mit quaal sterben, und ihr leben unter den huren.

15. Aber den elenden wird er aus seinem elend erretten, und dem armen das ohr öffnen im trübsal. * Ps. 35, 10. Ps. 72, 12.

16. Er wird dich* reissen aus dem weiten rachen der angst, die keinen boden hat: und deintisch wird ruhe haben, voll alles guten. * Ps. 18, 20.

17. Du aber machst die sache der gottlosen gut, daß ihre sache und recht erhalten wird.

וְאַזְכֵב הַכָּל יִפְצֹה - פָּדוֹת בְּבָלָי - רְעֵת

מִלְחָמָן יִכְבֶּר :

א וְסֻסָּף אַלְמָזָא וַיֹּאמֶר:

ב כַּפֵּר - לְלִי גַּעֲרָה וְאַחֲרָה בַּי - עֹזֶר לְאַלְמָזָא מְלָמָּד:

ג אַשְׁאָה רְעֵת לְמַרְחֹק וְלַפְּנֵל אַתָּן אַזְכֵב:

ד עֲוֹתָעָה עַמְּךָ: הַחַזְקָה אַלְמָזָא בְּבָרֵךְ וְלֹא יִמְאָס בְּבָרֵךְ:

וְאַתָּה יְחִי רְשָׁעָה וְמִשְׁפָּט עֲנִינִים יְהִוָּה:

7 לְאַתָּה יִגְרָע מַצְרִיךְ עַיְגָנוּ וְאֶרְץ - מִלְכִים לְכָסָא וְיִשְׁיבָּם לְנֶצֶח וְיִגְבָּהוּ:

8 וְאַסְמָא אַסְוּרִים בְּגָקוּם וְלִכְרוֹן בְּחַלְיִעָנִי:

9 וְוַגֵּר לְהָם פְּעָלָם וְפְשָׁעָיהם כִּי יִתְגַּבְּרוּ:

10 וְיִגְלָל אָנוּם לְטוּסָר וַיֹּאמֶר כִּי - לְשׁוּבוֹן מְאֹן:

11 אַסְמָה - יִשְׁמַעוּ וַיַּעֲבֹרוּ יְכָלוּ יִמְרָחָם בְּטוֹב אַשְׁנִיּוֹם בְּגָעוּיִם:

12 וְאַסְמָה - לֹא יִשְׁמַעוּ בְּשָׁלֵח יִעֲבֹרוּ וַיִּגְרָנוּ בְּבָלָי רְעֵת:

13 וְחַנְפִּי - לְבִי יִשְׁמַעוּ אַף לֹא יִשְׁעַוּ כִּי אַסְרָם: תִּמְרָת בְּנֵנָר נְפָשָׁם וְתִימָּם בְּקָרְשִׁים:

טו יְתַלֵּז עַנִּי בְּעַנִּיו וַיִּגְלָל בְּלַחַץ אָנוּם:

16 וְאַף הַסִּיחָה: מַפִּי - צָר רְחָב לֹא - מַוְצָּק תִּתְחַפֵּחַ וְנַחַת שְׁלַחַנָּה מְלָא רְשָׁוֹן:

17 וְרִין - בְּשָׁעָה מְלָאָתָה רִין וְמִשְׁפָּט יִתְבּוּכוּ:

כִּי - חַמְרָה פֹּוּ יִסְחַחַת בְּשֶׁמֶךְ וְבָ - 18
 כְּפֵר אֶל - יִתְּחַטֵּא :
 תְּיוּרָה שְׂחוּקָה לֹא בָּאָגָּר זֶלֶם אַמְתִּיר - 19
 כְּחָ :
 אַל - תְּשַׁאֲחַר הַלִּילָה לְעָלוֹת עַפְים תְּחַטְּפָם : כ
 רְשָׁמָר אֶל - הַפָּנִים אֶל - אָנוּ בַּיּוּל - 20
 זֶה בְּחַרְתָּ מְעֻנֵּי :
 חָן - אֶל יִשְׁגַּב בְּכָחֹזָמִי בְּמָרוֹה מָרוֹה : 21
 מִי - פָּקַד עָלָיו נָגַן וּמִי - אָמַר פָּעַלְתָּ 22
 עַוְלָה :
 זָכָר בַּיּוּל שְׁגַּנְיָא פְּעַלְוָ אֲשֶׁר שָׁרַרוּ 23
 אֲנָשִׁים : בֶּל - אָדָם חֹווֹבָו אֲנָשָׁנָה
 יְבִיט מְנוּחָה : חָן אֶל שְׁגַּנְיָא וְלֹא 24
 גָּרָע מְסִפְרָ שְׁנִיו וְלֹא - חִקְרָה :
 בַּיּוּל יָגָרָע נְטִפִּיד מִים יָזַק מְטַר 25
 לְאָרוֹ :
 אֲשֶׁר - יוֹלָה שְׁחָקִים יְרַעַפְוּ עַלְיָ אָדָם 26
 רָב : אֲף אָס - יְבִין מְפִרְשִׁיד - עַב 27
 תְּשָׁוֹתָה סְכָנָה :
 חָן - פְּרַשׁ עָלָיו אָרוֹ וְשָׁרְשִׁי הַיּוֹם כְּפָה : ל
 בַּיּוּל בְּסַבְּרָן עַמִּים יְהָנָן אָכָל לְמַכְבָּרוֹ : 1
 עַל - כְּפִים כְּפָה - אָוֹר וַיְצַוֵּן עַלְיָה 2
 בְּמִפְנִיעַ :
 יָגָר עַלְיוֹן רָעוֹ מְקָנָה אָרָעָל - עַוְלָה : 33

Das XXXVII. Capitel.

I. Elihu preiset Gottes herrliche macht. II. Will, Hsob solle sich ihm unterwerfen ;
 III. Dem unbegreiflichen Gott in seiner macht, thun und wesen.

אָרָה - לֹאת יְחִידָה לְבִי זַיְתָר מְמֻכוֹן : א
 שְׁמַעוּ שְׁמוֹעַ בְּרָגָן קָלָן זַרְגָּה מְפַנֵּן 2
 יְצָא :
 תְּחַת בֶּל - הַשְּׁמִינִים וְשָׁרְרוֹ וְאָרוֹ עַל - 3
 כְּנִפוֹת הָאָרֶץ :
 אַחֲרָיו יְשָׁאָג - קָול יְרוּם בְּקָול גָּאוֹנוֹ 4
 לֹא יְעַקְבָּם בַּיּוּל יְשִׁמְעַל :

V. 18. Siehe du, daß die nicht wohleide
 jen bewege habe, ~~um~~ zu plagen : oder
 groß geschenkt doch nicht gehabt habe.

19. Meinst du, daß er deine gewalt
 achte oder gold : oder irgend eine stärke
 oder vermögen ?

20. Du darfst der nacht nicht begehn,
 die leute an ihrem ort zu übersetzen.

21. Hüte dich, und lehre dich nicht zum
 unrecht : wie du denn vor elende angefan-
 gen hast.

22. Siehe, Gott ist zu hoch in seiner
 kraft : wo ist ein Lehrer, wie er ist ?

23. Wer will über ihn heimsuchen seinen
 weg ? Und wer will zu ihm sagen : Du
 thust unrecht ? *c. 34.10.

24. Gedanke, daß du sein werck nicht
 wiffest, wie die leute singen.

25. Denn alle menschen sehen das, die
 leute schauens von ferne.

26. Siehe, Gott ist groß und unbekant :
 seine jahrzahl kann niemand forschen.

VI. 27. Er macht das wasser zu kleinen
 tropfen, und treibet seine wolken zusam-
 men zum regen : *c. 5.10. c. 38. 25. 28.

28. Dass die wolken fliessen, und trief-
 sen sehr auf die menschen.

29. Wenn er vornimt die wolken
 auszubreiten, wie sein hoch gezeigt :

30. Siehe, so breitet er aus seinen bliß
 über dieselbe und bedecket alle ende des
 meers.

31. Denn damit schrecket er die leute,
 und gibt doch speise die fülle. *Ps. 18. 15.

32. Er decket den bliß wie mit händen,
 und heissets doch wiederkommen.

33. Davon zeuget sein geselle, nemlich
 des donners zorn in wolken.

Des entsehet sich mein herz, und
 bebet.

2. Lieber, höret doch, wie sein donner
 zürnet und was für gespräch von
 seinem munde ausgehet. *Ps. 29.3.

3. Er sieht unter allen himmeln, und
 sein bliß scheinet auf die enden der erden.

4. Dem nach brüllt der donner, und
 er donnert mit seinem grossen schall : und
 wenn sein donner gehörret wird, kann man
 nicht aufhalten.

5. Gott

5. Gott * donnert mit seinem donner
greulich: und thut grosse dinge, und wird
doch nicht erkant. * Ps. 29, 3. Ps. 104, 7.

6. Er spricht * zum schnee, so ist er bald
auf erden: und zum plasregen, so ist der
plasregen da mit mocht. * Ps. 147, 16.

7. Alle menschen hat er in der hand, als
verschlossen: daß die leute lernen, was er
thun kann.

8. Das * wilde thier gehet in die höhle,
und bleibt an seinem ort. * Ps. 104, 22.

9. Vom mittag her kommt wetter, und
von mitternacht kälte.

10. Vom odem Gottes kommt frost:
und grosse wasser, wenn er aufschauen lässt.

11. Die dicken wolken scheiden sich,
dass es helle werde: und durch den nebel
bricht sein licht.

12. Er kehret die wolken, wo er hin
will; dass sie schaffen alles, was er ihnen
gebeut, auf dem erdboden:

13. Es sey über ein geschlecht oder über
ein land, so man ihn barmherzig findet.

II. 14. Da merce auf, Job: steh, und
vernim die wunder Gottes.

15. Weisst du, wenn Gott solches über
sie bringet? und wenn er das licht seiner
wolken lässt hervor brechen?

16. Weisst du, wie sich die wolken
ausstreuen? Welche wunder die vollkom-
menen wissen. * Cor. 14, 20.

17. Dass deine kleider warm sind, wenn
das land stille ist vom mittagswinde?

18. Ja, du wirst mit ihm die wolken
ausbreiten: die vest stehen, wie ein gegof-
sen spiegel.

19. Zeige uns, was wir ihm sagen sol-
len: denn wir werden nicht dahin reichen
vor finsternis.

20. Wer wird ihm erzählen, dass ich
rede? So iemand redet, der wird ver-
schlungen.

21. Zeigt siehet man das licht nicht, das
in den wolken helle leuchtet: wenn aber
der wind wehet, so wirds klar.

22. Vom mitternacht kommt gold, zu
Job vor dem schrecklichen Gott.

III. 23. Den allmächtigen aber mögen sie
nicht finden, der so gross ist von krafft: denn
er wird von seinem recht und guter sachēn
nicht rechenschaft geben.

ח יתעט אל בקורי גפלאות עשה
גְּרֹלָות וְלֹא נָרַע :

6 כִּי לְשָׁלֵג וְיֹאמֶר הָוֹ אָרֶץ וְגַשְׁטָה
מְטוֹר וְגַשְׁטָם מְטוֹרָת עָזָו :

7 בְּדִיד כָּל אָרֶס יְחֻתָּם לְרָעָה
כָּל-אֲנָשִׁי מְעַשְׂהוּ :

8 וְתַבּוֹא חִיה בְּמוֹאָרֶב וּבְמַעֲנוֹתָה תְּשִׁבָּן :

9 מְנוֹן הַחֲדרָה תָּבוֹא סְופָה יְמִפְּרִירִים קְרָה :
יְמִנְשָׁת אֶל יְתוֹךְ גְּרָה וְרָחָב מִים
בְּמַזְעָק :

10 אַף בָּרִי יְתִרְיחָה עַב יְפִיצָה עַנְנָן אָרוֹן :

בְּתַחְבּוֹלָה תְּיוֹזֵע וְחוֹא מְסֻבּוֹת מִתְהַפֵּה בְּתַחְבּוֹלָה
קוֹרֵי לְפָעָלָם כָּל אֲשֶׁר יְצָוֵם עַל-פָּנָי

11 תְּבָל אָרֶץ : אָס לְשַׁבֵּט אָס
לְאָרֶצָוּ אָס לְלֹחֵס יְמִצְאָהוּ :

12 הַאוֹנֵר וְאַת אִיּוֹב עַמְּד וְהַתְּבֹונָן
טוֹפְלָאֹת אֶל : הַתְּרֻע בְּשָׂוִים אַלְוָה
עַלְיהָם וְהַזְּפִיע אָור עַנְנָנוּ :

13 הַתְּרֻע עַל מְפָלֵשִׁי עַב מְפָלָות
תְּמִיקִים רְעִים :

14 אֲשֶׁר בָּגְרִיךְ חַמִּים בְּרַשְׁקָת אַרְץ
מְדוֹרָם : מְרַקְעִים עַמּוּ לְשַׁחְקִים
חַזְקִים כְּרָא מְזָקָה :

15 הַוְּרִיעָנו מְדַת נְאֹר לֹא נְעָלָה
מְפִנֵּי חָשָׁה :

16 כְּהַסְּפָר לֹא כִּי אָרְבָּר אָס אָס אָש
כִּי יְבָלָע :

17 וְעַתָּה לֹא-רְאוֹ אָור בְּתִיר הָוֹא
בְּשַׁחְקִים וְרוֹח עַבְלָה וְתַהְרָם :

18 מְצָפָן זְהָב יְאָתָה עַל-אַלְוָה נְרָא
הָוֹר :

19 שְׁרוֹן לֹא מְצָאָהוּ שְׁנִיאָה
וּמְשִׁפט וְרָב צְרָה לֹא יְעָנָה :

Aaa aaaa a 24. Der.

לֹכַן יְרָאֹתֶךָ אֲנָשִׁים לֹא יָרָאֶת כָּל־²⁴
חַכְמֵי־לִבָּךְ:

Das XXXVIII. Capitel.

I. Gott tritt ins mittel. II. Beschämst Hieb's unverstand. III. Unvermôgen; IV. und zeigt, daß den ihm allein weisheit sei.

וַיַּעֲזַב־יְהוָה אֶת־אַיּוֹב מִן־הַטְּעָרָה אֲמִרָה:
בְּמַלְאָן־בְּלִירָעָתָה אָזְרָנָא כָּנְבָרָתְלִיצָה
וְאַשְׁאָלָה וְחוּרְעָנָה אֵיפָה תְּיִתָּה
בְּסִירָי־אָרֶץ הַגָּר אָם יְרֻעָתָ בִּינָה:
נְפָרָשָׂם מְמִרְתָּה כִּי תְּגָעָ אָזְמִידָה
עַל־מָה אַרְגָּה קְטוּבָא אָזְמִידָה
בְּלָה אָבָן פְּנָתָה:
בְּרוּן־יְחִיד פּוֹכְבָּי בְּקָר וְיְרָעוֹ כָּל־⁷
בְּנֵי אֱלֹהִים:
וַיַּסְבֵּה בְּרִלְתִּים יִסְבְּנִיחּוּ מְרַחָם יִצָּא:
בְּשָׁוְמִי עַקְנָן לְכָשָׂוּ וְעַרְפָּל חַתְּלָהוּ:
וְאַשְׁבָּר עַלְיוֹ חַקְוָי נְאָשִׁים בְּרִיחָוְדְלִתִים:
וְאָמַר עַד־פְּרָה תְּבֹזָא וְלֹא תְּסַחָּה
וְפָא יְשִׁיתָ בְּגָאוֹן גְּלִיךְ:
גְּמִימִיה צִוְתָ בְּקָר וְעַתָּה שְׁהָר מְלֹכוֹן:¹⁰ יְרֻעָתָ
לְאַחֲרָוּ בְּכָנְפּוֹת הָאָרֶץ וְיִגְעַרְוּ רְשָׁעָם¹³ הַשְׁהָר קָרֵי
מְפַנְתָה:
תְּתַהְפֵךְ כְּחַמְרָחָת וְיִתְצַבְוּכְמוֹ לְבוֹשָׁן:¹⁴
וְיִפְנַע מְרַשְׂעִים אַזְסָם יוֹרָעָ לְמָתָה טוֹעַנְתָה:
תְּשִׁבָּר:
בְּבָאת עַד־גְּבָנִיד יִסְמַחְתָּרְתָה:
חַתְּרָלָכָת:
הַגְּנוּלָה לְךָ שְׁעִיר־מִזְזָה וְשְׁעִיר־¹⁷
צְלָמוֹת הָרָאָה:
חַתְּבָנָת עַד־רְחַבְיָה אָרֶץ הַגָּר אָבָד¹⁸
יְרֻעָת כְּלָה:

24. Darum müssen ihn fürchten die leute: und er fürchtet sich vor seinem, wie weise sie sind. * Ps.33.8. Ps.96.9.

Und der H. E. R. R. antwortete Hieb aus einem weiter, und sprach:

2. Wer ist der, der so schlet in der weisheit und redet so mit unverstand?

3. * Gürte deine lenden, wie ein mann: ich will dich fragen, lehre mich. * c. 40.2.

II. 4. Wo warest du, da ich die erde gründete? Sage mirs, bist du so klug.

5. Wellessest du, * wer ihr das maß gesetzt hat? oder wer über sie eine richtschur gezogen hat? * Spr. 30.4.

6. Oder worauf stehen ihre füsse verfendet? oder wer hat ihr einen eckstein gelegt:

7. Da mich die morgensterne mit einander lobeten, und jauchzeten alle kinder Gottes?

8. Wer * hat das meer mit seinen thüren verschlossen, da es heraus brach, wie aus mutterleibe? * c. 26.10.

9. Da ichs mit wolcken kleidete: und in duncfel einwickelte, wie in windeln.

10. Da ich ihm den lauff brach mit meinem damm, und setzte ihm riegel und thür;

11. Und sprach: * Bis hieher soll du kommen, und nicht weiter; sie sollen sich legen deine stolze wellen. * Ps. 104.9.

12. Hast du bey deiner zeit dem morgen geboten, und der morgenröthe ihren ort gezeigt:

13. Dass die ecken der erden gefasset, und die gottlosen heraus geschüttelt würden?

14. Das siegel wird sich wandeln wie leimen, und sie stehen wie ein kleid.

15. Und den gottlosen wird * ihr licht genommen werden, und der arm der hoffartigen wird zerbrochen werden. * c. 18.18.

16. Bist du in den grund des meers kommen, und hast in den fußstapfen der tieffen gewandelt?

17. Haben sich dir des todes thore ie aufgethan? oder hast du gesehen die thore der finsterniss?

18. Hast du vernommen, wie breit die erde sei? Sage an, weissest du solches alles?

19. Wel-

19. Welches ist der weg, da das licht wohnet; und welches sey der finsterniß stätte,
20. daß du mögest abnehnien seine
grenze, und merken den pfad zu seinem
hause?

21. Wustest du, daß du zu der zeit soltest
geboren werden? und wie viel deiner tage
seyn würden?

22. Wist du gewesen, da der schnee herkommt; oder hast du gesehen, wo der ha-
gel herkommt:

23. Die ich habe verhalsten bis auf die
zeit der trübsal, und auf den tag des streits
und kriegs? *Offenb. 11, 19. c. 16, 21.

24. Durch welchen weg spielt sich das
licht, und auffahret der ostwind auf erden?

25. Wer* hat dem platzregen seinen lauff
ausgeheiter, und den weg dem blitzen
und donner: *Jes. 10, 13. c. 51, 16.

26. Dass es regnet aufs land, da niemand
ist; in der wüsten, da kein mensch ist;

27. Dass er füllt die emöden und wild-
niß; und macht, daß gras wächst?

28. Wer ist des regens vater? was
hat die tropfen des thaues gezeuget?

29. Aus wes leibe ist das eis gegangen,
und wer hat* den reissen unter dem him-
mel gezeuget: *Psal. 147, 16.

30. Dass das wasser verborgen wird wie
unter steinen, und die tieffe oben gestehet?

III. 31. Kanst du die bande der* sieben ster-
ne zusammen binden? oder das band des
† Orion auflösen? *c. 9, 9. †Ez. 13, 10.

32. Kanst du den morgenstern hervor
bringen zu seiner zeit? oder den wagen
am himmel über seine kinder führen?

33. Weisest du, wie der himmel zu
regieren ist? oder kanst du ihn meistern
auf erden?

34. Kanst du deinen donner in der wol-
ken hoch herführen? oder wird dich die
menge des wassers verdecken?

35. Kanst du die blißen auslassen: daß
sie hinsfahren und sprechen, hic sind wir?

IV. 36. Wer gibt die weisheit ins verborgene?
wer gibt verständige gedanken?

37. Wer ist so weise, der die wolken
erzählen könne? Wer kann die wasser-
schläuche am himmel verstopfen:

38. Wenn der staub begolzen wird, daß
er zu hausse läuft und die klöße an einan-
der kleben?

19. אֵין חֶרְךָ יִשְׁכַּן - אֹור יוֹתֶה אֵין
כָּמָקוֹם: כִּי תְקַחְתָּ אֶל - בְּבוֹלָן וְכֵן
תְּבִנֵּן נִתְבּוֹת בֵּיתְךָ:

20. יְרֻעָתְּ כָּרְאֹנוּ תּוֹלֵד וּמִסְפָּר יְמִינְךָ רְפָעָם:

21. הַבָּאתְךָ אֶל - אֲצֹרוֹת שָׁלֹג וְאַצְרוֹת
בְּרֵד תְּרָאָה:

22. אֲשֶׁר חַשְׁבָּתִי לְעֵת צָר לַיּוֹם קָנֵב
וּמְלָחָמוֹ:

23. אֵין חֶרְךָ יִתְלַק אֹור יְפָז קָרִים עַל-
כָּה אָרֶץ: מַיְ - פָּלָג ? שְׂטָר תְּעֵלָה
וּרְדָה לְחוֹזֵקְלָוֹת:

24. לְהַמְטִיר עַל - אָרֶץ לֹא - אִישׁ מִרְבָּר
לֹא - אָרֶם בּוֹ: לְהַשְׁבִּיעַ שָׁאָר
וּמְשָׁאָר לְהַצְמִיחַ מַצְאָר רְשָׁא:

25. הַיְשָׁלָמְטָר אָב אוֹ מַיְ - הַולִּיד אֲגִילִּטָּל:

26. מַבְטָן מַיְ יָצָא הַקְרָנָה וּכְפָר שְׁמִים
מַיְ יָלֹה:

ל. בְּאָבִן מַיִם יִתְחַבְּאוּ וּפְנֵי תְּהָזִים
יִתְלַכְּדוּ:

31. הַרְחָקָשָׁר מַעֲרָפוֹת כִּימָה אוֹ - מַוְשָׁכּוֹת
כְּסִיל תְּפַתְּחָה:

32. הַתְּצִיאָה מְנוֹת בְּעֵתוֹ יָנִישׁ עַל-
בְּנִיהָ תְּנַחַם:

33. הַרְחָעָתְּ חַקּוֹת שְׁמִים אֶס - תְּשִׁים
מַשְׁטָרָן בָּאָרֶץ:

34. הַתְּרִים לְעֵב כּוֹלָה וּשְׁפָעָת - מַיִם
תְּנַכְּפָּה:

לה הַתְּשִׁלְחָה בְּרָקִים וַיְלָכֵד וַיֹּאמֶר לְהַנְּנוּ
36. מַיְ שָׁתָּה בְּטַחוֹת חַמְמָה אוֹ מַיְ בְּצָן
לְשָׁכּוֹן בִּינָה:

37. מַיְ יִסְפֵּר שְׁחָקִים בְּחַכְמָה וּנְבָלִי שְׁמִים
כַּי יִשְׁכֵב:

38. בָּצְקָרֶת עַפְרָה לְפֹזֶק וּרְגָבִים יַרְבְּקָנוּ:

Das XXXIX. Capitel.

I. Gott preist seine Macht und Weisheit an völker, morden und jähren thieren.
II. Überzeuget Job: III. Der sein unrecht erkennet.

הַחֲצֹרֶת לְכֵיא טָרֵף וּחִזְקָת כְּפָרִים 39

חַמְלָא:

כִּי־יָשַׁחַי בְּמִעוּנוֹת יְשֻׁבוֹ בְּסֶגֶה לִמְזָה־טָרֵף אָרָב: מֵיִכְןֵּן לְעָרָב צָיוֹרְנָה יְלָדוֹ וַיְלָדוֹ כָּרֵי אַל־אַל לְשָׁוּעָה תָּעוֹ לְבָלֵי־אַכְלָה:

[CAP. XXXIX.]

הַנְּבָנָה עַת לְהַז יְעַלֵּי סָלָע אַחֲלָל אַיְלּוֹת תְּשִׁמְרָה:

חַסְפּוֹר וּחִזְקָת חַמְלָאָנָה וַיְדַעַת עַת לְרַקְנָה:

חַכְרְעָנָה וַיְלִרְיוֹן תְּפַלְחָנָה חַבְלִירָם 3 תְּשִׁלְחָנָה:

יְחַלְמָיו בְּנִיחָם יוֹנָנו 4 בַּבָּר יָצָאוּ וְלֹא־שָׁבְׁבוּ לִמְזָה:

מַיְיָ שָׁלָח פָּרָא חַפְשָׁי וּמְסֻרוֹתָה עַרְזָר מַיְמָחָה:

אֲשֶׁר־שְׂמָחִי עַרְבָּה בֵּיתָו וּמְשָׁכְנָתוֹ 6 מַלְחָה:

וְתְּשָׁאֹזֶת נֹזֶשׁ לֹא יְשַׁמֵּעַ:

וְתָרוֹת תְּרִיסָמָרְעָה וְאַחֲרָכָל־יְרִיךְ 8 וְרָרוֹשָׁה:

תְּיַאֲבָתָה רִים עַבְרָה אַס־9 בְּנֵין עַל־אַכְוָסָה:

הַתְּקָשָׁר־רִים בְּתַלְמָס עַבְתָּו אַב־10

יְשָׁרָר עַמְקָם אַחֲרָיו:

הַתְּבַטְּחָה־בּוֹ כַּי־נַבְּכָה בָּחוֹ וְתָעָבָה 11 אַלְוֹ וְגַעַךְ:

הַתְּאַמְּין־בּוֹ כַּי־יָשָׁב זְרַעַךְ וְגַרְנָה 12 וְיִשְׁבַּבְכָּי אַסְפָּר:

כְּנֵפֶן־רְגָנִים נְעַלְסָה אַט־אַכְרָה 13 חַסְרָה וּנְצָה:

כַּי־חַעַב לְאַרְץ 14 בְּצִיכָה וְעַל־עַפְרַת הַחֲפָסָה:

וְחַשְׁבָּח כַּי־רְגָל תּוֹרָה וְהַתְּשִׁרְתָּה טָן תְּרוֹשָׁה:

הַקְשָׁתָה בְּנֵתָה לְאַדְלָה 16 לְרִיךְ יִגְעַפְךְ בְּלֵי־פָרָח:

1. 39. קָנַסְתָּה דְּבָרָה לְבָנִים תְּהַרְבָּה לְבָנִים תְּהַרְבָּה:

40. דָּבָר שֶׁתְּהַרְבָּה בְּנֵי־בָּנָה לְבָנִים תְּהַרְבָּה:

41. וְהַרְבָּה בְּנֵי־בָּנָה תְּהַרְבָּה וְהַרְבָּה בְּנֵי־בָּנָה תְּהַרְבָּה:

* Ps. 145, 15, 16. Ps. 147, 9.

Cap. 39. v. 1. Weisst du die zeit, wenn die gemsen auf den felsen geboren? oder hast du gemerkt, wann die hirschen schwanger gehen?

2. Hast du erzählt ihre monden, wenn sie voll werden? oder weisst du die zeit, wenn sie geboren?

3. Sie beugen sich, wenn sie geboren: und reissen sich, und lassen aus ihre jungen.

4. Ihre jungen werden feist, und mehren sich im getreide: und gehen aus, und kommen nicht wieder zu ihnen.

5. Wer hat das wild so frey lassen gehen, wer hat die bande des wilds aufgelöst?

6. Dem ich das feld zum hause gegeben habe, und die wüste zur wohnung?

7. Es verlachet das gerümmel der stadt, das pochen des treibers höret es nicht.

8. Es schauet nach den bergen, da seine weide ist: und suchet, wo es grüne ist.

9. Meinst du, das einhorn werde dir dienen und werde bleiben an deiner krippe?

10. Kannst du ihm dein joch anknüpfen, die furchen zu machen: daß es hinter dir broche in gründen?

11. Magst du dich auf es verlassen, daß es so stark ist? und wirst es dir lassen arbeiten?

12. Magst du ihm trauen, daß es bei nen samten dir wiederbringe und in deine scheune samle?

13. Die federn des pfauen sind schöner denn die flügel und federn des storcks:

14. Der seine eyer auf der erden läßet, und läßet sie die heiße erde ausbrüten.

15. Er vergißt, daß sie möchten zerreißen werden und ein wild thier sie zerbreche.

16. Er wird so hart gegen seine jungen, als wären sie nicht sein: achtet nicht, daß er umsonst arbeitet,

17. Denn

17. Denn Gott hat ihm die weisheit genommen, und hat ihm keinen verstand mitgeheilert.

18. Zur zeit wenn er hoch fähret, erhöhet er sich: und verlachet beyde roß und mann.

19. Kannst du dem roß kräfte geben, oder seines hals zieren mit seinem geschrey?

20. Kannst du es schrecken wie die heuschrecken? Das ist preis seiner nassen, was schrecklich ist.

21. Es strampelt auf den boden, und ist freudig mit kraft, und zeucht aus den geharnischten entgegen.

22. Es spottet der furcht, und erschrickt nicht, und fleucht vor dem schwerdt nicht:

23. Wenn gleich wieder es klinget der fischer, und glänzet beyde spieß und lanzen.

24. Es zittert und tobet, und scharret in die erde, und achtet nicht der trommeten hall.

25. Wenn die * trommets fast klinger: spricht es, hui; und reucht den streit von ferne, das schreyen der fürsten und jauchzen. * 4 Mose. 10, 9. 2 Chron. 13, 14.

26. Fleuget der habicht durch deinen verstand, und breitet seine flügel gegen mittag?

27. Fleuget der adler aus deinem befehl so hoch, daß er sein nest in der höhe macht?

28. Im felsen wohnet er, und bleibet auf den kippen am felsen und in vesten orten.

29. Von dannen schauet er nach der speise, und seine augen sehen ferne.

30. Seine jungen sauffen blut: und * wo ein aas ist, da ist er. * Hab. 1, 8. Matth. 24, 28.

II. 31. Und der Herr antwortete ihm, und sprach:

32. Wer mit dem allmächtigen hadern will, solls ihm der nicht beybringen? Und wer Gott tadelst, solls der nicht verantworten?

III. 33. Job aber antwortete dem Herrn, und sprach:

34. Siehe, ich bin zu leichsfertig gewest, was soll ich antworten? Ich * will meine hand auf meinen mund legen. * c. 21, 5.

c. 29, 9.

35. Ich habe einmal geredt, darum will ich nicht mehr antworten: zum andern mal will ichs nicht mehr thun,

7. כי־הַשְׁתָּאֵלָה חֲכֹמָה וְלֹא־חֶלְקָה
לְהַבִּינָה:

8. נִשְׂתָּא בְּפִרְאָס פָּטוּרָא תְּשִׁיחָק לְפָטָס
לְלִכְנוּבָה:

9. תְּתַעֲנוּ לְפָטָס גְּבוּרָה הַתְּלִבְישׁ צְאוֹרָה
כְּתֻמָּה:

10. תְּתַעֲנוּ לְפָטָס גְּבוּרָה הַתְּלִבְישׁ צְאוֹרָה
בְּתֻמָּה אִימָּה:

11. יְחִפְרוּ בָּעֵמֶק וַיְשִׁישֵׁ בָּנָח יְצָא
לְקָרְאָת־בָּשָׁק:

12. יְשִׁיחָק לְפָחָד וְלֹא־יְחַתֵּת וְלֹא־יְשֻׁב מִפְנֵר
כְּחָרָב:

13. יְלִילוּ תְּרִנָּה אֲשָׁפָה לְהַבְּחִנָּה
וְלֹא־יְאִמְּן כִּי־קָול שֹׁופָר:

14. כָּה בְּרִי שְׁפָר: יֹאמֶר הָאָח וּמְרֹחֶזֶק יְרִיחָה
מִלְּחָמָה רַעַם שָׁרִים וּתְרוּעָה:

15. כְּנִפי קְרִיאָה הַמְּבִינָה יָאָב־גַּעַז יְפָרֵשׁ בְּנִפְנֵי
לִתְיָן:

16. אַס־עַל־פִּיךְ יְגִבָּה נִשְׁר וְלִי יְרִיסְקָנוּ:

17. סָלָע יִשְׁכַּן וַיְתַלְגֵּן עַל־שָׁנִי סָלָע וּמְצֹוָה:

18. מִשְׁמָן תְּפָר אַכְלָל לְמְרֹחֶזֶק עִגְיוֹן יְבוּטוֹ:

19. וְאַפְרָחוּ לְוְאַפְרָחוּ יַעֲלָעוּ־רַם וּבְאַשְׁר חַלְלִים
כָּרִי שָׁם הָאָה:

[CAP. XL.]

וְעַן יְהוָה אָרֶת־אַזְׁוב וַיֹּאמֶר:
(31)

2. הַרְבָּעָם־שְׁרֵן יִסְׁרָאֵל מִזְכִּיחַ אֱלֹהִים עַנְגָּה:
(32)

3. וְעַק אַיּוֹב אָרֶת־יְהוָה וַיֹּאמֶר:
(33)

4. הַזְּכָלָתִי מִה אֲשִׁיבָה זְלִי שְׁמָתִ
לְמוֹד־פִּי:
(34)

5. אַחֲתִי רַבְרָתִי וְלֹא עֲנָה אַשְׁתִּים
וְלֹא אָסִיף:
(35)

Das XL. Capitel.

1. Gott überföhrt Hiod seines unverstands und ohnmacht halben. 11. Preist derzogen seine Weisheit an Behemoth; III. Wie auch am Leviathan.

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֱלֹהִים אֵלָיו מֶלֶךְ כָּל־הָאָרֶץ
אָזְרָה: אָזְרָה נָאָגָב חֲלַצָּה⁽¹⁾

אֲשֶׁר־אָשֶׁר וְחַדְרַעַנְיָה:
הַאֲרָף תְּמִרְמִשְׁפְּטִי הַרְשִׁיעָנִי לְמַעַן⁽²⁾

תְּצִדְקָה: וְאַס־וְרַע כָּאַל: לְהָזְבָּקָל בְּמַהְוֹ⁽³⁾

חַרְעָם: עַרְחָדָנָא נָאָן גְּבָה וְחוֹר וְחַרְחַר תְּלַבְּשָׁה:⁽⁴⁾

הַפְּצִחְעַבְרוֹת אָפָר וְרַאֲהָכָל־גָּאָה⁽⁵⁾
וְהַשְּׁפִילָהוּ:

רַאֲהָכָל־גָּאָה הַכְּנִיעָה וְרַהַד⁽⁶⁾

רַשְׁעִים תְּחַמֵּם: טְמִנָּס בְּעַפְרָה יְחִיר פְּנִיחָם חַבּוּש⁽⁷⁾

בְּטִמְנוּן: גָּנוּם אָנוּי אָוָה קִי־דוֹשְׁשָׁע לְהָזְמִינָה⁽⁸⁾

רַגְנָה־גָּאָה בְּהַמּוֹת אָשָׁר־עַשְׂתִּי שָׁו⁽⁹⁾

עַמְּקָה תְּצִיר פְּבָקָר יָאָכֵל:⁽¹⁰⁾

הַגָּה־גָּאָה כָּחָז בְּמַתְנָנוּ וְאָנוּ בְּשָׁרוּי⁽¹¹⁾

בְּטָנוּ: יְחַפֵּץ זְנָבוּ בְּמֹוֹ אָרוֹגְרָה⁽¹²⁾

פְּחָרָן יְשָׁרוּן:⁽¹³⁾

עַצְמָנוּ אָפִיקָו נְחַוָּה גְּרָמוּ בְּמַטְלָל⁽¹⁴⁾

בְּרָלָל: הוֹאָ רָאִישָׁת דְּרַכְיָה־אָל⁽¹⁵⁾

הַעֲשָׂוָיָנָשָׁחָרָבוּ:⁽¹⁶⁾

בְּיַ-בּוֹל הַרְמִים יְשָׁאוּ-לְוֹ וְכָל־תִּיתְ⁽¹⁷⁾

הַשְּׁרָה יְשַׁחְקָו־שָׁם:⁽¹⁸⁾

הַחַת־צָאָלִים יְשַׁכֵּב בְּסִתְרָה קְנָה וּבְאָהָה:⁽¹⁹⁾

יְסֻגָּה צָאָלִים אַלְלוּ יְסַבְּהָה עַרְבִּי־אָל⁽²⁰⁾

נִיחָל:⁽²¹⁾

הַן יְעַשֵּק נָהָר לֹא יְחַפּוּ יְבַטְחָה כִּיר־⁽²²⁾

יְגִיחָה יְרָנוּ אָל־פִּיהָה:⁽²³⁾

בְּעִינָיו יְקַחְנָה בְּמַזְקִשִּׁים יְנַקֵּב־⁽²⁴⁾

אָף:⁽²⁵⁾

Und der HERR antwortete Hiod aus einem wetter, und sprach:

2. Gähre wie ein mann deine lenden; ich will dich fragen, lehee mich. * c. 38, 3.

3. Solkest du mein urtheil zu nicht machen: und * mich verdammen, das du gerechte seist? * Ps. 51, 6. Rom. 3, 4.

4. Hass du einen arm wie Gott, und kanst mit gleicher stimme donnern als er thut?

5. Schmücke dich mit pracht, und erhebe dich: geuch dich loblich und herrlich an.

6. Streue aus den jorndeines grimmes: schaue an die hochmuthigen, wo sie sind; und demuthige sie.

7. Ja, * schaue die hochmuthigen, wo sie sind, und beuge sie: und mache die gottlosen dünne, wo sie sind. * Ps. 75, 8.

8. Verscharre sie mit einander in der erden, und versencke ihre pracht ins verborgene:

9. So will ich dir auch bekennen, das dir deine rechte hand helfen kann.

10. Siehe, der Behemoth, den ich neben dir gemacht habe, frisjet heu wie ein ochse.

11. Siehe, seine kraft ist in seinen lenden: und sein vermögen im nabel seines bauchs.

12. Sein schwanz strecket sich wie ein cedar, die adern seiner sham starren wie ein ast.

13. Seine knochen sind wie vest erh, seine gebeine sind wie eiserne stäbe.

14. Er ist der anfang der wege Gottes: der ihn gemacht hat, der greift ihn an mit seinem schwerde.

15. Die berge tragen ihm krauter, und alle wilde thiere spielen daselbst.

16. Er liegt gern im schatten, * im rohr und im schlamm verborgen. * Ps. 68, 3.

17. Das gebüsch bedecket ihn mit seinem schatten, und die bachweiden bedecken ihn.

18. Siehe, er schlucket in sich den strom, und achtet nicht groß: lässt sich dunkeln, er wolle den Jordan mit seinem munde ausschäppen.

19. Noch fähret man ihn mit seinen elgen augen, und durch fallstricke durchboret man ihm seine nasen.

Das XLI. Capitel.

I. Gott führt vom Leviathan fort; II. Preist seine Größe; III. und beschreibt seine verwunderungswürdige Gestalt, Schrecklichkeit, Mut und Bewegung im Meer.

III. 20. Kannst du den Leviathan ziehen
mit dem harmen, und seine junge
mit einem Strick fassen? • Ps. 74, 14.

21. Kannst du ihm einen angel in die na-
se legen, und mit einer Stachel ihm die ba-
cken durchbohren?

22. Meinst du, er werde dir viel Fle-
hens machen oder dir heucheln?

23. Meinst du, daß er einen Bund mit
dir machen werde, daß du ihn immer zum
Freud habe?

24. Kannst du mit ihm spielen, wie mit
einem Vogel? oder ihn deinen Dörnen
binden?

25. Meinst du, die gesellschaften wer-
den ihn zerstreuen: daß er unter die
Faustleute zertheilet wird?

26. Kannst du das Netz füllen mit seiner
Haut, und die Fischreusen mit seinem Kopf?

27. Wenn du deine Hand an ihn le-
gest: so gedanke, daß ein Streit sey, den du
nicht ausführen wirst.

28. Siehe, seine Hoffnung wird ihm feh-
len: und wenn er sein Ansichtig wird,
schwinget er sich dahin.

Cap. 41. v. 1. I. Niemand ist so kühne,
der ihn reihen darf: wer ist denn, der vor
mir stehen könne?

II. 2. * Wer hat mir was zuvor gethan,
daß ichs ihm vergelte? Es ist mein, was
unter allen Himmeln ist. • Röm. 11, 35.

III. 3. Dazu muß ich nun sagen, wie groß,
wie mächtig und wohl geschaffen er ist.

4. Wer kann ihm sein Kleid aufdecken?
Und wer darf es wagen, ihm zwischen die
Zähne zu greissen?

5. Wer kann die Kinnbacken seines antli-
ches aufsuchen? Schrecklich stehen seine Zäh-
ne umher.

6. Seine stolze Schuppen sind wie Veste
schilder, vest und enge in einander.

7. Eine röhret an die andere, daß nicht
ein Lüftlein dazwischen gehet.

8. Es hänget eine an der andern: und
halten sich zusammen, daß sie nicht von
einander trennen.

9. Sein Niesen glänzet wie ein Licht,
seine Augen sind wie die Augenleide der
Morgenröthe.

כט תמשה לויין בחג'ת ובח'בל
תשקייע לשונו:

כט התשעים אגמן באפו ובחוחת תקב
לחין:

כט תירבנה אליך תחננים אם ירבר

כט אליה רכוות: היכרות ברית עמך
תקבנוי לעבר עולים:

כט התשנק בנו נצפור ותקשרנו
לנערותיך:

כט יכרו עליו חבירם יהונחו בינו
כנענים:

כט חתמא בשגורת עוזו ובצלל גנים

ראשו: שים עליו בפה זכר מלכומו
אל-תסך:

[CAP. XLII.]

א ווז תומחו נכבה הגם אל-

מראו יטול:

יעורנו קרי לא אבר כי עירנו ומי הוא
לפנינו יתאב:

א מני הקיימי ואשלם תחת כל-

לו קרי לא-אחריש בינו ורבך גבורות ותון ערנו:

א מוי גלה פני לבשו בכם רסנו
מי יבוא:

א לרעת פניו מי פתח סכבות שמי
אומרה:

א פאה אפיקי מגנים סגור חותם צר:

א אחר באחר גשׂוֹרות לא יבא
בניהם:

א איש באחיו ירבכו יתלכו ולא
יתפרבו:

א עטישתו תחל אור ועיניו כעפבי
שחר:

10. Aus

מִפְזָלֶתֶדְים יַהֲלֹכְבִּירְדִּי אֵשׁ יַרְכְּלָמְדוֹן ⁽¹⁾
 מִפְחִירְיוֹ יַצָּא עַלְוֹן בְּרוֹר נְפִיחָה וְאַגְּמוֹן ⁽²⁾
 נְפִישָׁה זְחָלִים תְּלָהָת לְלָבָב מְפִיו יַצָּא ⁽³⁾
 בְּצָעָרוֹ יַלְזָן עַזׂוֹ וְלַפְנֵיו תְּרִיזָה רָאָבָה ⁽⁴⁾
 מְפָלֵי בְּשָׂרוֹ בְּקָנוֹ יְצָוק עַלְיוֹ בְּלָ –
 יְמֹות :
 לְבוֹ יְצָוק כְּמוֹ – אָבוֹ יְצָוק גְּפַלָּח ⁽⁵⁾
 תְּחִתְּרִיךְ :
 מִשְׁתוֹ יְגֻרוֹ אַלְמִים מְשָׁבְרִים יְתַחְתָּאוּ ⁽⁶⁾
 מִשְׁרִיגָה תְּרֵב בְּלִי תְּקוּם חַנִּית מְטַע ⁽⁷⁾
 יְשִׁירָה :
 יְהַשֵּׁב לְתָבֵן בְּרוֹלְלָעָז רַקְבָּוֹן נְחוֹשָׁה :
 לֹא – יְבָרִיחָנָה בָּן – קְשָׁרָה לְקָשָׁה ⁽⁸⁾
 נְהַפְּכוֹ – לוֹ אַבְנִי – קָלָע :
 כְּקָשׁ נְחַשְׁבָו תְּתָחָן יְוִשָׁחָק לְרַעַש ⁽⁹⁾
 כְּרִוּן : תְּחַפְּטוּ חָנוּרִי חָרְשִׁי יְפָרָך ⁽¹⁰⁾
 תְּקִיעָן עַלִי – טִיט :
 יְוִתְּרִיךְ כְּסִיר מְצִילָה יְסִים יְשִׁים ⁽¹¹⁾
 כְּפִירְקָחָה :
 אַחֲרָיו יָאֵר גְּתִיב יְחַשֵּׁב תְּהָסָם לְשִׁיבָה :
 אַזְׁעַל – עַפְרָמְשָׁלוֹ הָעָשָׂו לְבָלִי – חָת :
 אַת – בָּל – גְּבָה וְרָאָה הָנוֹא מָלָה עַל –
 בָּל – בָּנִי – שְׁחָץ :

Das XLII.

I. Hiob thut buße. II. Gott strafft seine unwohligen drey freunde. III. Die folgen.
IV. Neuer segen Hiobs. V. Sein Jorges leben und ende.

וַיַּעַן אַיּוֹב אֶת־יְהֹהָה וַיֹּאמֶר : א
 יְרֻעַת כִּי – בָּל תּוֹכֶל וְלֹא – יְבָצֶר מִמְּפָקֵד יְרֻעַת קְרִי
 מִפְמָה :
 כִּי זוּ מְעוּלִים עַזָּה בְּלִי – רַعַת לְכוֹן ⁽¹⁾
 רַגְרָתִי וְלֹא אָבוֹן נְפָלָאָתִי מְטָבִי וְלֹא
 אָרְעָע : שְׁמָע – גָּאָה וְאַנְכִי אָרְבָּר ⁽²⁾
 אֲשִׁיאָלָה וְרוֹרִיעָנִי :

10. Aus seinem munde fahren fackeln, und feurige funken schiessen heraus.

11. Aus seiner nose geht rauch, wie von heißen töpfen und kesseln.

12. Sein odem ist wie schleie lohe, und aus seinem munde gehen flammen.

13. Er hat einen starken hals: und iff seine lust, wo er etwas verderbet.

14. Die gliedmaß seines fleisches hängen an einander: und halten hart an ihm, daß er nicht zerfallen kann.

15. Sein herz ist so hart, wie ein stein: und so vest, wie ein stück vom untersten mühlstein.

16. Wenn er sich erhebet, so entsezen sich die starken: und wenn er daher bricht, so ist keine gnade da.

17. Wenn man zu ihm will mit dem schwerdt, so reget er sich nicht: oder mit spiss, geschoss und panzer.

18. Er achtet eisen wie stroh, und erg wie faul holz.

19. Kein pfeil wird ihn verjagen, die schleudersteine sind ihm wie stoppeln.

20. Den hammer achtet er wie stoppeln, er spottet der bebenden lanzen.

21. Unter ihm liegen scharse steine: und fähret über die scharsen felsen, wie über koch.

22. Er macht, daß das tieffe meer seudet wie ein töpfen: und röhrets in einander, wie man eine salbe menget.

23. Nach ihm lechzet der weg, er macht die tieffe ganz grau.

24. Auf erden ist ihm niemand zu gleichen, er ist gemacht ohne furcht zu sehn.

25. Er verachtet alles, was hoch ist: er ist ein könig über alle stolzen.

Capitel.

I. Hiob thut buße. II. Gott strafft seine unwohligen drey freunde. III. Die folgen.

IV. Neuer segen Hiobs. V. Sein Jorges leben und ende.

Und Hiob antwortete dem HERRN, und sprach:

2. Ich erkenne, daß du alles vermagst, und kein gedanke ist dir verborgen.

3. Es ist ein unbesonnen mann, der seinen rath meinet zu verbergen. Darum bekenne ich, daß ich habe unweislich ge redet, das mir zu hoch ist und nicht verstehe.

4. So erhöre nun, laß mich reden: ich will dich fragen, lehre mich.

* c. 383.

5. Joh

5. Ich habe dich mit den ohren gehöret, und mein auge siehet dich auch nun.
6. Darum schuldiae ich mich, und thue

6. Warum schuldige ich mich, und thue
busse im staub und aschen.

II. 7. Da nun der Herr diese Worte mit
Hob gerebt hatte, sprach er zu Eliphas
von Theman: Mein Zorn ist ergrimmet
über dich, und über deine zween Freunde;
denn Ihr habt nicht recht von mir geredet,
wie mein Knecht Hob. * c. 4, 1.

8. So nehmet nun sieben farren und
sieben widder, und gebet hin zu meinem
knecht Hiob, und opfert brandopfer für
euch: und lasset meinen knecht Hiob für
euch bitten. Denn ihn will ich ansehen, daß
ich euch nicht sehen lasse, wie ihr thorheit
begangen habt: denn ihr habt nicht recht
von mir geredt, wie mein knecht Hiob.

III. 9. Da gingen hin Eliphas von Teman,
Bildad von Suah, und Zophar von Naes-
ma: und thäten, wie der HERR ihnen ge-
sagt hatte. Und der HERR sahe an Hiob.

IV. 10. Und der HERR wendete das gesängniß hiob, da er hat für seine freunde.
Und der HERR gab* hiob zweyfältig so
viel, als er gehabt hatte. *c.8.7.

11. Und es kamen zu ihm alle seine brüder und alle seine schwester, und alle, die ihn vorhin kanten: und assen mit ihm in seinem hause, und kehreten sich zu ihm: und größten ihn über allem übel, das der **HEERR** über ihn hatte kommen lassen. Und ein ieglicher gab ihm einen schönen groschen, und ein gülden stieband.

12. Und der HERR segnete hernach
Job mehr denn vorhin: daß er frigte
vierzehn tausend schafe, und sechs tausend
amele, und tausend joch rinder; und tau-
end esel.

13. Und frigte sieben söhne und drey
öchter.

14. Und hieß die erste Jemima, die andere Keria, und die dritte Keremhanouch.

15. Und wurden nicht so* schöne weiber
unden in allen landen, als die töchter Hi-
bs. Und ihr vater gab ihnen erbhheit un-
z ihren brüdern. * I Mose. 12. 11.

V. 16. Und Hiob lobete nach diesem hun-
ert und vierzig jahr, daß er sohe Kinder
und kindes findet bis in das vierte alied.

17. Und Hieb starb alt und lebens
att.

Ende des Buchs 3ieb.

פרק ב' ארכנום

ולשׁמע אֵין שְׁמַעְתִּיךְ עֹלֶה עִנִּי לָאַחֲךְ:

וְיָהּ אֶחָד רַבֵּר יְהוָה אֶת־חֲדֹנִים

רְהָא לֹא אֶלְאַיּוֹב וַיֹּאמֶר יְהוָה אֱלֹהִים
הַחֲיוֹמָנִי חֶדֶה אֲפִי בָּהּ וּבְשָׁנִי רְעֵיק בְּיַם
לֹא רְבָתָם אַלְיָן נְכוֹנָה בְּעַבְרֵי אַיּוֹב :

וועחה קחו- לכם שבעה- פרים ושבעה
אלים ולכו אל - עבדנו איזוב והעליתם
עולה בערלט ואייז עברי יתפלל
עליכם כי אם פניו אשא לבלה עשות
עמנם נבלח כי לא רברתם אליו נכוונה

וּבְלָדָר **הַשִּׁיחָיו** צָפֵר הַנְּעַמְתִּי וַיַּעֲשֵׂי
וְכָבְרִי **אַיּוֹב**: וַיָּלֹכוּ אֱלֹהִים הַתִּימְנִי

**כַּאֲשֶׁר רָבָר אֱלֹהִים יְהוָה וַיָּשָׂא יְהוָה
שְׁבוֹת קָרְבֵּן יְהוָה שְׁבָע אֶת-שְׁבָית**

איזם בחתפליו בעדר רעהו וטפי יהונא
ארח - כל - אשר לאיזוב למשנה :
יגבשו עלינו כל - אחים ונכל אחיםתו

וְכֹל - יָדַעַת לִפְנֵים וַיַּאֲכַלֵּה עַפְנוֹ לִחְמָה
וְכֹל - יָדַעַת לִפְנֵים וַיַּאֲכַלֵּה עַפְנוֹ לִחְמָה

ברב-חו זינרו לו יונכטנו אוֹתוֹ עַל-פָּנָי
תרעה אֲשֶׁר-הַבָּיא יְהוָה עַל-יו וַיַּחֲנֹן-לֵז
אִישׁ קְשִׁיטָה אֶחָת וְאֶשְׁגָּנוּס זָהָב אֶחָד:

ג ויהוה ברא את־אחרית איזוב מראש
ויהידלו ארבעה עשר אלף צאן וששת
אלפים גמלים ואלף צמר בקר ואלה

3. אֲתָנוֹת: וַיְהִי־לֹו שְׁבֻעָה בְּנֵים וּשְׁלֹשֶׁן
4. גּוֹן: וְבָרָא שְׂמֵן־הַאֲסָטָן יְמִימָה וְשָׁמָן

השנית בציעה ושם השלישית ברכון בפייה:

ט ו לא נמצא נשים יפות לבנו ז אב בכל הארץ ויתן להם אבירם נמלחה

ו' בתרוף אחיהם : ויתנו איב אחיהם זוראה כרי זאת מאה וארבעים שנות וירא הארץ

בנין ואות-**בנין** **בקני ארכגיה רמות**:
... **ונמה איזוב זוכו מאערע יומיהם**:

